എഴുതൂ മകനേ, എഴുതൂ

എഴുതൂ
മകനേ,
എഴുതൂ

തിരഞ്ഞെടുത്ത കവിതകൾ

പ്രൊഫ. കെ. വി. ഡൊമിനിക്

മൊഴിമാറ്റം

മധു എസ്.

AUTHORSPRESS

Worldwide Circulation through Authorspress Global Network
First Published in 2021
by
Authorspress
Q-2A Hauz Khas Enclave, New Delhi-110 016 (India)
Phone: (0) 9818049852
E-mail: authorspressgroup@gmail.com
Website: www.authorspressbooks.com

എഴുതൂ മകനേ, എഴുതൂ

(തിരഞ്ഞെടുത്ത കവിതകൾ)

ISBN 978-93-5529-159-2

Copyright © 2021 പ്രൊഫ. കെ. വി. ഡൊമിനിക്

മൊഴിമാറ്റം: മധു എസ്.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, transmitted or utilized in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the author.

Printed in India at Thomson Press (India) Limited

സമർപ്പണം

ദിവംഗതയായ എന്റെ പ്രിയ മാതാവിന്

റോസമ്മ വർഗീസ് കന്നപ്പിള്ളി

(1921-2010)

അവതാരിക : കുഞ്ഞിന്റെ മുഖത്തെ കവിതകൾ

സെബാസ്റ്റ്യൻ

ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങളാണ് കവികൾ എന്നു പറയാറുണ്ട്. ദൈവം തന്റെ കൈകൾ കൊണ്ട് ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് കവികൾ ചെയ്യുന്നു.

"എഴുതൂ മകനെ, എഴുതൂ" എന്ന പ്രൊഫ. കെ. വി. ഡൊമിനിക്കിന്റെ ഈ തിരെഞ്ഞെടുത്ത കവിതകൾ ദൈവം തന്റെ കൈകൾ കൊണ്ട് ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിച്ചത് തന്നെയാണ് എന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

ദൈവികതയുടെ, പ്രപഞ്ച-പ്രകൃതി-മനുഷ്യ സ്നേഹത്തിന്റെ, കരുണയുടെ, നീതിയുടെ, സാമൂഹ്യ വിമർശനങ്ങളുടെ നീരുറവ ഈ കവിതകളെ നയിക്കുന്നു.

ലോകത്തെ നിരന്തരം വീക്ഷിക്കുന്ന ഒരു മൂന്നാം കണ്ണ് ഈ കവിക്കുണ്ട്. തന്നിലൂടെ ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ ഒഴുകാൻ ഈ കവി അനുവദിക്കുന്നു. ഭാഷയിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന അപൂർവത കൊണ്ട് ഈ സമാഹാരത്തിലെ ഭൂരിഭാഗം കവിതകളും മികച്ചത് ആകുന്നു.

"മൺപാത്രങ്ങൾ വാങ്ങുന്നവനെയല്ല, അവ മെനയുന്നവന്റെ കരങ്ങളെയാണ് ഞാൻ ആദരിക്കുക. വസ്ത്രം ധരിക്കുന്നവനെയല്ല, തറിക്കരിയിലിരുന്ന് അത് മെനയുന്നവനെയാണ് ഞാൻ ഓർത്തിരിക്കുക" എന്ന് ഖലിൽ ജിബ്രാൻ പറയുന്നു.

ഈ കവിതകൾ മെനഞ്ഞ കവിയെ ഞാൻ ഹൃദയപൂർവം ആദരിക്കുന്നു.

ആമുഖം

ഒരാൾ കവിയായി ജനിക്കുന്നുവെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ കവിതകൾ രചിക്കാൻ തുടങ്ങിയത് നാൽപ്പത്തെട്ടാം വയസ്സിൽ മാത്രമാണ്. തൊടുപുഴ ന്യൂമാൻ കോളേജിൽ ഇംഗ്ലീഷ് അധ്യാപകനായി ജോലി ചെയ്തിരുന്ന ഞാൻ 2011 ൽ വിരമിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് പ്രൊഫസറായ ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷ് കവിതകളാണ് എഴുതി തുടങ്ങിയത്. എന്റെ ആദ്യ പുസ്തകം 2010 ൽ ന്യൂഡൽഹിയിലെ ഓഥേഴ്സ്പ്രെസ്സ് പ്രസാധകർ നിന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതുവരെ ഞാൻ ഏഴ് ഇംഗ്ലീഷ് കവിതാസമാഹാരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീ-കരിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഒരെണ്ണം അമേരിക്കയിൽ നിന്നും, ബാക്കി ന്യൂഡൽഹിയിൽ നിന്നും. ആ പുസ്തകങ്ങളുടെ ശീർഷകങ്ങൾ ഇവയാണ്: Winged Reason (2010), Write Son, Write (2011), Multicultural Symphony (2015), Contemporary Concerns and Beyond (2016), K V Dominic Essential Readings and Study Guide (2016 from USA), Cataracts of Compassion (2017), Musings on Covid Pandemic and Beyond (2021).

പ്രശസ്ത വിവർത്തകരും, എഴുത്തുകാരും വിവർത്തനം ചെയ്ത എന്റെ കവിതാ പുസ്തകങ്ങൾ ഫ്രഞ്ച്, ഹിന്ദി, ബംഗാളി, ഗുജറാത്തി, തമിഴ് എന്നീ ഭാഷകളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ എന്റെ ആദ്യ ശ്രമമാണിത്. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച ഏഴ് പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്ന് തിരഞ്ഞെടുത്ത കവിതകളാണ് മലയാളത്തി-ലേയ്ക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. വിവർത്തന

പ്രക്രിയയിൽ എന്റെ ആത്മമിത്രം, മധു എസ്. എന്നെ ഒട്ടേറെ സഹായിച്ചു.

നാൽപ്പത്തിയെട്ട് വയസ്സുവരെ എന്തുകൊണ്ടാണ് കാവ്യ ദേവത എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കാതിരുന്നതു് എന്നതിന് എനിക്ക് വ്യക്തമായ ഉത്തരം നൽകാനാവില്ല. മനസ്സിനെ വേദനിപ്പിക്കുന്ന അമ്പുകളോ, പ്രകോപനങ്ങളോ ഇല്ലാതെ എന്റെ ജീവിതം സുഗമവും സുഖകരവുമായി കഴിഞ്ഞുപോയതാകാം മുഖ്യ കാരണം. പ്രശസ്ത ഇന്ത്യൻ ഇംഗ്ലീഷ് കവി ജയന്ത മഹാപാത്ര അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ, അലട്ടുന്ന മനസ്സിൽ നിന്ന് കവിത പുറത്തുവരുന്നു. എന്റെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും എന്റെ വായനക്കാർക്കും മൂല്യങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാനും അവ പകർന്നു നൽകാനും ഞാൻ വളരെ വൈകി പക്വത പ്രാപിച്ചുവെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു.

നോബൽ സമ്മാന ജേതാവായ സീമാസ് ഹീനിയെപ്പോലെ, എന്റെ കവിതകളെ ഞാൻ തന്നെ വിമർശിക്കട്ടെ. ഒരു കവിയെന്ന നിലയിൽ, ഞാൻ എന്റെ മനസ്സാക്ഷിയോട് ഉത്തരവാദിത്തമുള്ളയാളാണ്. പലപ്പോഴും സാമൂഹിക വിമർശനത്തിലൂടെ ഒരു വികാരമോ സന്ദേശമോ അറിയിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഭാഷയുടെ ശൈലിയെക്കാൾ ഒരു കവിതയുടെ ഉള്ളടക്കത്തിനാണ് ഞാൻ മുൻഗണന നൽകുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് എന്റെ കവിതകളിൽ കൂടുതൽ ഇമേജറിയും മറ്റ് അലങ്കാരങ്ങളും ഇല്ലാത്തത്.

ചെറുകഥകളും നോവലുകളും കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിലാണ് നമ്മൾ ജീവിക്കുന്നത്. കവിതയ്ക്ക് വായനക്കാർ കുറവുള്ളതിനാൽ,

സാധാരണക്കാരനും മനിസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ കവിതകൾ രചിക്കണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കവിതയിൽ ഞാൻ സംഭാഷണ ശൈലിയാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്; അത് സാധാരണ വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കുന്നു. ഇവിടെ വിക്ടോറിയൻ കവി റോബർട്ട് ബ്രൗണിംഗ് എന്നെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്റെ സംസ്ഥാനമായ കേരളം, ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാട് എന്നാണ് പുറത്ത് അറിയപ്പെടുന്നത്. മിതമായ കാലാവസ്ഥയും, പച്ചപ്പും പ്രകൃതി സൗന്ദര്യവും മറ്റ് സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും കേരളത്തെ വ്യത്യസ്ത-മാക്കുന്നു. ഇവിടെ സാക്ഷരത 100 ശതമാനം; കൗമാര-ക്കാരിൽ ഭൂരിഭാഗവും സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നു. പാശ്ചാത്യരുടെ രീതികൾ അനുകരിക്കാനുള്ള പ്രവണത ഇവിടുത്തെ ആളുകൾ-ക്കുണ്ട്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യരിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ഇവിടുത്തെ ജനങ്ങളുടെ പ്രധാന അഭിനിവേശം മതമാണ്. അവർ രാഷ്ട്രീയവുമായി മതത്തെ കൂട്ടിക്ക-ലർത്തുന്നു; മതവുമായി സാമൂഹിക ജീവിതം; മതവുമായി സംസ്കാരം; മതത്തോടൊപ്പമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം പോലും. ഇവിടുത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് ഭക്ഷണമോ വസ്ത്രമോ പാർപ്പിടമോ അല്ല, മറിച്ച് അവരുടെ ആത്മാവാണ് പ്രധാനം. ഇന്ത്യൻ ജനസംഖ്യയുടെ 50 ശതമാനത്തി-ലധികം ദരിദ്രരാണ്, അവർക്ക് ഒരു ദിവസം 2 ഡോളറിൽ താഴെ വരുമാനമേ ഉള്ളു. വിശക്കുന്ന വയറുകൾക്ക് ഭക്ഷണം നൽകുന്നത് മതത്തിന്റെ കടമയല്ല എന്ന കപട തത്വം ഇവിടെ മതനേതാക്കൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു. അത് സർക്കാരിന്റെ കടമയാണ്. ദാഹിക്കുന്ന ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുക എന്നതാണ് മതത്തിന്റെ കടമ. ആത്മാവിന്

കുടിയേറുവാൻ ആരോഗ്യമുള്ള ശരീരം വേണം എന്ന വസ്തുത മതനേതാക്കൾ അവഗണിക്കുന്നു. മതങ്ങൾ തീരുമാനിക്കുകയും സഹകരിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവർക്ക് ഈ ലോകത്തിൽ നിന്ന് ദാരിദ്ര്യം തുടച്ചുനീക്കാൻ കഴിയും. അവർക്ക് ഈ ലോകത്തെ ചിരിയും സന്തോഷവും കൊണ്ട് നിറയ്ക്കാനാകും; ഇവിടെ നിലവിളികളും മുറവിളികളും ഉണ്ടാകില്ല; സ്വർഗ്ഗം ഭൂമിയിലേക്ക് ഇറങ്ങും. എല്ലാ മതങ്ങളും ധാരാളം പണം സ്വരൂപിക്കുന്നു; ആളുകൾ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ത്യജിച്ചു പോലും സംഭാവന ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ദാരിദ്ര്യം അതേപടി നിലനിൽക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണ് മതങ്ങൾ ആളുകളുടെ മനസ്സിലേക്ക്, അനുകമ്പയ്ക്ക് പകരം വർഗീയ വിഷം പകരുന്നത്? ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള ആളുകൾ പോലും പാവപ്പെട്ടവരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളിൽ നിസ്സംഗരാണ്.

എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ പ്രപഞ്ചം ഒരു വലിയ സംഗീതക്കച്ചേരി അല്ലെങ്കിൽ സിംഫണി ആണ്; വൈവിധ്യമാർന്ന സംഗീതകുറിപ്പുകളുടെ ലയമാണ്. എല്ലാ സൃഷ്ടികളും ഈ സിംഫണിയിൽ അവരുടെ ഭാഗം ഭംഗിയായി വായിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ അപസ്വരങ്ങൾ മീട്ടി സ്രഷ്ട്ടാവിന്റെ സിംഫണിയെ വികൃതമാക്കുന്നു. പ്രപഞ്ച വ്യവസ്ഥയുടെ താളാത്മകമായ ഒഴുക്കിന് എതിരായാണ് മനുഷ്യൻ നീന്തുന്നത്. മനുഷ്യനും, ദൈവവും, പ്രപഞ്ചവും തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധമാണ് എന്റെ കവിതകളുടെ പ്രധാന വിഷയം. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ശാസ്ത്രവും മതവും ഒരേ നാണയത്തിന്റെ രണ്ട് വശങ്ങളാണ്. മനുഷ്യൻ ഏറ്റവും അവസാനത്തെ പരിണാമജീവിയായതിനാൽ, ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ

അവകാശപ്പെടാൻ കൂടുതൽ പാരമ്പര്യമുള്ള മറ്റ് ജീവികളെയും സസ്യങ്ങളെയും അവൻ ബഹുമാനിക്കണം. മനുഷ്യന്റെ ബൗദ്ധിക ശേഷി, നിർമ്മാണത്തേക്കാൾ നാശത്തിനാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്; നന്മകളേക്കാൾ തിന്മകൾക്കാണ്. ഒരാൾ കൂടുതൽ ബുദ്ധിമാനും വിദ്യാസമ്പന്നനുമായാൽ അവൻ കൂടുതൽ ദുഷ്ടനും വക്രബുദ്ധിയുമാകുന്നു എന്നത് വിരോധാഭാസമാണ്. വിദ്യാസമ്പന്നരായ നഗരവാസികളേക്കാൾ നിരക്ഷരരായ ഗ്രാമീണവാസികൾ മാന്യരും നിഷ്കളങ്കരുമാണ്. സമൂഹത്തിന് മാതൃകയാകേണ്ട സമൂഹത്തിലെ നേതാക്കൾ – രാഷ്ട്രീയ, മത, ബൗദ്ധിക – മിക്കപ്പോഴും അണികളേക്കാളും അൽമായരേക്കാളും മോശമാണ്. അവർ മാഫിയകളെപ്പോലെയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. നേതാക്കളുടെ ഈ ചൂഷണം, നിരപരാധികളായ ജനങ്ങളെ കൊള്ളയടിക്കുകയും പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്, എന്നെ ചൊടിപ്പിക്കുകയും അത് ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി കവിതകൾക്ക് ജന്മം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. മണൽ മാഫിയയും, വനം മാഫിയയും, ക്വാറി മാഫിയയും പ്രകൃതിയോടും പരിസ്ഥിതിയോടും ചെയ്ത വലിയ നാശം എന്റെ മാധ്യമമായ കവിതയിലൂടെ പ്രതികരിക്കാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. പുരുഷാധിപത്യത്തിന്റെ ഭാഗമായി സ്ത്രീയോട് കാണിക്കുന്ന ലൈംഗികത അല്ലെങ്കിൽ വിവേചനം കവിതയിലൂടെ പ്രതികരിക്കാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന മറ്റൊരു മുള്ളാണ്.

തീവ്രവാദ ആക്രമണങ്ങൾ മൂലം ലോകം ഇപ്പോൾ കൂടുതൽ വിറയ്ക്കുന്നു. കൗമാരക്കാരും യുവാക്കളും ഭീകരതയിലേക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നു. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ത്യാഗം ഉത്കൃഷ്ടമാണ് എന്ന്

വിശ്വസിപ്പിച്ചു മയക്കി സാമൂഹ്യവിരുദ്ധ നേതാക്കൾ അവരുടെ മതങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്ത് സമൂഹത്തെ അരാജകത്വത്തിലേക്കും പരിഭ്രാന്തിയിലേക്കും എത്തിക്കുന്നു. അവർ ആളുകളെ കൊള്ളയടിക്കുകയും, നിരപരാധികളെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുകയും, വിലപേശലിലൂടെ കോടിക്കണക്കിന് സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ പേരിൽ അവർ അത് ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ് വിരോധാഭാസം. ചരിത്രത്താളുകളിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ, മിക്ക കൊലപാതകങ്ങളും വംശഹത്യകളും ദൈവത്തിന്റെ പേരിലാണ് നടന്നതെന്ന് നമുക്ക് കാണാം.

രാഷ്ട്രീയക്കാരും സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥരും നടത്തുന്ന അഴിമതിയാണ് എന്റെ ഹൃദയത്തെ മുറിവേൽപ്പിക്കുന്ന മറ്റൊരു മുള്ള്. പാവങ്ങളെ നികുതിയിലൂടെ കഴുത്തു ഞെരിച്ചു കൊല്ലുന്നു; അവരുടെ സർക്കാരുകൾ അവരുടെ ക്ഷേമത്തിനായി ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല. സർക്കാർ എപ്പോഴും സമ്പന്നർക്കൊപ്പമാണ്; അവരുടെ സുഖവും ആഡംബരവും പരിപാലിക്കുന്നു. സമ്പന്നർക്ക് നികുതി വെട്ടിക്കാൻ കഴിയും; ദുർബല വിഭാഗങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്യുക; അവർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആരെയും പീഡിപ്പിക്കുകയും കൊല്ലുകയും ചെയ്യുക; ഇതിനൊക്കെ അവർക്ക് പോലീസിന്റെ സംരക്ഷണം ലഭിക്കുന്നു; നിയമപരമായ ശിക്ഷകളിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാം.

വാസ്തവത്തിൽ ലോകം ഭരിക്കുന്നത് ജനസംഖ്യയുടെ ഒരു ശതമാനം പോലുമില്ലാത്ത ഏതാനും ശതകോടീശ്വരന്മാരാണ്. ആയിരക്കണക്കിന് ടൺ അളവിൽ അസംസ്കൃതവും പാകം ചെയ്തതുമായ ഭക്ഷണം പാഴാകുന്ന ഒരു ദിവസം ഒരു നേരത്തെ പൂർണ ആഹാരമില്ലാതെ ആയിരം ദശലക്ഷം ആളുകൾ ഈ

ലോകത്ത് ജീവിക്കുന്നു എന്നത് ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന സത്യമാണ്. ഈ ആഡംബരത്തെ എങ്ങനെ ന്യായീകരിക്കാനാകും? ദരിദ്രരുടെ ചൂഷണത്തിലൂടെ മാത്രമേ ഒരാൾക്ക് സമ്പന്നനാകാൻ കഴിയൂ. ദരിദ്രരുടെ ദുരിതങ്ങൾ ലഘൂകരിക്കേണ്ടത് സമ്പന്നരുടെയും വികസിത രാജ്യങ്ങളുടെയും കടമയാണ്.

മേൽപ്പറഞ്ഞവയെല്ലാം എല്ലാ ദിവസവും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തുളച്ചുകയറുന്ന അമ്പുകളും മുള്ളുകളുമാണ്; ഒഴുകുന്ന രക്തം എന്റെ പേനയിലൂടെ കടലാസിലേക്ക് പ്രവഹിക്കുന്നു.

മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള അനശ്വരമായ ബന്ധമാണ് എന്റെ കവിതയുടെ പ്രധാന വിഷയം. ക്രിസ്ത്യാനിയായി ഞാൻ ജനിച്ചുവെങ്കിലും, ഞാൻ പ്രാഥമികമായി ഒരു ഇന്ത്യക്കാരനാണ്. എന്റെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും സഹപൗരന്മാർക്കും ഇന്ത്യൻ മൂല്യങ്ങൾ പകർന്നുനൽകുകയും ഈ മഹത്തായ മൂല്യങ്ങൾ ലോകമെമ്പാടും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് ഒരു അധ്യാപകനും കവിയും എന്ന നിലയിൽ എന്റെ കടമയാണ്. ഞാൻ, ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും എന്ന ആശയത്തിലും, എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും പരമാത്മാവിന്റെയോ ദൈവത്തിന്റെയോ ഭാഗമാണെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു. അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി *(ഞാൻ ദൈവമാണ്)* എന്ന ഇന്ത്യൻ ആശയത്തിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അദ്വൈതം എനിക്ക് ദ്വൈതത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ന്യായവും സ്വീകാര്യവുമാണെന്ന് തോന്നുന്നു. അതിലൂടെ മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ശാശ്വതമായ ബന്ധം ഞാൻ കണ്ടെത്തുന്നു. മറ്റ് ജീവികളെ കൊല്ലാൻ മനുഷ്യന് സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിട്ടില്ല, അല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ ആഡംബരത്തിനായി ചെടികളും

മരങ്ങളും പിഴുതെറിയാൻ പാടില്ല എന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

നീണ്ട പതിനേഴു സംവത്സരങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോയ നീറുന്ന ചിന്തകളും വികാരങ്ങളുമാണ് ഈ ബുക്കിലെ കവിതകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. വിവർത്തനമാണെങ്കിലും, എന്റെ മാതൃഭാഷ മലയാളമായതിനാൽ ഈ കവിതകളിൽ ദർശിക്കുന്ന ഭാവനകളും, ചിന്തകളും, ദർശനങ്ങളും, വികാരങ്ങളും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്ന് അനിർഗ്ഗളം പ്രവഹിക്കുന്നതാണ്.

ഈ ബുക്കിന്റെ അവതാരിക എഴുതിയിരിക്കുന്നത് മലയാളത്തിലെ പ്രശസ്ത യുവ കവി സെബാസ്റ്റ്യനാണ്. ഒട്ടേറെ തിരക്കുണ്ടായിട്ടും വളരെ ചുരുങ്ങിയ സമയം കൊണ്ട് മുഴുവൻ കവിതകളും വായിച്ചു നോക്കി മനോഹരമായ ഒരു അവതാരിക എഴുതിത്തന്നതിന് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോട് അങ്ങേയറ്റം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അറിയപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥകാരനും, കൊച്ചിൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഓഫ് സയൻസ് ആൻഡ് ടെക്നോളജിയുടെ മുൻ വൈസ് ചാൻസിലറുമായ പ്രൊഫ. ഡോ. കെ. ബാബു ജോസഫ് എന്റെ കവിതകൾ മുഴുവൻ വായിക്കുവാൻ സമയം കണ്ടെത്തുകയും വളരെ മനോഹമായ ഒരു ആസ്വാദനം എഴുതി ഈ ബുക്കിനെ ധന്യമാക്കുകയും ചെയ്തതിന് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന് നന്ദിയുടെ പൂച്ചെണ്ടുകൾ അർപ്പിക്കുന്നു.

ഈ ആമുഖം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, ഈ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ സമ്മതിച്ച ന്യൂ ഡൽഹിയിലെ ഓഥേഴ്സ്പ്രെസ്സ് സി.ഇ.ഒ. ശ്രീ സുദർശൻ കേച്ചേരി അവർകൾക്ക് എന്റെ അഗാധമായ നന്ദി അറിയിക്കട്ടെ.

എന്റെ 41 പുസ്തകങ്ങളിൽ 30 എണ്ണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലോകപ്രശസ്ത പ്രസിദ്ധീകരണശാലയിൽ നിന്ന് പുറത്തുവന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഭൗതിക നേട്ടത്തെക്കുറിച്ച് ഒരിക്കലും വേവലാതിപ്പെടാതെ തന്റെ രചയിതാക്കളെ അവരുടെ സൃഷ്ടികൾക്ക് പ്രചോദിപ്പിക്കുകയും പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മറ്റേതെങ്കിലും പ്രസാധകർ ലോകത്ത് ഉണ്ടെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിലേക്ക് ഈ പുസ്തകത്തിലെ കവിതകൾ മൊഴിമാറ്റം നടത്തിയ എന്റെ ആത്മമിത്രം ശ്രീ മധു എസ്. എനിക്ക് ചെയ്തുതന്ന നിസ്വാർത്ഥ സേവനത്തെ എത്ര പുകഴ്ത്തിയാലും മതിവരില്ല. രണ്ടു മാസത്തിലേറെ രാവും പകലും കഠിന പരിശ്രമം നടത്തിയാണ് അദ്ദേഹം ഈ കർമ്മം പൂർത്തിയാക്കിയത്. അദ്ദേഹത്തിന് നന്ദിയുടെ ഒരായിരം പൂച്ചെണ്ടുകൾ! ഈ പുസ്തകത്തിലെ അക്ഷരത്തെറ്റുകൾ തിരുത്തി എന്നെ സഹായിച്ച മലയാളം പ്രൊഫെസ്സറും പ്രിയ സഹാധ്യാപകനുമായ പ്രൊഫെസർ കെ. എം. മാത്യുവിനെ ഞാൻ നന്ദിയോടെ സ്മരിക്കുന്നു. എന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് കവിതകൾ ഓരോന്നും എഴുതിക്കഴിയുമ്പോൾ അത് വായിച്ചു അഭിപ്രായങ്ങൾ നൽകി എന്നെ സ്ഥിരം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്റെ പ്രിയ സഹപാഠി ശ്രി പി. ജി. മോഹനൻ പിള്ളയെ എനിക്കൊരിക്കലും മറക്കാനാവില്ല. ഈ പുസ്തക രൂപീകരണത്തിനായി എന്നെ പ്രചോദിപ്പിക്കുകയും പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത മറ്റെല്ലാ മാന്യ വ്യക്തികൾക്കും ഒരിക്കൽക്കൂടി നന്ദിയർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു എന്റെ ബഹുമാന്യരായ നാട്ടുകാർക്ക് മുന്നിൽ ഈ പുസ്തകം ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു.

കെ. വി. ഡൊമിനിക്

ഉള്ളടക്കം

അവതാരിക : കുഞ്ഞിന്റെ മുഖത്തെ കവിതകൾ 7
– **സെബാസ്റ്റ്യൻ**

ആമുഖം 9

1. എഴുതൂ, മകനേ എഴുതൂ 23
2. ജയ് ജവാൻ! ജയ് കിസാൻ! 36
3. ചെമ്പനീർപ്പൂവ് 37
4. നിഴലുകൾ 38
5. ധന്യയാത്ര 39
6. തെരുവിലെ പശു 41
7. പേക്കിനാവ് 42
8. അഴക് 44
9. ഏകാകിനി 46
10. തൊഴിലളികളേ, നിങ്ങൾക്കു “ലാൽ സലാം!” 48
11. ഞാനൊരു മാവുമാത്രം 50
12. ലക്ഷ്മിയുടെ അഭ്യർത്ഥന 53
13. പ്രകൃതിയുടെ വരദാനം 55
14. വാർദ്ധക്യം 57
15. ഉറങ്ങാത്ത രാവുകൾ 59

16. പകിടകളി	60
17. ഗ്രഹണം	61
18. ഓംകാരം	62
19. അമ്മിണിയുടെ മരണം	63
20. എന്റെ അമ്മ: ഒരു വിലാപകാവ്യം	65
21. ഭാരതമാതാ ജയിക്കട്ടെ!	68
22. മാസ്ക്കിന് വിശപ്പിനെ തടയാനാവില്ല	70
23. പ്ലാസ്റ്റിക് മാലിന്യത്തെ ഒഴിവാക്കുക	71
24. മതത്തിന്റെ ധർമ്മം	72
25. വിശപ്പിന്റെ വിളി	73
26. കാക്കക്കറുമ്പി	74
27. നിസ്സഹായനായ ദൈവം	76
28. പ്രകൃതി വിതുമ്പുന്നു...	78
29. കുഞ്ഞിന്റെ മുഖത്തെ കവിതകൾ	81
30. പാലത്തിൽ ഇരുന്നുള്ള കുറിപ്പുകൾ	83
31. വാഗമൺ	85
32. വെള്ളം, വെള്ളം സർവ്വത്ര ...	88
33. ഓരോ മനുഷ്യനും കവിയാണ്	90
34. ദയാ ബായി	91
35. വുൾഫ്ഗാംഗ് തീയൂർകൗഫ്, പ്രകൃതിയുടെ രക്ഷകൻ	92
36. ഭക്ഷ്യ സുരക്ഷ	94
37. ഞാൻ പിന്നോട്ടു പറന്നെങ്കിൽ!	96

38. ബുൾബുൾപ്പക്ഷിയുടെ കൂട് 98
39. ജീവിത യാത്ര 100
40. ഞാനാരാണ്? 101
41. പേളിന്റെ ശരണമന്ദിരം 102
42. ഭാഗ്യക്കുറി വിൽപ്പനക്കാർ 104
43. പെൺപിറവി ദിനാഘോഷം 105
44. ബ്രഹ്മ കേളി 107
45. പരിവേഷമില്ലാത്ത വിട 108
46. ഭോജനം നിർവൃതിദായകം 109
47. പൂക്കാരൻ 110
48. അകർമ്മമാണു കർമ്മം 111
49. ഭൂമാതാവിന്റെ ഞരക്കം ഞാൻ കേൾക്കുന്നു 112
50. രക്ഷകർത്താക്കളുടെ ചുമതല 114
51. ഫലവൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പാഠം 115
52. മാതൃ ബന്ധം 116
53. പരിത്യജിക്കപ്പെട്ട മാതാപിതാക്കൾ 119
54. ബാലവ്യാപാരം 121
55. എന്താണ് ആത്മീയത? 123
56. വസുധൈവ കുടുംബകം 124
57. എന്താണു കർമ്മം? 126
58. കടുവാവേട്ടയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത 129
59. കോവിഡ്-19 ഹൈക്കു കവിതകൾ 131

60. ആഫ്രിക്കൻ ദാരിദ്ര്യം 133
61. അഭയാർത്ഥി മാലാഖമാർ 134
62. മനുഷ്യനു മേൽ നായ്ക്കളുടെ ശാപം 136
63. മൂകത! മൂകത!! ശ്മശാന മൂകത!!! 138
64. സൂര്യോപാസന 140
65. കൊതുകുകളുടേയും ആനകളുടേയും വിലാപം 141
66. ഭാരതത്തിലെ സമത്വം 142
67. ആട്ടിൻകുട്ടിയിൽ നിന്നു ചെന്നായയിലേയ്ക്ക് 143
68. യുക്തിരഹിത വിവേചനം 145
69. ലൈംഗിക തൊഴിലാളികളും സമൂഹവും 148
70. ബാല്യത്തോടുള്ള ഗൃഹാതുരത്വം 150
71. പുഞ്ചിരി വദനം 152
72. ആരുടെ കർമഫലം? 153
73. മതം മേൽക്കൈ നേടുമ്പോൾ 155
74. പേരക്കിടാവിന്റെ തറയ്ക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ 156
75. നിണമാർന്ന തൊടുപുഴയാർ 158
76. നമുക്കെങ്ങനെ ആസ്വദിച്ചു ഭുജിക്കാനാകും? 160

1. എഴുതൂ, മകനേ എഴുതൂ

ഭാഗം 1

ദൈവമെൻ ചെവികളിൽ
മന്ത്രിക്കുന്നൂ മധുരമായ്:
മകനേ, നിൻ സൃഷ്ടിയിലൊരു
ലക്ഷ്യമുണ്ടായിരുന്നല്ലോ?
വിഹായസ്സിൽ നോക്കാതെ,
നോക്കൂ നിൻ പേനത്തുമ്പിൽ.
ഞാൻ നിൻ തൂലികത്തുമ്പും
ഒഴുകി വരും മഷിക്കൂട്ടുമാകുന്നു;
മകനേ നീയെഴുതുക,
എഴുതിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുക,
മതിയെന്നൊരു വാക്കു
ഞാനുച്ചരിക്കും വരെ.

ഭാഗം 2

പ്രപഞ്ചത്തിൻ ശ്രുതി-താള-ലയ-
മറിയാതെ പോകുന്നിതോ നിങ്ങൾ?
സസ്യ-മൃഗാദികളവ
പാലിക്കുന്നല്ലോ കൃത്യമായ്.
നിന്നുടെ വംശം മാത്രമി-
തെന്തേ മറന്നു പോയ്?
പാരം വേദനയിൽ-
ത്തുടിക്കുന്നിതെൻ മനം

ഭാഗം 3

താളവും ശ്രുതിയുമതിൻലയവും,
അനുഭവിച്ചങ്ങറിഞ്ഞിടേണം നീ,
ഓരോ അണുവിലും,
തന്മാത്ര തന്നിലും,
നാൽക്കാലി മൃഗങ്ങൾ തൻ
താളച്ചുവടിലും.
പക്ഷി-പറവകൾ തൻ
മധുര ഗാനത്തിലും, പിന്നെയവരുടെ
ചിറകടി ശബ്ദത്തിലും.
കൊതുകുകളീച്ചകൾവണ്ടുകളിവയുടെ,
മൂളിപ്പാട്ടിൻ മധുര ശബ്ദത്തിലും.
മാർജ്ജാരനും, പിന്നെ നായ-സിംഹാദികൾ,
ഉരഗങ്ങൾ, പാമ്പുകൾ, കീടങ്ങൾ കൂടാതെ,
അട്ട, പഴുതാര, ഷഡ്പദ ജീവികളെന്നിവ,
ചലനത്തിലേകുന്ന വശ്യ ശബ്ദത്തിലും,
ചലനം, താളം, സർവ്വത്ര താളം.

ഭാഗം 4

എഴുതൂയെൻ മകനേയെഴുതൂ.
നിന്റെ ശരീരമെത്ര താളാത്മകം:
ഇമ ചിമ്മലിൽ, ഹൃദയ താളത്തിൽ,
ഓട്ടത്തിൽ, ചാട്ടത്തിൽ,
ചിരിയിൽ, കരച്ചിലിൽ,
തുമ്മലിൽ, സംസാരത്തിൽ.
എങ്കിലും നീയോ അറിയുന്നിതില്ലൊന്നുമേ
കഷ്ടമെന്നല്ലാതെപിന്നെന്തുപറഞ്ഞിടും!

ഭാഗം 5

എഴുതൂയെൻ മകനേയെഴുതൂ.
പക്ഷി-മൃഗഗാനങ്ങൾ കേൾപ്പതില്ലേ?
സ്വര-രാഗ-താളങ്ങൾ ഭിന്നം.
ശ്രുതി ചേർത്തു പാടുന്നു നിത്യം.
അതിലപശ്രുതി ചേർക്കുന്നു നീയും.
പരസ്പരബന്ധിത പൂർണ്ണം,
ജീവ-ജഡാലയ ലോകം.
മാനുഷ ജന്മം നിത്യം,
ആശ്രിതമത്രേ കഷ്ടം.
മൽസൃഷ്ടികളെല്ലാം
കേമം സുന്ദരം, സഹായകം.
സ്വാർത്ഥതയെന്നൊരു ശാപം,
നിൻ കാഴ്ചകളെല്ലാം ദ്വന്ദ്വം
നല്ലവയെന്നും ചീത്തവയെന്നും.
സുന്ദരമെന്നും വൈകൃതമെന്നും.
എല്ലാംസുന്ദരമെന്നറിയുക:
പാമ്പുകൾ, കീടം, എലികൾ,
വിരകൾ, പേൻ, പാറ്റ, ചിതൽ,
ഉറുമ്പ്, പുഴു, അട്ട, പഴുതാര,
ചിലന്തിയെന്നുവേണ്ടെല്ലാം.
നിൻചിന്തയിലവയൊക്കെവികൃതം.
മിത്രങ്ങളവരുടെ സൽകൃത്യമെല്ലാ-
മവഗണിച്ചങ്ങേ കഴിയുന്നു നീയും.

ഭാഗം 6

എഴുതൂയെൻ മകനേയെഴുതൂ.
കഴിയില്ല നിൻ വംശത്തിനൊരു നാളുമേ
ഭ്രാന്തമായൊറ്റയ്ക്കിങ്ങനെ കഴിഞ്ഞിടാൻ.
ആടുമാടു, കഴുതകൾ, പട്ടികൾ, പൂച്ചയെന്നിങ്ങനെ
എത്രയെത്ര വംശത്തെ ഞാൻ സൃഷ്ട്ടിച്ചിതു,
നിൻ കൂട്ടിനായ്, ഒറ്റയ്ക്കാവതില്ലല്ലോ
ജീവികൾക്കന്യോന്യമാശ്രയമില്ലാതെ.
തിരിയാഭാഷയിലവരോടു നിൻ സംവാദം,
ദൈവ ഭാഷയിലല്ലോ അവർതൻ മറുവാക്ക്.
അർത്ഥമെന്തെന്നറിയാതെയവരെ നീ
ചാട്ടയ്ക്കടിക്കുന്നു; ചിലപ്പോൾ കൊന്നുതള്ളീടുന്നു.

ഭാഗം 7

എഴുതൂയെൻ മകനേയെഴുതൂ.
മാനവ വംശമല്ലോയെൻ സൃഷ്ടി-
കളിലന്തിമ സൃഷ്ടി.
കോടി വർഷങ്ങൾ തൻ യാത്രാ ഫലം.
പടി കയറ്റമോ ഇറക്കമോയിതു-
വേദനാത്മക തിരിച്ചടി തന്നെയോ?

ഭാഗം 8

മനുഷ്യന്റെ തലച്ചോറിൽ
ചെയ്തു ഞാൻ പരീക്ഷണം.
വിജ്ഞാന വിത്തുകൾ
പാകി ഞാനറകളിൽ.

അയ്യോ ഹാ കഷ്ടം!
അഹങ്കാരം മൂത്തവൻ
ജ്ഞാനിയായ് ഭാവിക്കുന്നു.
ശ്രമിക്കുന്നു വ്യർത്ഥമായ്
പ്രപഞ്ചത്തെയടക്കുവാൻ.
അവൻ വെന്ന ചന്ദ്രനും
പിടി വീണ ചൊവ്വയും
ആകാശഗംഗയിൽ
ചെറു തുള്ളികൾ മാത്രം.
പരിമിത ബുദ്ധിയും
യുക്തിരാഹിത്യവും
അറിയുന്നതേയില്ല
വിഡ്ഢികൾ നിൻ വർഗം.
സ്രഷ്ടാവാമെന്നെയോ
വെല്ലുവിളിപ്പവൻ.
സ്രഷ്ടാവു താനെന്ന
സങ്കല്പലോകത്തിൽ.
അഹന്തയിൽ ചൊല്ലുന്നു,
ഉച്ചത്തിലായവൻ;
ഈശ്വര സൃഷ്ടിയി-
ലുത്തമൻ താനല്ലോ.
അരൂപിയാ മെനി-
ക്കേകുന്നവൻ രൂപം.
മനുഷ്യ ശരീരത്തിൻ
മൂർത്തിമ ഭാവമായ്.
അവനിൽ നിറച്ചു ഞാൻ
സ്വർഗ്ഗീയ മൂല്യങ്ങൾ:
ശാന്തി-സന്തോഷങ്ങൾ,
സൗന്ദര്യ-സ്നേഹങ്ങൾ.
എന്നാലവൻ നിത്യം

പോറ്റുന്നു സ്പർദ്ധകൾ.
ഹിംസ വിതച്ചങ്ങു
കൊന്നൊടുക്കീടുന്നു,
ബന്ധു-മിത്രങ്ങളെ,
സസ്യ മൃഗങ്ങളെ.
കാരുണ്യ ഹീനൻ
മനുഷ്യനിവൻ.

ഭാഗം 9

ഉത്സവാഘോഷങ്ങളിലേറ്റം പ്രശസ്തമായ്
ക്രിസ്തുദേവന്റെ പിറവി ദിനം.
നിങ്ങൾ പരസ്പരം നേരുന്നുവല്ലോ
ശാന്തി-സന്തോഷങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ.
അറവു മൃഗങ്ങൾക്കും മീനുകൾക്കുമന്ന്
കറുത്ത ദിനമെന്നു കണ്ടുകൊൾക.
നിന്റെ സന്തോഷങ്ങൾ പങ്കു വെയ്ക്കാനന്നു
എത്ര മൃഗങ്ങളെ കൊന്നിടുന്നു?
തീറ്റ, കുടി, നൃത്തമെന്നിവ കൂടാതെ
ശാന്തി സന്ദേശത്തിൻ സ്തോത്രങ്ങളും!
സ്നേഹ സുവിശേഷം വാഴ്ത്തിപ്പറയുന്നു,
എല്ലാമീയാഘോഷ ഭാഗമത്രേ.
നിന്നുടെയാഘോഷ വേളകളെന്നുമേ
ജീവിവർഗത്തിന്റെയന്ത്യ ദിനം.
അവരുടെ രോദനമുയരുകയായ് ദൂരെ
മരണ ദിനത്തിൻ മണിയടി പോൽ.
നിന്നുടെ ചെയ്തികളെന്റെ ശ്രുതിയിതി-
ലപസ്വരമായിപ്പകർന്നീടുന്നു.
മർത്യനു നൽകിയതാരാണനുവാദം
കൊല്ലുവാനെന്നുടെ സൃഷ്ടികളെ?

ആടിനേം മാടിനേം കോഴികളേയും നീ
ജലപാനമേകാതെയെത്രയും ക്രൂരമായ്
കൂട്ടിൽക്കിടത്തിയും വെയിലിൽക്കിതപ്പിച്ചും
ശിരസ്സറുക്കുന്നുവോ കണ്ണിന്റെ മുന്നിൽ നീ.
നിങ്ങൾ പിടിക്കുന്ന മത്സ്യങ്ങളോരോന്നും
ശ്വാസം ലഭിക്കാൻ പിടക്കുന്ന നേരത്തു
സന്തോഷം കൊള്ളുന്ന ക്രൂരനാകുന്നു നീ.

ഭാഗം 10

പക്ഷിമൃഗാദികൾ നൽകുന്ന മാതൃക
പ്രകൃതിയിൽ നോക്കി പഠിക്കാത്തതെന്തു നീ?
കാരുണ്യ-മാനന്ദ-സ്നേഹങ്ങളായിട്ടും
ക്ലേശങ്ങൾ, സഹനങ്ങൾ, യജ്ഞങ്ങളായിട്ടും
കൂട്ടായ്മയായിട്ടും കൃതജ്ഞതയായിട്ടും
ഉത്തമമായെത്ര മാതൃക കാട്ടുന്നു,
പക്ഷിമൃഗാദികൾ നിന്റെ വർഗ്ഗത്തിനായ്.

ഭാഗം 11

എഴുതൂയെൻ മകനേയെഴുതൂ.
പ്രപഞ്ച സംഗീതമാം മൽ താള വൃന്ദങ്ങൾ
പകർത്തിയെടുത്തു നീ കേട്ടുകൊൾക.
നിന്റെ വർഗ്ഗത്തിന്നു കാട്ടിക്കൊടുക്കു നീ
കഴിവുകേടെത്രയുണ്ടെന്ന കാര്യം.
മന്ദമായ് വീശുന്ന മാരുത സംഗീത-
മറിയാൻ കഴിയാത്ത സർഗ്ഗശൂന്യർ.
കൊഴിയുമിലകളുമിതളിൻ ഗണങ്ങളും
മധുരസംഗീതം പൊഴിച്ചിടുന്നു.
മൂടൽ മഞ്ഞിന്റെ നേർത്ത സംഗീതവും

മഞ്ഞിൻറെ പാളി തൻ രുദ്രസംഗീതവും
ഷഡ്പദം പാടുന്ന സ്വർഗ്ഗീയ ഗീതവും
പൂവിൽ ശലഭത്തിൻ മൂളിപ്പാട്ടും
കേൾക്കുവാനാവില്ല നിന്റെ വർഗ്ഗത്തിന്നു
കഴിവുകേടത്ര മേലുണ്ടു പോലും.

ഭാഗം 12

എഴുതൂയെൻ മകനേയെഴുതൂ.
കഴിയില്ലൊരിക്കലുമാസ്വാദ്യമാകുവാൻ
നിനക്കെന്റെ മിന്നൽപ്പിണരിൻ മലരുകൾ;
ഇടിയുടെ നാദഗാംഭീര്യത്തിന്നടരുകൾ.
ശിക്ഷാവിധിക്കുള്ള ഖഡ്ഗമായ് നീയെന്റെ
മിന്നൽപ്പിണരിനെ കാണ്മൂ.
ചൊല്ലുവിൻ സൗമ്യമായ് സോദരരോടു നീ
പ്രപഞ്ച പിതാവിന്റെ ഭാവം.
വെറുക്കുവാനില്ലവൻ ശിക്ഷിക്കുവാനില്ല
സ്നേഹമായ് പെയ്യുന്നു നിത്യം.
സൃഷ്ടികൾ നന്നായ്പ്പുലരണമെന്നത്രെ
പ്രപഞ്ച പിതാവിന്റെ മോഹം.

ഭാഗം 13

എഴുതൂയെൻ മകനേയെഴുതൂ.
എന്നുടെ ലക്ഷ്യം ഹൃദിസ്ഥമാക്കാനുള്ള
ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം നിനക്കില്ല കേട്ടോ.
വ്യത്യസ്ത സൃഷ്ട്രിയോടെന്നുടെ ഭാഷ്യങ്ങൾ
വ്യത്യസ്ത ഭാഷയിലല്ലോ!
വെള്ളിടി കൊണ്ടു ഞാൻ ഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോ-
ളൊരു ജീവി പോലും വിറച്ചു മാറുന്നില്ല.
ഇളങ്കാറ്റു വീശിയും കൊടുങ്കാറ്റു വീശിയും

വ്യത്യസ്ഥ ശബ്ദത്തിലെന്റെ ഭാഷ്യം.
അരുവിയിൽ, നദികളിൽ, കായൽ-കടലിതിൽ
ജല ശബ്ദ ഭാഷ്യവും കേൾപ്പതില്ലേ?
എന്നുടെ ഭാഷണ ഭേദങ്ങളൊക്കെയും
ഭിന്ന വർഗ്ഗങ്ങൾക്കു ഭിന്നസ്വരം.
കേട്ട ശബ്ദങ്ങൾ വളരെക്കുറച്ചല്ലോ
കേൾക്കുവാനുള്ളവയേറെ.

ഭാഗം 14

എഴുതൂയെൻ മകനേയെഴുതൂ.
നിന്റെ കുലത്തിന്നു കുറവുണ്ടു കേൾക്കു നീ
എളിമയെന്നുൽക്കൃഷ്ട മൂല്യം.
നീയെനിക്കെന്തൊരു പ്രിയനെന്നറിഞ്ഞുവോ
കൊതുകും പ്രിയനെന്നറിഞ്ഞുകൊൾക.
ഭയമോടെ കാണുന്ന പാമ്പുവർഗ്ഗങ്ങളും
വെറുപ്പാലകറ്റുന്ന ഷഡ്പദ ജാലവും
കീടങ്ങൾ, വിരവർഗ്ഗ-സൂക്ഷമമാണു ജീവിയും
പ്രിയരാണെനിക്കെന്നുമെന്നും.
അവരോടെനിക്കുള്ള സ്നേഹത്തിന്നാഴമോ
നിന്നോടെനിക്കുള്ള പോലെ തന്നെ.
കുയിൽനാദമെന്നുടെ ഭാഷ്യമാകുന്നിതാ,
മൂങ്ങതൻ മൂളലുറക്കു പാട്ടും.

ഭാഗം 15

എഴുതൂയെൻ മകനേയെഴുതൂ.
നിന്റെ കുലത്തിനെ നന്നായ് പഠിപ്പിക്കൂ,
പ്രപഞ്ചത്തിലവർക്കുള്ള സ്ഥാനം.
മറ്റെല്ലാ വർഗ്ഗവും നന്നായറിയുന്നു,

എളിയതാമെങ്കിലും സ്ഥാനം.
സ്ഥാനമാനങ്ങളെയവഗണിച്ചീടുന്നു,
മനുഷ്യകുലം മാത്രമിന്നും.
മത-ജാതി-ബൗദ്ധിക മാഫിയാ സംഘങ്ങൾ,
കളങ്കരഹിതരാം പാവമവരുടെ,
വഴി തെറ്റിച്ചീടുന്നു കഷ്ടം.

ഭാഗം 16

എഴുതൂയെൻ മകനേയെഴുതൂ.
ആത്മീയ മാഫിയ സൃഷ്ടിച്ചുവായിരം
ദൈവങ്ങളെ നാടുനീളെ.
ലളിതമാം ഗ്രാഹ്യത്തിന്നനുഗുണമല്ലയോ
സ്രഷ്ടാവ്-സൃഷ്ടികൾ-കർമ്മമെന്നിങ്ങനെ
വിഭജിച്ചു കൊണ്ടുള്ള രൂപം.
ആത്മീയ മാഫിയയ്ക്കാവശ്യമാണെന്നും
ദൈവ-പുണ്യാത്മക്കളും പ്രവാചകരും.
പാവങ്ങളെക്കൊള്ള ചെയ്യുവാനിത്തരം
വിദ്യയസംഖ്യങ്ങളുണ്ടേ.
ഭക്തജനങ്ങളിൽ ഭീതി നിറയ്ക്കുവാൻ
സ്വർഗ്ഗ-നരകങ്ങൾ തീർത്തു.
എവിടെയാണിവയെന്നറിയുന്നതില്ല പോൽ
സൃഷ്ടിച്ച മാഫിയ പോലും.
സ്വന്തം ഗുണങ്ങളെ സ്രഷ്ടാവിൽച്ചാർത്തിച്ച്
ദൈവ ഗുണമെന്നു വർണ്ണിക്കുന്നു.
കലി വന്നു തുള്ളുമീ ദൈവമെന്നും
കാഠിന്യശിക്ഷകൾ നൽകുമെന്നും
തെറ്റായ് പഠിപ്പിച്ചു ദൈവങ്ങൾ തൻ
പ്രീതിക്കായ് സ്വത്തു കവർന്നെടുപ്പു.
കൊട്ടാര രൂപിയാം ക്ഷേത്രങ്ങളും

ധൂർത്തിൽ പണിയുന്ന പള്ളികളും
നല്ലയെടുപ്പുള്ള മോസ്ക്കുകളും
പണിതുയർത്തുന്നിതു മാഫിയകൾ.
വേഷഭൂഷാദികളാഭരണങ്ങൾ
ചാർത്തുന്നു വ്യാജമാം ബിംബങ്ങളിൽ.
തെറ്റിദ്ധരിപ്പിപ്പൂ പാവം ജനത്തിനെ
വ്യാജ പ്രചാരക വേലയിതിൽ.
മൂഖസ്തുതിയിഷ്ടപ്പെടുന്നവൻ താനെന്നും
സ്തുതികളിൽ വീണുമയങ്ങുന്നുവെന്നും
സമ്പത്തിലാർത്തി കടുത്തവനെന്നും
ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കളിലാഭരണത്തിൽ
കൊതിയേറെയുണ്ടെന്നു കള്ളം പറഞ്ഞും.
കൊള്ള ചെയ്യുന്നിവർ ഭക്തജനങ്ങളെ.
നിഷ്ക്കാമകർമ്മമാണുത്തമ പ്രാർത്ഥന-
യെന്നു പറഞ്ഞു പഠിപ്പിക്കുന്നതുമില്ല
ആരാധനയെന്നാൽ കർമ്മമാണെന്നും
പാവങ്ങൾ തൻപാദസേവയാണെന്നും
മർദ്ദിതർക്കായുള്ള സേവനമാണെന്നും
ജീവികൾക്കായുള്ള കാരുണ്യമാണെന്നും
സസ്യ-മരങ്ങൾ തൻ സംരക്ഷണമെന്നും
പറയാതൊളിവിൽ മറയ്ക്കുന്നു മാഫിയ.
പാറിപ്പറക്കും കിളികളെ നോക്കു നീ
കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ തൻ ജീവിതം നോക്കുവിൻ
നീന്തിത്തുടിക്കുന്ന മത്സ്യങ്ങളെ നോക്കൂ
അവരുടെ ഭക്ഷണമവർതന്നെ തേടുന്നു
നിത്യസന്തോഷത്തിന്റെ തന്ത്രികളും മീട്ടി
പ്രപഞ്ച സംഗീതത്തിലപശ്രുതി വീഴാതെ
കാത്തു കൊള്ളുന്നവർ ജീവിതത്തിൽ
ആത്മീയ മാഫിയ സാധാരണക്കാരി-
ലങ്ങന്ധവിശ്വാസം വളർത്തിടുന്നു.

ചിന്തിക്കുവാനുള്ള ശേഷിയില്ലാതവർ
അവരുടെ വഞ്ചനാ രാഗങ്ങൾക്കൊപ്പമായ്
നൃത്തച്ചുവടുകൾ വെച്ചിടുന്നു.

ഭാഗം 17

എഴുതൂയെൻ മകനേയെഴുതൂ.
പൂർവ്വികരെപ്പോലെതന്നെ ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചു
മനുഷ്യ കുലത്തെയും സസ്യഭുക്കായ്.
ആത്മീയ മാഫിയ വ്യാപകമാക്കി തൻ
വ്യാജ മതത്തിന്റെ തത്വങ്ങളെ.
മനുഷ്യനാണത്രെയീലോകത്തിൻ രാജാവ്
സസ്യ-മൃഗാദികൾ ദാസ്യർ പോലും.
മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം സന്തോഷമാക്കിടാൻ
മറ്റു മൃഗങ്ങളും സസ്യങ്ങളും.
മനുഷ്യനും മറ്റു മനുഷ്യേതരർക്കുമായ്
ഭക്ഷണം ശേഖരം ഉണ്ടുഭൂവിൽ.
മറ്റുള്ള ജീവികൾ തേടിക്കണ്ടെത്തുന്നു
സ്വന്തമായ് ഭക്ഷണം ജീവിതത്തിൽ.
മറ്റു മൃഗങ്ങളെ കൊല്ലുവാൻ മർത്ത്യന്ന്
അധികാരമേതും ഞാൻ നൽകിയില്ല.
മനുഷ്യൻ മൃഗങ്ങളിൽ കാട്ടുന്ന ക്രൂരത
കണ്ടാൽ സഹിക്കില്ല സ്രഷ്ടാവു ഞാൻ.

ഭാഗം 18

എഴുതൂയെൻ മകനേയെഴുതൂ.
രാഷ്ട്രീയ മാഫിയ സ്വന്തം ജനങ്ങളെ
ചൂഷണം ചെയ്തു തളർത്തുന്നു.
ഏകാധിപത്യത്തിൻ വീർപ്പുമുട്ടൽ

അർദ്ധാടിമത്വമാണെങ്ങുമെങ്ങും.
എതിരായ് ചോദ്യമുയർത്തീയെന്നാകിലോ
കാരാഗൃഹവും വധശിക്ഷേം.
വസ്തുത കേൾക്കുക ഞെട്ടിപ്പോകും
നിന്നുടെ സർക്കാർ നിന്റെ ജനത്തെ
കൊള്ളയടിച്ചു തളർത്തുന്നു.
അതിർത്തിക്കപ്പുറമുള്ള മനുഷ്യരെ
കൊല്ലാൻ ഖജന നിറയ്ക്കുന്നു.
കുത്തകകളെയവർ താങ്ങുന്നു
പൗരന്മാരെ തഴയുന്നു.
നാടിനെ വിറ്റുതുലയ്ക്കുന്നു
വിഭവങ്ങളുമവർ വിൽക്കുന്നു.

ഭാഗം 19

എത്ര വിശദം പറഞ്ഞു ഞാൻ മക്കളെ
പറയുവാനൊട്ടുമേ ബാക്കിയില്ല.
എന്റെ പ്രമാണങ്ങൾ പിൻതുടർന്നാൽ നിന്റെ
മനുഷ്യകുലത്തിന്നു രക്ഷയുണ്ട്
മറ്റു കുലങ്ങൾക്കു ഭാവിയുണ്ട്
സസ്യകുലങ്ങൾക്കും രക്ഷയുണ്ട്;
പ്രപഞ്ചത്തിനാകെയും രക്ഷ തന്നെ.

❖❖❖

2. ജയ് ജവാൻ! ജയ് കിസാൻ!

തീൻ മേശ മുന്നിലിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ,
മനസ്സാലതിർത്തിയിൽ നോക്കിടാതെ.
പൊരുതി മരിക്കുകയാണവിടായിരം,
ശത്രുവിനോടെന്നപോൽ മഞ്ഞിനോടും.

ഉണ്ണാൻ കഴിയുമോ ഓർക്കാതെ നമ്മളെ,
ഊട്ടിവളർത്തുന്ന കർഷകരെ?
തളിക നിരത്തി വിളമ്പുകയാണവർ,
നല്ലരി, ഗോതമ്പു ഭക്ഷണങ്ങൾ.
പൊരുതുകയാണവർ
തെരുവീഥി തന്നിലും,
ലാവാപ്രവാഹമായ് കണ്ണുനീരും.
ഹൃദയത്തിലെത്തുമാ ലാവയിൽ നീറാതെ,
ഉണ്ണാൻ കഴിയുമോയെന്നെങ്കിലും?
വിളനാശമെങ്കിലും പ്രളയങ്ങളെങ്കിലും,
കെണിയായ് കടം വന്നു മൂടിടുന്നു.
ആയിരമായിരം കർഷകരങ്ങനെ,
ആത്മാവിൻ ഹൂതി നടത്തിടുന്നു.

സൈനികരേ, മൽ കർഷകരേ,
പ്രണാമമെന്നും പ്രണാമം!
ജയ് ജവാൻ! ജയ് കിസാൻ!

❖❖❖

3. ചെമ്പനീർപ്പൂവ്

ഏവർക്കു മായങ്ങു പൊട്ടീ വിടർന്നൊരു,
ചെമ്പനീർപ്പൂവാണു ഞാൻ.
ഘോരമാം മുള്ളുകൾ താണ്ടിക്കടന്നൊരു,
യാത്രയ്ക്കൊടുവിലെ ജന്മം.
എന്റെ സുഗന്ധവും സൗന്ദര്യവും കണ്ട്,
റോമിയോമാർക്കങ്ങു മോഹമായി.
പ്രേമപരവശരവരെന്റെ ചുറ്റിലും,
വശ്യനൃത്തത്തിൻ ചുവടു വെച്ചു.
പ്രേമം തുടിയ്ക്കുന്ന ഗാനങ്ങളും പാടി,
ചുംബനം നൽകി; ഞാൻപുളകിതയായ്.
പെട്ടെന്നൊരുൾഭയമെന്നിൽമുളച്ചുപോയ്
ഇയാഗോ-ദുശ്ശാസനന്മാരെയോർത്ത്.
മാനഭംഗത്താലവരെന്നെച്ചീന്തുമോ?
ഗാളഹസ്തത്താൽ വധിച്ചിടുമോ?
ചിലരുടെ കയ്യിൽ ഞാനർച്ചനാ പുഷ്പമായ്,
ദേവത സന്നിധി പൂകുമല്ലോ!
മറ്റു ചിലരെന്നെയർപ്പണ പുഷ്പമായ്,
കല്ലറ മേലേയലങ്കരിക്കും.
വാർദ്ധക്യമെത്തിയീ സർപ്പ സൗന്ദര്യങ്ങൾ
നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നാൽ,
തേടി വരികയില്ലാരുമേ പിന്നെയി-
റോമിയോമാരോ ദുശ്ശാസനരോ.
തിരസ്ക്കാരമേറ്റു കൊണ്ടന്നു മടങ്ങിടും,
എന്നെ ജനിപ്പിച്ച മണ്ണിലേയ്ക്ക്.
ഖേദങ്ങളില്ലാ വിട പറയുമ്പൊഴും;
ദൗത്യങ്ങൾ പൂർത്തീകരിച്ചവൾ ഞാൻ.

❖❖❖

4. നിഴലുകൾ

പ്രഭാതത്തിൽ
പറവകളിലും കിളിപ്പാട്ടിലും
സുന്ദര പ്രകൃതിയിലും ലയിച്ച്,
സ്വന്തം നിഴലിനെ പിൻതുടർന്നുനടന്നത്
എന്നെ ത്രസിപ്പിച്ചു.

നട്ടുച്ച നേരത്ത് പൊള്ളുന്ന ചൂടിൽ,
പാദ പതനങ്ങളാൽ
അവനെ ഞാൻ കീഴടക്കി.

ഞാൻ ഭയക്കുന്നു
അന്തിവെയിലിലവൻ
പിൻതുടർന്ന്
ഇരുട്ടിന്റെ പടുകുഴിയിലേക്കെന്നെ
തള്ളിവിടുമോയെന്ന്.

❖❖❖

5. ധന്യയാത്ര

കാവ്യ ദേവതയുടെ ചിറകിൽ ഉയർന്നു പറക്കാനും
അപ്രാപ്യയിടങ്ങൾ ദർശിക്കാനും
എന്റെ മനസ്സിനെ ഞാനനുവദിച്ചു കൊള്ളട്ടെ?

അരയന്നച്ചിറകുകൾ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ,
ഒബാമയ്ക്ക് ഒരു ഹസ്തദാനത്തിനും
അവിടുത്തെ സഹോദരീ സഹോദരങ്ങൾക്കുള്ള നന്ദി
പ്രകാശനത്തിനും
അമേരിക്കയിലേക്ക് ഞാൻ പറന്നേനെ.

എനിക്ക് കഴുകന്റെ നഖമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ,
ഇറാക്കിലെ മണ്ണിൽനിന്നു മാന്തിയെടുത്ത,
അസ്ഥികളിൽ തീർത്ത കൊട്ടാരത്തിൽ,
ബുഷിനെ പിടിച്ചു ബന്ധിച്ചേനെ.

മാലാഖയെപ്പോലെ എനിക്കു
പറക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ,
വംശ വിദ്വേഷികളുടെ മനസ്സിൽ
മാനുഷികത ചൊരിയണമേയെന്നും,
അതിനുള്ള പ്രേരണ നൽകണമേയെന്നും,
പ്രവാചകരുടെ മുന്നിലെത്തി യാചിക്കുമായിരുന്നു.
ചിതറിപ്പോയ സ്വപ്നങ്ങളെയോർത്തു
കേഴുന്ന ഗാന്ധിയേയും ഞാൻ കണ്ടേനെ.

ഞാനൊരു വെടിയുണ്ടയായിരുന്നുവെങ്കിൽ,
മനുഷ്യ ബോംബായി കൂട്ടക്കൊല നടത്തിയ
ആ നിഷ്ക്കളങ്ക ബാലന് പ്രേരണയേകിയ
ഭീകരന്റെ നെഞ്ചിൽ തറഞ്ഞു കയറിയേനെ.

❖❖❖

6. തെരുവിലെ പശു

എനിക്കുള്ള തീവണ്ടി അഞ്ചു മണിക്ക്.
പതിനഞ്ചു നിമിഷം ബാക്കിയുണ്ട്.
അഞ്ചു മൈലുകൾ കൂടി താണ്ടേണ്ടതുണ്ട്.
വീഥിയിലൊരു പശു വിശ്രമത്തിൽ.
വണ്ടിയുടെ ഹോൺ ഉച്ചത്തിലടിച്ചു.
പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു കിടന്നതേയുള്ളു പശു.
"എന്റെ വിശ്രമത്തിനു ഭംഗം വരുത്താതെ"
ഹനുമാൻ ഭീമന്റെ യാത്ര തടഞ്ഞ കഥ
എനിക്കോർമ്മ വന്നു.
ദ്രൗപതിക്കുള്ള കല്ല്യാണ
സൗഗന്ധികാന്വേഷണത്തിലായിരുന്നു ഭീമൻ.
ജ്യേഷ്ഠ ഹനുമാൻ ധിക്കാരിയനുജന്റെ
അഹന്തക്കുമിള പൊട്ടിച്ചതിനെത്ര ലാഘവം!
"പ്രിയപശുവേ, വഴി തരിക"
കൈ കൂപ്പി ഞാൻ യാചിച്ചു.
"നിന്റെ പിതാമഹന്റെതല്ല ഈ ലോകം;
എത്രയോ വിശാലവും വീതിയുള്ളതും!
മറ്റൊരു മാർഗം ശ്രമിച്ചു നോക്കൂ"
അവൾ പറഞ്ഞതു് ശരിയായിരുന്നു.
എന്റെ അഹങ്കാരക്കുമിള പൊട്ടി;
ഭീമന്റേതു പോലെ.
ഞാൻ കാർ പിന്നോട്ടെടുത്തു,
മറ്റൊരു ഇടവഴിയിലൂടെ ഓടിച്ചു;
സമയത്തുതന്നെ സ്റ്റേഷനിലെത്തി.

❖❖❖

7. പേക്കിനാവ്

പാതിരാവിൽ ഞാനൊരു പേക്കിനാവു കണ്ടു;
ആകാശത്തു റാകിപ്പറക്കുന്ന ചെമ്പരുന്താണ് ഞാനെന്ന്.
ദുർമേദസ്സുള്ള ഒരു കുട്ടിയുടെ കരച്ചിൽ;
അധിക പോഷണത്തിനായി അവന്റെ മാതാവ് അവനെ
തല്ലുന്നു.
സമീപ വാതലിൽ മറ്റൊരു സ്വരം;
മറ്റൊരു ബാലൻ കേഴുന്നു,
അപ്പക്കഷ്ണം മോഹിച്ച്.

ടൗൺഹാളിൽ വിവാഹ സദ്യയുടെ ധൂർത്ത്.
പാത്രങ്ങളിൽ വിഭവക്കൂമ്പാരം.
പൊങ്ങച്ചക്കാരായ അതിഥികൾ;
അവരവ ആസ്വദിക്കുന്നു.
ദരിദ്രരായ രണ്ടു പെൺകുട്ടികൾ പുറത്ത്.
എച്ചിലിനായവർ പൊരുതുന്നു;
തെരുവിൽ തെണ്ടുന്ന നായ്ക്കളുമായ്.

ചിറകുകൾ എന്നെ കൊണ്ടുപോയി;
ഒരു പൊതു വിദ്യാലയത്തിലേക്ക്.
കരഞ്ഞു കൊണ്ടൊരു കുട്ടി വരാന്തയിൽ.
നാല്പതു ഡിഗ്രി ചൂടിലും ടൈ കെട്ടാത്തതിനു ശിക്ഷ.
പടിഞ്ഞാറൻ ധാർഷ്ട്യത്തിന്റെ ദാസ്യാനുകരണം.

മാളത്തിനു മുന്നിലെ എറുമ്പു വരി പോൽ,
കടയുടെ മുന്നിൽ മനുഷ്യ നിര.
ദൈവമേ, അതൊരു മദ്യശാലയാണ്!
ദരിദ്ര സ്ത്രീകളുടെ നീണ്ട നിര മറ്റൊരു വശത്ത്.
റേഷനു വേണ്ടിയുള്ള കാത്തു നിൽപ്പ്.
ഒരു വൃദ്ധനും പത്നിയും വസിക്കുന്ന,
ഇരുനില ഹർമ്മ്യം ദാ കാണുന്നു.
ആഡംബരമുറികൾ, പുൽത്തകിടി, നീന്തൽക്കുളം.
നെടുവീർപ്പിട്ട് ദു:ഖത്തോടെ അവർ ഫോണിനരികെ.
വിദേശത്തുള്ള മകന്റെ വിളിക്കായുള്ള കാത്തിരിപ്പ്.

തൊട്ടു കാണുന്നു നഗര ചേരി.
മൂന്നു തലമുറ വസിക്കുന്ന കുടിലുകൾ വരെ.
മുത്തച്ഛൻ, മുത്തശ്ശി, അവരുടെ മക്കൾ, പത്നിമാർ
തുടങ്ങി...
കുഞ്ഞുങ്ങളെല്ലാം ഒരേ മുറിയിൽ.

കണ്ണീർ പ്രവാഹം എന്റെ കവിളുകളിലേയ്ക്ക്.
കൂടുതലെന്തു കാണാൻ?
കാഴ്ചയ്ക്കുള്ള മോഹം ശമിച്ചു.
എന്റെ പേക്കിനാവിനെ ഭഞ്ജിച്ച്
പതിവു പോലെ സൈറൺ മുഴങ്ങി.

❖❖❖

8. അഴക്

ബാലികേ, ദർപ്പണ മുന്നിലെന്തേ നിൻ പിറുപിറുപ്പ്?
"ദൈവമെന്നിലേറെ കാന്തി
ചൊരിയാഞ്ഞതെന്താണമ്മേ?”
മകളേ, നിനക്കഴകില്ലാന്നാരുപറഞ്ഞു?
അനന്തമാം കാന്തികളിലൊന്നു മാത്രം ദേഹകാന്തി.
പുഷ്പ തുല്ല്യമതു മങ്ങുന്നു; മറയുന്നു.
ഊർജ്ജ കാന്തികൾ പ്രസരിപ്പിക്കുമത്രേ ചുറ്റിലുമെല്ലാം.
എന്നാകിലും നേട്ടങ്ങളത്രേ സ്ഥായീ ചന്തം.
നന്മ ചെയ്യുന്നവനത്രേ സുമുഖൻ.
ഷേക്സ്പിയർ, ഷാ, ഗാന്ധി, ലിങ്കൻ, മദർ തെരേസ,
നവരിത്തിലോവ, വീനസ്, സെറീന...
ഇവരെ നോക്കി ചിന്തിക്കൂ.
പ്രിയമേറുന്നതാർക്കെന്നറിയുമോ?
ഐശ്വര്യയ്ക്കോ അതോ വീനസ്സിനോ?
കലാമിനെ പ്രിയമുള്ള
പ്രസിഡണ്ടാക്കിയതെന്ത്?
അഴകെന്നതാപേക്ഷികമത്രേ; വസ്തുനിഷ്ഠവും.
ചിലർക്കിഷ്ടം വെളുപ്പ്;
ചിലർക്കോ കാക്കക്കറുപ്പും.
കുഞ്ഞിന്റെ വൈരൂപ്യം മാതാവറിയില്ല.
വൈരൂപ്യം പൂണ്ടൊന്നുമില്ല; ദൈവമല്ലോ സൃഷ്ടിയെല്ലാം!
ലോറൻസ് വാഴ്ത്തുന്നു സർപ്പത്തിൻ സൗന്ദര്യം
"സത്യമാണഴക്" കീറ്റ്സ് പഠിപ്പിച്ചു;

"ശാശ്വത സന്തോഷം സുന്ദരമെന്നും;
നിത്യാനന്ദമാണാത്മീയ കാന്തി" യെന്നും.
ബാലികേ, നീയർക്കനാകുക;
ഉൾക്കാന്തിയാൽ ഇരുണ്ടൊരീലോകം
പ്രകാശമാനമാക്കുക.

❖❖❖

9. ഏകാകിനി

ഗായത്രിക്കിന്നെൺപതു പ്രായം,
മുപ്പത്തഞ്ചിൽ വൈധവ്യം.
അഞ്ചു പേർക്കവൾ മാതാവ്,
മൂത്തവർ മൂന്നാണാൺമക്കൾ,
ഇളയവർ രണ്ടോ പെൺമക്കൾ.
അമേരിക്കയിലാണവരെല്ലാം,
അവിടെത്തന്നെ സ്ഥിരവാസം.
മക്കൾ പണിഞ്ഞൊരു സുന്ദര ഹർമ്മ്യം,
നഗരം തന്നിലുറങ്ങുന്നു;
എങ്കിലുമിന്നവൾ സദനത്തിൽ;
വൃദ്ധർ പാർക്കും സദനത്തിൽ.
സദനം തന്നിലെ മുറിയിൽ നൂതന,
ചൂടു നിയന്ത്രണ സാമഗ്രി,
ഭക്ഷണമേതും സുലഭം;
നിയന്ത്രണമെല്ലാം സ്വയമല്ലോ!
മക്കൾ സ്വപ്നം കാണുന്നു:
"അമ്മയ്ക്കെന്തൊരു സുഖ"മെന്ന്.
വാടി വിളർത്തൊരു ലില്ലിപ്പൂ പോൽ,
രാപ്പകൽ മാതാവെരിയുന്നു.
ചാരു കസേരയിലെപ്പോഴും,
ഫോണിൽ നോക്കിയിരിപ്പാണ്,
മക്കൾ വിളിക്കും എന്നോർത്ത്.
അവരുടെ ശബ്ദം കാതോർത്ത്.
ഏകാന്തതയിൽ പൊരിയുമ്പോളവൾ,
പഴയൊരു കാലം ഓർമ്മിപ്പൂ:

തന്നുടെ താതനുമമ്മയുമെന്തൊരു,
സൗഭാഗ്യങ്ങൾ പങ്കിട്ടു!
സൗഖ്യം ജീവിതമാദ്യന്ത്യം,
സൗഖ്യ മരണമവസാനം.
കുട്ടികളെന്നും കൂടെത്തന്നെ;
മകനും മകളും മരുമകളും .
പന്ത്രണ്ടോളം പേരക്കുട്ടിക-
ളാനന്ദത്തിന്നതിരില്ല.
ആഴം കൂടിയ മാതൃ സ്നേഹം,
വേർപാടിന്റെ വേദനകൾ;
എല്ലാം സുലഭം കുട്ടികളവയുടെ,
അളവറിയാതെ ജീവിച്ചു.

❖❖❖

10. തൊഴിലളികളേ, നിങ്ങൾക്കു ലാൽ സലാം!

നാടിൻ നട്ടെല്ലു നിങ്ങളല്ലോ!
തൊഴിലാളികളേ, "ലാൽ സലാം!"

അവർ വിത്തു വിതയ്ക്കുന്നു;
കതിരുകൾ കൊയ്യുന്നു,
നാമോ അവ തിന്നുന്നു; ഉറങ്ങുന്നു.

നൂൽക്കുകയും നെയ്യുകയും
ചെയ്യുന്നു അവർ;
ചേലുള്ള വസ്ത്രം തയ്ക്കുന്നു.
നാമവ ധരിച്ചു വിളങ്ങുന്നു.

ഹർമ്മ്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു അവർ.
എന്നാലോ വാസം നിഷിദ്ധം.
നാമവിടെ വസിക്കുന്നു; ഉറങ്ങുന്നു.

പണിശാലയിലവർ വിയർക്കുന്നു;
നിർമ്മിക്കുന്നു പലതും.
നാമവ ഭോഗിക്കുന്നു; സുഖിക്കുന്നു.

ചൂളയ്ക്കരികിലുരുകിക്കൊണ്ടവർ,
വീഥികളെല്ലാം ടാർ ചെയ്യുന്നു.
നമുക്കു വാഹനമോട്ടാനും
കാൽ നടയാത്ര നടത്താനും.

വീഥികളായ വീഥികളും
ചന്തകളായ ചന്തകളും
ശുചീകരിപ്പൂ അവരെന്നും.
അവർക്കമാത്രം ശുചിയില്ല.
പരിഹാസങ്ങൾ മൂടുന്നു.

നമ്മിലസൂയകൾ തോന്നിത്തോന്നി,
താലോലിക്കുന്നവർ
കിനാക്കുമിളകൾ.

ലാൽ സലാം തൊഴിലാളികളേ!
നിങ്ങളില്ലേൽ ഞങ്ങൾക്കില്ല,
ജീവിതമെന്നങ്ങറിയാമോ?
അവർക്ക് കൂലികൾ നൽകുമ്പോൾ
പിശുക്കു വേണ്ടെന്നറിയാമോ?
അവരു ചെയ്യും പണിയൊന്നും
നമുക്കു ചെയ്യാനാവില്ല.
അവർക്കു വേണ്ടതു കൊടുത്തു വിടു,
കൂടിപ്പോയാൽ നല്ലതു തന്നെ;
കൂടിയ അളവിൽ പണി ചെയ്യും.
ദീന ദയാലുവാകുക നിങ്ങൾ,
അനുഗ്രഹങ്ങൾ ചൊരിയട്ടെ.

❖❖❖

11. ഞാനൊരു മാവുമാത്രം

ഞാനോ വെറുമൊരു മാവുമാത്രം .
എങ്കിലുമെൻ ജന്മം ധന്യമത്രേ.
സൃഷ്ടികർത്താവിൻ ഹിതങ്ങളെല്ലാം
പാലിച്ചു തീർത്തൊരു ജന്മമത്രേ.
രാവിലെ ബസ്റ്റോപ്പിൽ കാത്തു നിൽക്കും,
കുട്ടികളെൻ തണൽ തേടുമല്ലോ.
ഹിമവൽ പർവ്വതമെന്ന പോലെ
നല്ല സുരക്ഷയും നൽകുമല്ലോ.
സൂര്യന്റെ താപം കരിക്കുകില്ല,
വൻ മഴ തീരെ നനയുകില്ല.
അവരുടെ പുഞ്ചിരിയട്ടഹാസം,
നെടുവീർപ്പിടും ചില കാമിതാക്കൾ,
തേങ്ങിക്കരച്ചിലും കേട്ടിടുന്നു.
ചില നേരമെന്നിലൊരിക്കിളിയും,
ചില നേരം ദുഖത്തിൻ കണ്ണുനീരും,
എന്നിൽ വരുത്തുമാ സൗഹൃദങ്ങൾ.
മാരുതൻ തോഴൻ വരുന്ന നേരം,
സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നുവെൻ കരങ്ങൾ.

എന്നുടെ രക്ഷകനർക്കദേവൻ
പാചകം ചെയ്യുന്ന ഭക്ഷണങ്ങൾ,
പോഷണം നൽകി വളർത്തിടുന്നു.
കായ് ഫലം മൂപ്പിച്ചും കാത്തുവെച്ചും,
ജീവികൾക്കായതു നൽകിടുന്നു.
എന്നിലെ മൊട്ടു വിരിഞ്ഞിടുമ്പോൾ

മുത്തം തരുന്നിതു പ്രാണികളും.
എന്റെ ശിഖരങ്ങൾ പക്ഷികൾക്കോ,
മെത്തയായ് വർത്തിച്ചു നിന്നിടുന്നു.
കാക്കയും മൈനയും കുയിലുകളും
വന്നങ്ങു ചേരുന്നുയെന്നുമെന്നും.
മാങ്ങകൾ നന്നായ് പഴുത്തിടുമ്പോൾ,
സദ്യ പോൽ തിന്നവരുല്ലസിക്കും.
അവരുടെ കൂജന സംഗീതത്തിൻ,
താരാട്ടിൽ ഞാനോ മയങ്ങിപ്പോകും.
രാത്രിയിൽ കൂരിരുൾ വീണിടുമ്പോൾ
അവരെന്റെ മടിയിൽ മയങ്ങിവീഴും.
മഞ്ഞുമിളങ്കാറ്റും വന്നിടുമ്പോൾ,
അവരുടെ തഴുകലിൽ ഞാൻ മയങ്ങും.
പാദങ്ങളിൽത്തന്നെ നിന്നുകൊണ്ട്,
രാത്രിയിൽ ഞാനുമുറങ്ങിടുന്നു.
താഴെയുറങ്ങുന്ന ഭിക്ഷുവിന്ന്
മഞ്ഞ നിറനിറമാർന്ന മാമ്പഴങ്ങൾ
സ്നേഹ സമ്മാനമായ് നൽകിടുമ്പോൾ,
സേവന വേതനമെന്നതു പോൽ
ദൈവഹിതത്തിന്റെ സായൂജ്യം,
എന്നുടെ ഹൃത്തിൽ നിറയുന്നു.

ആൺകുട്ടി പെണ്ണിനോടോതുന്നതു കേട്ടു
"ഇനിമേൽ നാമെങ്ങു കാത്തു നിൽക്കും?
ഈ മരം പാടേ മുറിക്കുമല്ലോ"
"എന്തിനീ മാമരം വെട്ടിടുന്നു?
എത്രയോ പേർക്കങ്ങഭയ കേന്ദ്രം."
"ബസ് കാത്തു നിൽപവർക്കാകെ വേണ്ടി,
നല്ലൊരു മേൽക്കൂര തീർക്കുമല്ലോ"
"ദൈവമേ കേൾപ്പതു നേരറിവോ?"

"നേരാണു മക്കളേയെന്തു ചെയ്യാൻ?"
"എന്നെയൊഴിവാക്കി മറ്റിടത്തു്
മേൽക്കൂര കെട്ടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലേ?
നന്മകളാവതും ചെയ്യതല്ലേ?
മിണ്ടാൻ കഴിവില്ലയെന്നാകിലും
വേദനയുള്ളവൾ തന്നെയല്ലേ?
ജീവിതം നീട്ടുവാനർഹയല്ലേ?
ദൈവമേ നിൻ മക്കളെന്തിങ്ങനെ
ക്രൂരരും സ്വാർത്ഥരുമായിടുന്നു?
ലോകത്തിൻ താളം പിഴപ്പിക്കുവാൻ
മനുജനെയെന്തേ പടച്ചുവിട്ടു?
ഈ ലോകം സ്വർഗ്ഗം പോലാകുമല്ലോ
മടക്കി വിളിക്കുകിൽ മർത്യനെ നീ."
"മകളേ, മനുഷ്യനെ തീർത്തതു ഞാൻ
ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യിക്കുവാൻ,
വഴിവിട്ടു ജീവിതം പാളിയല്ലോ
എന്റെയീ യാതന തീരുകില്ല
താതന്റെ വിധിയിതു ലോകമെങ്ങും.
വേണ്ടിയിരുന്നില്ല മനുജസൃഷ്ടി
എങ്ങിനെ മക്കളെ കൊല്ലുമച്ഛൻ?"

❖❖❖

12. ലക്ഷ്മിയുടെ അഭ്യർത്ഥന

രേഖയുടെ മംഗല്യമാണിന്ന്.
സഹപ്രവർത്തകരിൽ ഇളമുറക്കാരി;
ജോലിയിൽ പത്തു വർഷം ഇളപ്പം;
പങ്കെടുക്കണമോ വേണ്ടയോ?
കടുത്ത മനോവിഷമം.
മംഗള കർമ്മമാണ്;
ഭംഗിയാർന്ന വിവാഹ മണ്ഡപം.
എനിക്കവിടെ കാലിടറി നില്ക്കാനാവില്ല;
കരയിൽ വീണ മത്സ്യം പോലെ.
"ലക്ഷ്മീ, എന്നാണു നിന്റെ മംഗല്യം?"
"ലക്ഷ്മീ, നീ മാത്രമേ ഇനി ബാക്കിയുള്ളു".
എനിക്കീ ശരങ്ങളെ താങ്ങാനാവുന്നില്ല.
ഹൃദയം നിറയെ കൂരമ്പുകൾ.
ദിനം തോറും മുറിവു വലുതാകുന്നു.
ഇതൊന്നും എന്റെ കുറ്റമല്ല.
മുപ്പത്തിമൂന്നിലും ഞാനേക.
"ലക്ഷ്മി വളരെ സുന്ദരിയാണ്".
"അവൾ ഏതു വീടിനും വിളക്കായിരിക്കും."
ചുട്ടുപഴുത്ത ചട്ടിയിൽ
എരിഞ്ഞടങ്ങാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ഒരു തിരി.
ആലോചനകൾ ധാരാളം;
ചായയുമായി എത്രയുവാക്കൾക്കു മുന്നിൽ!
എന്റെ സൗന്ദര്യത്തിലാർക്കും
പരാതിയില്ലായിരുന്നു.
"എന്താണു സ്ത്രീധനം?"

ആലോചനകൾ തടസ്സപ്പെട്ടത് അവിടെയാണ്.
പത്താം വയസ്സിൽ അച്ഛന്റെ മരണം;
ക്യാൻസർ വന്ന് അമ്മ കിടക്കയിൽ;
അഞ്ചു സെന്റിലൊരോലപ്പുര;
മൂത്ത സഹോദരി വിവാഹമോചിത;
രണ്ടായിരം രൂപ മാസ ശമ്പളം.
മരുന്നിനും തീറ്റയ്ക്കും തികയില്ല.
ഞാനെന്റെ സ്വപ്നക്കുമിള പൊട്ടിക്കുന്നു;
എന്നെ വെറുതെ വിടൂ,
എന്നെ ഒറ്റയ്ക്കു വിടൂ.

❖❖❖

13. പ്രകൃതിയുടെ വരദാനം

കുയിലിന്റെ പാട്ടിൽ,
രാവിന്റെ ചരമ ഗീതവും,
പ്രഭാതത്തിന്റെ കാഹളവും.

സൂര്യന്റെ ചുംബനമേറ്റ്,
കണ്ണു തുറന്ന്,
താമര വിടരുന്നു.

പനിനീർപ്പൂവിന്റെ സുഗന്ധത്തിൽ,
മത്തുപിടിച്ച് ചെടിക്കു ചുറ്റും,
ശലഭങ്ങളുടെയുന്മാദ നൃത്തം.

മൂത്തു പഴുത്ത ഫലവുമായ് പപ്പായ
ചുടു ചുംബനം കൊതിച്ച്
കാക്കയ്ക്കും മൈനയ്ക്കും സദ്യയൊരുക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ വെടിക്കെട്ടായ
ഇടിയും മിന്നലും കണ്ട്
മനുഷ്യർ ഭയന്നു വിറയ്ക്കുന്നു.

ഉള്ളു കുളിർപ്പിക്കുന്ന പെരുമഴയിൽ
ഹർഷോന്മാദം പൂണ്ട കുട്ടി,
നൃത്തം വെച്ചോടിത്തിമിർക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ കലാ വിരുതിൽ,
മഞ്ഞുമൂടിയ മലയും
ആകാശത്തിലെ നിറക്കൂട്ടും

❖❖❖

14. വാർദ്ധക്യം

മനുഷ്യ ജീവിതമൊരു ചക്രമാകുന്നു.
പിറന്നുവീഴുന്നു, ദീർഘമായ കരച്ചിലിലൂടെ;
ജീവിന്റെ ആദ്യ ശ്വാസം.
ആദ്യ വർഷം കിടപ്പിൽ.
ബാല്യത്തിലാശ്രയത്വം;
അടുത്ത തലമുറയ്ക്കു ജന്മമേകും,
യുവത്വമോ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ;
ക്ഷയിച്ച ആരോഗ്യവുമായി വാർദ്ധക്യം
വീണ്ടും ആശ്രയത്വത്തിൽ,
ക്ഷീണിത ഗാത്രം,
മനസ്സു ശക്തം.
അവസാനം മരണക്കിടക്ക.
നോവുമൊരു ദീർഘശ്വാസത്താൽ
മണ്ണിലേയ്ക്കു മടക്കം.

മറക്കാനാവാത്തതാണു ബാല്യം.
ഉന്മേഷവുമലസതയും.
വിഷാദത്തോടെതിർപ്പ്.
കണ്ണുകളിൽ സന്തോഷത്തിളക്കം;
അവൻ പ്രകൃതിയിലെ മാലാഖയാണ്;
എന്തും എതിരിടുന്നവൻ.

വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ നിഴൽ അവനു മേൽ വീഴുന്നു.
ഇന്നലത്തെ രാജാവ് ഇന്നു ദാസൻ;
പക്വമായെങ്കിലും ചപലതയുടെ തടവുകാരൻ.

ആകെ നിരാശ്രയൻ.
കീഴ്പ്പെടാത്തതു മനസ്സുമാത്രം.
പോറ്റി വളത്തിയ മക്കൾ,
മറക്കുന്നു കടമകൾ.
അവരാൽ വെറുക്കപ്പെടുന്നു;
ശപിക്കപ്പെടുന്നു;
അന്വേഷണവും തീരുന്നു.
അപലപനീയമീ വൃദ്ധനിന്ദ;
പൊറുക്കുവാനാവുന്നതല്ല തന്നെ.
ഇന്നത്തെ പീഢകൻ നാളത്തെയിര.
വിരോധാഭാസങ്ങൾക്കിടയിലീ മർത്ത്യജന്മം.

❖❖❖

15. ഉറങ്ങാത്ത രാവുകൾ

എന്നും കുയിലിന്റെ പുല്ലാങ്കുഴലിൻ വിളി,
പുലരിയിലെന്നെയുണർത്തിടുന്നു.
രാവേറെയാകിലും നിദ്ര വരാതെ ഞാൻ,
തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നിടുമ്പോൾ,
നിദ്ര വന്നെന്നെ തഴുകും പുലരിയിൽ;
കുയിലിന്നുറക്കമോ തീരുമപ്പോൾ.

അവനെയുറക്കുവാൻ ശയ്യ വിരിപ്പതു,
ദൈവമാകുന്നിതു കേട്ടുകൊൾക.
അവനെ തലോടാനിളങ്കാറ്റു വന്നിടും,
പാടിയുറക്കുവാൻ രാക്കിളിയും.
അല്ലലില്ലാതെയുമലച്ചിലില്ലാതെയും,
ഗാഢമാം നിദ്രയിൽ വീഴുമപ്പോൾ.

ഞാനോ കിടപ്പതു കോൺക്രീറ്റു വീടിതിൽ,
തഴുകുവാൻ പങ്കതൻ ചൂടുകാറ്റും.
പാതിരാ നേരത്തു നിറ വയർ ഭക്ഷണം,
പ്രകൃതി വിരുദ്ധമെൻ ശൈലിയെല്ലാം.
ആകയാലെന്റെ വരദാനമൊക്കെയും,
നഷ്ടപ്പെടുന്നതും കണ്ടുകൊൾക.

ഒടുവിൽ കുയിലിന്റെ തുയിലുണർത്തൽ കേട്ട്,
അറ വിട്ടു ഞാനും ഇറങ്ങിടട്ടെ?
പ്രകൃതിത്തടാകത്തിൻ തീരത്തു ചെന്നിട്ടു,
മുങ്ങിക്കുളിപ്പാനിറങ്ങിടട്ടെ.

❖❖❖

16. പകിടകളി

ദു:ഖവും സന്തോഷവും
ഒരു നാണയത്തിന്നിരുവശങ്ങൾ.
പുലരിയിൽ നാമവയെ പകിടയുരുട്ടുന്നു.
ഏറെയും വീഴുക ദുഃഖ വശം.
സന്തോഷം മഴച്ചാറ്റൽ പോലെ വരുമ്പോൾ,
ദു:ഖം മഹാ പ്രളയം പോലെ.
കാലവർഷം പോലതു ദീർഘിക്കും.
സന്തോഷം മൂടൽ മഞ്ഞു പോലെ;
ദുഃഖമോ ഹിമ വീഴ്ച്ചപോലെ.

❖❖❖

17. ഗ്രഹണം

സൂര്യനെ മറയ്ക്കാൻ
ചന്ദ്രൻ ശ്രമിച്ചു.
എന്നാൽ അവന്റെ പ്രഭാവലയം
അവൾക്കു പിന്നിൽ കവിഞ്ഞു നിന്നു.
ഭയപ്പെട്ടും നാണിച്ചും
അവൾ പിൻമാറി.

അറിവിന്റെ സൂര്യനെ
അജ്ഞതയുടെ ചന്ദ്രന്
മറയ്ക്കാൻ കഴിയില്ലൊരുനാളും.

നന്മയാകുമർക്കനെ,
തിന്മതൻ ശശിബിംബം
മാനഭംഗം ചെയ്യുന്നു.

അഴിമതി പൂണ്ട ഭരണക്കാർ
നിഷ്ക്കളങ്ക സൂര്യഗണങ്ങളെ
വിഴുങ്ങി വാഴുന്നു ഭൂതലത്തിൽ.

നന്മ ഇവിടെ തിന്മയാണ്,
തിന്മ ഇവിടെ നന്മയും.

❖❖❖

18. ഓംകാരം

അണ്ഡ ഘടാഹത്തിൻ
പേറ്റു നോവായത്രേ
ഓംകാരമെന്നൊരീ നാദ ജന്മം.
സർവ്വം മുഴങ്ങുന്നയാദിനാദം;
സൃഷ്ടിയിലുയരുന്ന നാദലയം.
അണുവിന്റെ ഹൃത്തിലും
നക്ഷത്ര മുത്തിലും,
ഓംകാര നാദം മുഴങ്ങി നിൽപ്പൂ.
ബ്രഹ്മാവ്, വിഷ്ണു, മഹേശ്വരനിത്യാദി
മൂന്നു സ്വരം ചേർന്നു ജന്മമായി
ഈ മന്ത്രത്തിനർത്ഥം ബ്രഹ്മമെന്നല്ലോ.
മന്ത്രങ്ങൾക്കെല്ലാമേ താതനുമായ്.
ഉള്ളിൽത്തുടിക്കുന്നു ഭൂതവും ഭാവിയും,
കുത്തക മേൽജാതി മർത്ത്യർക്കുമായ്.
കീഴ്ജാതി മക്കൾക്ക് അന്യമായ് തീർന്നതു
ചൊല്ലലും കേൾവിയും പാടില്ലെന്നായ്
ഞാഞ്ഞൂലു പോലുള്ള മാനുഷനങ്ങനെ,
പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവിനെ പോർവിളിച്ചു.
സർവ്വ മന്ത്രങ്ങൾക്കും താതനായുള്ളൊരീ
ഓംകാര മന്ത്രമോ പുണ്യമന്ത്രം.
ആയതു നമ്മുടെ ജീവന്റെ ശ്വാസവും
ദേഹി-ദേഹാദിക്ക് ഔഷധവും
പ്രാപഞ്ച സംഗീതമാകുമീ മന്ത്രണം,
അടവിയിലാകവേയമൃതവർഷം.
നമ്മൾക്കു ശാന്തിയുമാനന്ദവും തന്നു,
മേവുന്നു ധാത്രിയിൽ ശാന്തി മന്ത്രം.
"ഓം"..." ഓം"..."ഓം..."

❖❖❖

19. അമ്മിണിയുടെ മരണം

ഉറക്കം കടിച്ചങ്ങിരിക്കുന്നു ഞാൻ വൃഥാ,
എന്നമ്മിണിപ്പൂച്ച മരിച്ചു പോയിന്നലെ.
അവളുടെ തൂവെള്ള നിറമാർന്ന ഗാത്രവും,
മരതകം പോലുള്ള കണ്ണുകളും,
ശ്യാമള രോമം നിറഞ്ഞുള്ള നൽവാലും,
കൂസാതെയുള്ള നടത്തവുമോർക്കുകിൽ,
വിങ്ങിത്തകരുന്നുമൽഹൃദയം.
കീറ്റ്സിന്റെ വരികളെയോർത്തുഞാൻ ചൊല്ലട്ടെ:
സൗന്ദര്യമേറുന്ന വസ്തുക്കളോരോന്നും,
നിത്യമായാനന്ദമേകുന്നു ഹൃത്തിന്ന്;
നഷ്ടപ്പെടുമ്പോളതിലുള്ള ദുഃഖമോ,
തീരാത്തതു തന്നെയെന്നങ്ങറിയുക.
പാഷാണമത്രേയവളുടെ ജീവിത-
മിത്രമേൽ വേഗം കെടുത്തുവാൻ കാരണം.
ശ്വാസത്തിനും ജീവജലത്തിനുമായവൾ,
തത്രപ്പെടുമ്പോൾ കഴിഞ്ഞില്ല ഞങ്ങൾക്ക്
അവളുടെ ജീവൻ പിടിച്ചു നിർത്താൻ.
ഞരക്കങ്ങൾ പോലുമേയില്ലാതെയവളങ്ങു
മരണത്തെ പുൽകിക്കടന്നുപോയി.
പത്നി വിതുമ്പിക്കരഞ്ഞുപോയെന്നുടെ,
ഹൃത്തിലും രക്തം കിനിഞ്ഞുനിന്നു.
ദൈവമേ, നീയിത്ര വേഗത്തിലെന്തിനെൻ
മിത്രത്തെയങ്ങോട്ടെടുത്തു പോയി?
ഏകാകിയാമെന്റെയമ്മതൻ തോഴി നീ,
ശ്വാസം തടയുമ്പോളാശ്വാസവും.

പിശാചു തുല്യമാമാനുഷനെങ്ങനെ,
പാഷാണമൂട്ടിയെൻ മാലാഖയെ?
എന്തൊരു ദ്രോഹമാ പാപിക്കു നൽകി പോൽ,
പാവമാമെന്നുടെ ഉറ്റ തോഴി?
അന്നയാളുച്ചത്തിൽ കൂർക്കംവലിക്കുമ്പോൾ,
ശ്വാസത്തിനായവൾ ബുദ്ധിമുട്ടി.
മർത്യന്നു മാത്രം കഴിഞ്ഞാൽ മതിയെന്ന,
മിഥ്യാവബോധത്തിലെത്രമാത്രം-
ദുഷ്ടർ വസിപ്പുണ്ടുഭൂമിയിൽ ദൈവമേ,
നീയവർക്കേകൂ മനുഷ്യ ഭാവം.

❖❖❖

20. എന്റെ അമ്മ: ഒരു വിലാപകാവ്യം

അമ്മേ നിൻ തിരുമുഖത്തലതല്ലുമാച്ചിരി,
എന്റെ മനസ്സിൽ സുനാമി തീർപ്പൂ;
നിന്റെ നയനത്തിളക്കമെൻ ഹൃത്തിലോ,
മിന്നൽപ്പിണരായ് തറച്ചിടുന്നു.
നീയന്നു ധാത്രി പിളർന്നു മറഞ്ഞുപോയ്,
നാൾക്കുനാളെൻതാപമേറിടുന്നു.
നിന്റെ യാത്രാമൊഴി കേൾക്കുവാനെന്തൊരു
വൈമുഖ്യമായിരുന്നെന്തു ചെയ്‌വൂ.
അമ്മെ, നീ താണ്ടിയ മുൾപ്പാതയൊക്കെയും
ഇന്നും മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽപ്പൂ.
അച്ഛനുമമ്മയും മൺമറഞ്ഞെങ്കിലും,
മംഗല്യ കർമ്മം കഴിഞ്ഞിരുന്നു.
എങ്കിലും നീയന്നു സോദരർക്കായെത്ര,
കാഠിന്യ ജോലികൾ ചെയ്തിരുന്നു !
ആറു ശിശുക്കളെ ഗർഭ പാത്രത്തിലേറ്റി,
എത്ര ദുരിതം സഹിച്ചു വന്നു!
രാപ്പകൽ വേർപ്പിൽ കുതിർന്നുകൊണ്ടന്നു നീ,
ഹരിതാഭമാക്കി നിൻ ഭൂമിയെല്ലാം.
മക്കളെ ദാരിദ്ര്യമൊട്ടുമലച്ചില്ല,
വിശപ്പിന്റെ വിളികളും കേട്ടതില്ല.
കുത്തിനോവിക്കുന്നുവാ ഭൂതമെന്നെ,
നന്ദി കുറഞ്ഞു പോയെന്നു തോന്നൽ.
കലവറയില്ലാത്ത സ്നേഹമുണ്ടമ്മയിൽ
നൂറിന്റെ മേനിയിൽ പൂത്തു നിൽപ്പൂ.
പത്തിന്റെ മേനിയിൽ ഞങ്ങളും സ്നേഹിച്ചു,

അമ്മതൻ സ്നേഹം മുഴച്ചുനിന്നു.
പരിശുദ്ധമായതും ദൈവികമായതു-
മമ്മതൻ സ്നേഹമാണെന്തു തർക്കം?
നിന്റെ വാർദ്ധക്യത്തിൻ പീഡകളോരോന്നു-
മെന്നെയലട്ടിയതോർമ്മയുണ്ട്.
മേശമേലിപ്പോൾ നിരന്നു കിടക്കുമീ,
"ലാസ്സെക്സ്" ഗുളികയ്ക്ക് വേണ്ടിയെത്ര
കണ്ണുനീർ വീഴ്ത്തി നീയെന്നതോർക്കുന്നു ഞാൻ.
ദീർഘമായ് ഞങ്ങളുറങ്ങുന്ന നേരത്തു,
ഉറക്കം വരാതെ നിൻ കട്ടിലിന്മേൽ,
ഇരുന്നും കിടന്നുമാരാവുതീരുംവരെ,
ആറേഴു വർഷം കഴിഞ്ഞതില്ലേ?
അന്നു വിലപിച്ചതിന്നുമുണ്ടോർമ്മയിൽ,
"ദൈവമേ, എന്നെ നീ കൊണ്ടുപോകൂ".
ആഹാരമില്ലാതെയൽപ്പജലംകൊണ്ടു,
വാരങ്ങളാറേഴു നീണ്ടു പോയെന്നതും,
ഓർക്കുമ്പോൾ ഹൃത്തിൽ നിണച്ചാലുപൊട്ടിയെൻ,
കവിളത്തൊഴുകി പടർന്നിടുന്നു.
പിറുപിറുത്തന്നു നീ, രാവിലെമ്പാടു-
"മെൻ മക്കളെക്കൊണ്ടൊരു പാട്ടു പാടിക്കുവിൻ."
അന്ന് നിൻ ചാരത്തിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.
"പെട്ടിമാറ്റേണമെന്നന്നു മന്ത്രിച്ചതു
അന്ത്യമടുത്തെന്ന സൂചന വന്നിട്ടോ?
പെട്ടിയും കൊണ്ടൊരു മാലാഖ വന്നതായ-
ന്നു കിനാവുകണ്ടമ്മ പേടിച്ചുവോ?
മക്കളെ വിട്ടു പിരിയുവാനമ്മയ്ക്കു,
വൈമുഖ്യമുണ്ടായിരുന്നതു നിശ്ചയം.
അമ്മേയറിയുക നിന്നെയൊരിക്കലും,
കൈവെടിഞ്ഞിട്ടില്ല നിൻ മക്കളാരും.
വാർദ്ധക്യമെത്തുമ്പോൾ നിൻ മക്കൾ ഞങ്ങൾക്ക്

എന്തു വിധി വരുമാർക്കറിയാം?
നിന്നെയീ മക്കൾ പരിപാലിച്ചതുപോലെ,
ഞങ്ങളെയാരു പരിപാലിക്കും?
"നാളെയെയോർത്തു വിഷമിച്ചിടാതെല്ലാ-
മർപ്പിക്കു സൃഷ്ടിതൻ കർത്താവിങ്കൽ".
അമ്മെ, നിൻ പുണ്യ വചനങ്ങളെന്നുമീ
മക്കൾ തൻ യാത്രയെ നേർ തെളിക്കും.

❖❖❖

21. ഭാരതമാതാ ജയിക്കട്ടെ!

മതം കൊണ്ടും സംസ്കാരം കൊണ്ടും,
ഭാഷയാലും നിറത്താലും,
ഭിന്നിച്ചു നിന്നൊരാവംശങ്ങളെ,
ഒന്നിച്ചു കോർത്തൊരെന്നമ്മയല്ലേ,
ഭാരത മാതേ നീ ജയിച്ചിടട്ടെ!
നൂറ്റാണ്ടു മുൻപൊരു മാതൃ സ്നേഹി,
ടാഗോറെന്ന നിൻ പൊന്നു പുത്രൻ,
നിന്നെ സ്തുതിച്ചങ്ങു പാടിയല്ലോ:
"അമ്മേ, നിനക്കങ്ങുണർത്താൻ കഴിഞ്ഞല്ലോ,
പഞ്ചാബ്, സിന്ധ്, ഗുജറാത്തിന്റെയും,
ഒറീസ്സ, ദ്രാവിഡ, മറാത്തയുടേയും
ഹൃദയങ്ങളേറ്റം സമർത്ഥമായി!
അമ്മേ, മുഖമിന്നു വാടിയല്ലോ,
ദുഃഖം തളം കെട്ടി നിൽപ്പതെന്തേ?
കുട്ടികൾക്കാദരം കുറഞ്ഞുവല്ലേ?
വംശ വിദ്വേഷികളായിയല്ലേ?
ദേശസ്നേഹവും ദേശീയതയും
മതേതരത്വവുമില്ലാതാക്കും
ഭീകരവാദമുയർന്നല്ലേ?
വംശീയതയും വന്നല്ലോ?
പ്രാദേശികതയും തലപൊക്കി.
വിന്ധ്യാ ഹിമവൽ പർവത നിരയിൽ,
മുൻപു മുഴങ്ങി നിൻ നാമം,
ഇലകൾ, പക്ഷികൾ, മാരുതനും,
പാടി നടന്നൂ നിൻ നാമം.

ഇന്നോ പക്ഷികളില്ലവിടെ,
മരവും കാറ്റും ഇല്ലവിടെ.
നിന്റെ കൃപയാലു-
ണർന്നു തെളിഞ്ഞൊരു
ഗംഗയും യമുനയും കടലുകളും,
പ്ലാസ്റ്റിക്, എച്ചിൽ, ജഡമിവയാലെ
വെറുപ്പു തോന്നും വിധമത്രേ.
മർത്യൻ മലിനമൊഴുക്കുന്നു.
അതിനാലിവിടെ കടലും പുഴയും,
മരണം കാത്തു കിടക്കുന്നു.
അമ്മേ, അവിടുന്നെന്തിനു വേണ്ടി
മിഴിനീർ ചൊരിയുവതറിയുന്നു.
രാഷ്ട്രീയ, ജാതീയ, ബുദ്ധിജീവി വർഗ്ഗം,
മാഫിയയായി വളരുന്നു,
താവക ഹൃദയം കുത്തി മുറിച്ച്,
ഒഴുകും നിണമിതു മോന്തുന്നു.
നെഹ്റു, ഗാന്ധി, ടാഗോർ എന്നിവർ,
താവക മക്കൾ, സൽപുത്രർ.
വരുന്ന കാലം പിറക്കുമിനിയും,
സൽപ്പുത്രന്മാരമ്മയ്ക്ക്.
അവരാൽ പുതിയൊരു, തലമുറയുയരും,
ദുരിതം മാറ്റുമുറപ്പല്ലോ.
അവരാൽ നേടും പഴയൊരു സ്ഥാനം;
വിശ്വ കടുംബത്തറവാട്.
ഭൂമാതാവിൻ മടിയിൽ,
അവരുടെ തലോടലിൽ നിൻ നിദ്ര.

❖❖❖

22. മാസ്ക്കിന് വിശപ്പിനെ തടയാനാവില്ല

ജാഫറിന് എഴുപതു വയസ്.
അന്തസ്സുള്ള ജീവിതം നയിച്ചിരുന്നു.
ചുമട്ടുതൊഴിലിൽ അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്തു.
കോവിഡ് ലോക്ക്ഡൗൺ അയാളുടെ
അന്തസ്സിന്റെ മേലങ്കിയിൽ കീറൽ വീഴ്ത്തി.
സഹായത്തിനാളില്ല; ബാങ്ക് ബാലൻസില്ല.
വിശപ്പവനെ നാണംകെട്ടവനാക്കി.
മുഷിഞ്ഞു നാറിയ മാസ്കുമായി,
വാതിലായ വാതിലുകളിൽ മുട്ടി വിളിച്ചു,
ഗ്രാമവാസികളുടെ താക്കീതുകളേയും,
പോലീസിനേയും ഭയന്നുകൊണ്ട്.
മാസ്കിന് രോഗത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കാനാവും;
അടക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നാൽ വിശപ്പിനെ.

❖❖❖

23. പ്ലാസ്റ്റിക് മാലിന്യത്തെ ഒഴിവാക്കുക

പ്രകൃതിയിലേയ്ക്കു മടങ്ങുക.
സൗകര്യത്തിനും പൊങ്ങച്ചത്തിനും
വേണ്ടി നാമുപേക്ഷിച്ച,
പ്രകൃതിപ്പാത്രങ്ങളിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു പോകുക.
പ്ലാസ്റ്റിക് മലിനീകരണത്തെ തോല്പിക്കുക,
ഭൂമിയേയും മനുഷ്യനേയും
പ്ലാസ്റ്റിക് മുക്കിക്കൊല്ലും മുൻപ്.

❖❖❖

24. മതത്തിന്റെ ധർമ്മം

മതം നമ്മെ എവിടേയ്ക്കുനയിക്കുന്നു?
ആനന്ദം, അനുഗ്രഹം, ശാന്തി, നിർവാണം?
അതോ
അന്ധവിശ്വാസം, വെളിപാട്, വംശീയത,
അക്ഷമ, മുൻവിധി, വെറുപ്പ്, ചൂഷണം,
അക്രമം, കൊല, കൂട്ടക്കൊല, പിന്നെ യുദ്ധവും.
ആദ്യം പറഞ്ഞതാണുത്തമ ധർമ്മ-
മെന്നാൽ ചരിത്രം തെളിയിച്ചതു് രണ്ടാമത്തേതാണ്.

❖❖❖

25. വിശപ്പിന്റെ വിളി

ചിത്രങ്ങൾ സഹിതം സിംബാബ്വേയിൽ നിന്ന്
ഒരു ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന വാർത്ത വന്നു:
ഒരു കാട്ടാനയുടെ ജഡം തൊണ്ണൂറു
നിമിഷങ്ങൾക്കകം ഭക്ഷിച്ചു തീർക്കുന്നതിന്റെ.
എണ്ണമറ്റ കഴുകന്മാരല്ല;
പട്ടിണി കിടന്ന് ആർത്തി പൂണ്ട
പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും കുട്ടികളുമാണ്.
മുങ്ങിത്താഴുന്ന ജീവിതം;
അസ്ഥികൾവരെ സൂപ്പിനായി കഷണിച്ചെടുത്തു.
ആഗോളവത്ക്കരണം, ഉദാരവത്ക്കരണം,
സ്വകാര്യവത്ക്കരണം;
ഇവയുടെ ഫലമോ?
അതോ,
ഭരണ വൈകല്യത്തിന്റെയും
വിലക്കയറ്റത്തിന്റെയും ഫലമോ?
വികസിത രാജ്യങ്ങൾ ചിലവഴിക്കുന്നു,
അനേകായിരം കോടികൾ,
ആയുധങ്ങൾക്കും യുദ്ധ സാമഗ്രികൾക്കും.
പട്ടിണിയല്ലേ വലിയ ശത്രു?
എന്തുകൊണ്ട് അതിനോടു പൊരുതുന്നില്ല?
എന്തുകൊണ്ട് തോക്കും, റൈഫിളും, മിസൈലും,
പാവങ്ങളുടെ നെഞ്ചിനെ ലക്ഷ്യം വെച്ച്,
അതിനോടു പൊരുതുന്നില്ല?
അങ്ങിനെ യാചകവൃത്തിയില്ലാതാക്കുന്നില്ല?

❖❖❖

26. കാക്കക്കറുമ്പി

കാക്ക: ലോകത്തിലെ
ഏറ്റവും ജനകീയ പക്ഷി;
അടുക്കളയെച്ചിൽ "തോട്ടി"
കവികളവളെ സ്തുതിച്ചുപാടുക വിരളം.
അവരുടെ പുകഴ്ത്തൽ,
കുയിലിനും, വാനമ്പാടിക്കും, രാപ്പാടിക്കും സ്വന്തം.
പരോപജീവിയായ കുയിൽ;
ദയാലുവായ കാക്ക.
കുയിലിന്റെ മുട്ട കാക്കക്കൂട്ടിൽ;
നിർഭാഗ്യവതിയാം കാക്ക,
കുയിൽക്കുഞ്ഞിനെ പോറ്റുന്നു.
എന്നിട്ടും കാക്ക വാഴ്ത്തപ്പെടുന്നില്ല;
സ്തുതിയെല്ലാം കുയിലിന്.
നിഷ്ക്കളങ്കതയുടേയും സ്നേഹത്തിന്റെയും
പ്രതീകമായ പ്രാവ്:
കാക്കയുടെ പ്രതിരൂപം.
വെളുപ്പ്, എന്തുകൊണ്ടിത്ര ആകർഷകം?
കറുപ്പ് ജഗുപ്സാവഹവും?
എന്നു ശ്രവണ മധുരമാകും,
കാക്കയുടെ ശബ്ദം കുയിലിന്റേതു പോലെ?
കറുത്തവരെന്ന് വെളുത്തവരുടെ ബന്ധുവാകും?
കറുത്തവരും വെളുത്തവരും
ഒരേ വീട്ടിലെന്നു കുടിയിരിക്കും?
ഒരേ പാത്രത്തിൽ ഭുജിക്കും?

ദൈവസൃഷ്ടികളെ പക്ഷഭേദമില്ലാതെ
എന്ന് വീക്ഷിക്കാനാവും?
എല്ലാറ്റിലും ദൈവത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം
എന്ന് കണ്ടെത്താനാവും?

❖❖❖

27. നിസ്സഹായനായ ദൈവം

പുരോഹിതനോടൊപ്പം ഭക്തജനം:
"കടുത്ത ചൂടിൽ നിന്നും, വരൾച്ചയിൽ നിന്നും
ദൈവമേ ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കണേ.
കാരുണ്യവാനും ദയാലുവുമായ ദൈവമേ,
മഴ പെയ്യിച്ച് നമ്മുടെ ഭൂമിയെ രക്ഷിക്കണേ"
പെട്ടെന്ന് മുകളിൽ നിന്നൊരു ശബ്ദം:
"ഞാൻ നിസ്സഹായനാണു മക്കളേ.
നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടതെല്ലാം ഞാൻ നൽകി;
മനുഷ്യരല്ലാത്ത മറ്റു ജീവികൾക്കും.
ഞാൻ ഭൂമിയെ സൃഷ്ടിച്ചു;
മനുഷ്യനും മൃഗങ്ങൾക്കും
മറ്റു ജീവികൾക്കു മുള്ള മരുപ്പച്ച.
മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി,
സ്വാർത്ഥതയായിരുന്നു നിന്റെ ഉള്ളിൽ.
ഇരിക്കുന്ന കൊമ്പു മുറിക്കുന്ന
നീ ഒരു പമ്പര വിഡ്ഢിയാണ്.
മരങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ടാണ്
നിനക്കു മഴ ലഭിക്കുന്നത്.
ഇപ്പോൾ മഴ മേഘങ്ങളെ
തടയാൻ കാടെവിടെ?
സൂര്യന്റെ കാര്യവും
അങ്ങനെ തന്നെ.
എപ്പോഴും ചൂടു തന്നെ.
വിഷ വാതകം വമിപ്പിച്ച്,
ആകാശത്തിന്റെ ശുദ്ധിയും വൃത്തിയും തടയാൻ

നിങ്ങളോടാരു പറഞ്ഞു?
നിന്റെ കിണറുകളും കുളങ്ങളും
വറ്റുന്നതിനു ഞാൻ ഉത്തരവാദിയല്ല.
നീ തന്നെ നിന്റെ ശവക്കുഴി
തോണ്ടുമ്പോൾ ഞാനെന്തു ചെയ്യാനാണ്?
മൃഗങ്ങളിൽ നിന്നും സസ്യങ്ങളിൽ നിന്നും
എനിക്ക് നിരന്തരം പരാതികൾ വരുന്നു.
നിന്റെ ക്രൂരതയും പീഡനങ്ങളുമാണ് അവയിലെല്ലാം.
അവർക്ക് ഭക്ഷണവും ജലവുമില്ല.
അവർക്ക് സുരക്ഷായിടമോ
ശുദ്ധവായുവോ ലഭിക്കുന്നില്ല.
അവർ കെഞ്ചുകയാണ്,
നിന്നെ തിരിച്ചു വിളിക്കാൻ;
ഭൂമിയെ രക്ഷിക്കാൻ.
കുഞ്ഞുങ്ങളേ, ദയവു ചെയ്തു പറയൂ,
ഞാനെന്തു ചെയ്യണം?"

❖❖❖

28. പ്രകൃതി വിതുമ്പുന്നു...

മാവിലകൾ വാടി കിടക്കുന്നു:
അവിവേകിയായ മനുഷ്യൻ
വേനൽ ദൈവങ്ങളെ ദ്രോഹിച്ചു.

നെൽപ്പാടങ്ങൾ കരയുന്നു:
കൊയ്യാനാളില്ലാതെ വിളഞ്ഞ
കതിരുകൾ മുളച്ചിരിക്കുന്നു.

ലില്ലിപ്പൂക്കൾ ചുവന്നു
കുമ്പിട്ടു നിൽക്കുന്നു:
രാത്രിയിലെ ആസിഡ് മഴയിൽ കുളിച്ച്.

പുലികൾ ഗ്രാമങ്ങളിൽ
ഭക്ഷണം തേടുന്നു:
അവരുടെ ഇരകളെ ജനം കൊന്നതിനാൽ.

കാക്കകളും മൈനകളും
വിരുന്നിനെത്താതായി:
കപ്പളത്തിൽ പഴുത്ത കായ്കളില്ല.

സൂര്യൻ കോപിതനും
ദയാരഹിതനും:
മനുഷ്യൻ മരങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചു.

താമരമൊട്ടു വിതുമ്പുന്നു:
മേഘാവൃത വാനം
സൂര്യനെ ചുംബിക്കുന്നത് തടയുന്നു.

പ്രഭാത സൂര്യൻ വിഷണ്ണനായി:
ബോംബു സ്ഫോടനത്തിൽ
ചിതറിയ ശവങ്ങൾ കണ്ടു.

പാതിരാവിൽ കുയിൽ കൂവി:
ഉത്സവ വെളിച്ചവും പടക്കങ്ങളും
ഉറക്കം കെടുത്തി.

പനിനീർപ്പൂക്കൾ ചിരിക്കാതെയായി:
കീടനാശിനികൾ പറവകളെ
ചുംബനത്തിൽ നിന്നകറ്റുന്നു.

വസന്തത്തിന്റെ പിറവി വൈകി:
ശരത്ക്കാല പുതപ്പ്
മഞ്ഞു പാളികളായിമാറി.

പഴുത്ത മാങ്ങകൾ ശിഖരങ്ങളിലൊട്ടിക്കിടന്നു:
വിത്തുകൾ മനുഷ്യൻ
നശിപ്പിക്കുമെന്നു ഭയന്ന്.

കുയിലിന്റെ ശബ്ദം മാറി:
വാനിൽ പരന്ന പ്ലാസ്റ്റിക്
പുക ശ്വസിച്ചതിനാൽ.

ഗാന്ധി പ്രതിമ ചിരിക്കുന്നു:
ശിഖരങ്ങൾ തേടുന്ന പക്ഷികൾക്ക്
ഇരിപ്പിടമേകാൻ കഴിഞ്ഞു.

കുയിലുകൾ രാവിലെ
എന്നെ ഉണർത്താറില്ല:
അവർക്കിരിക്കാൻ മരങ്ങളില്ല.

പാമ്പുകൾ വീഥികളിലേയ്ക്കിറങ്ങി:
അവയുടെ താവളങ്ങൾ
പൊള്ളുന്ന ചൂളകളായി.

സ്കൂളിൽ പോകുന്ന കുട്ടി കിതയ്ക്കുന്നു:
പുറത്തുകിടക്കുന്ന പുസ്തക സഞ്ചിക്കു
പത്തു കിലോ തൂക്കം.

❖❖❖

29. കുഞ്ഞിന്റെ മുഖത്തെ കവിതകൾ

ഞാൻ സഞ്ചരിച്ച ബസ്സിന്റെ മുൻ സീറ്റിൽ,
അമ്മയുടെ തോളത്തൊരു കുഞ്ഞ്;
അവളെന്നെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു.
കുഞ്ഞുങ്ങളെന്നും എന്റെ പ്രലോഭനം;
വിരിഞ്ഞ റോജാപ്പൂ പോലെ.
മനുഷ്യരുടേതാവട്ടെ, അല്ലാതാവട്ടെ,
കുഞ്ഞുങ്ങൾ അനുഗ്രഹത്തിന്റെയും,
നിഷ്ക്കളങ്കതയുടേയും മൂർത്തീകരണമാണ്.
അവരുടെ വദനങ്ങളിൽ ദൈവമിരിക്കുന്നു.
വില്യം ബ്ലേക്കിന്റെ നിഷ്ക്കളങ്കതയുടേയും
അനുഭവത്തിന്റെയും കവിതകൾ
എന്റെ മനസ്സിൽ മിന്നി മാഞ്ഞു.
ഞാൻ കുഞ്ഞിനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു;
അവൾ ചിരിച്ചില്ല.
എന്റെ ചിരി കൃത്രിമമെന്നു
കുഞ്ഞിന് തോന്നിയിരിക്കാം.
എന്നോടെന്തോ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നോ
അവളുടെ നയനങ്ങൾ?
കുഞ്ഞിന്റെ അമ്മയുടെ രൂപം
കുഞ്ഞിന്റെ ഭാവി വിളിച്ചോതുന്നു.
ദരിദ്രരായ മാതാപിതാക്കൾ;
അവളുടെ ജീവിതപ്പാത,
മുള്ളു നിറഞ്ഞതാവാം.
അവളിനിയും പിച്ചവച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടില്ല.
അവളുടെ നനുത്ത പാദങ്ങൾക്കടിയിൽ

രക്തം കിനിയുന്നത് ഞാൻ സങ്കൽപ്പിക്കുന്നു;
പെൺകുഞ്ഞാണെന്നതിനാലും,
കറുത്ത നിറക്കാരിയെന്നതുകൊണ്ടും,
ദരിദ്രയായ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരി
യായിപ്പോയതു കൊണ്ടും,
വിവേചനം, അപമാനിക്കൽ, ദൂഷണം,
പീഡനം എന്നിവ സേനാവിഭാഗങ്ങളായ് നിരന്ന്,
അവൾക്ക് സൈനികാഭിവാദ്യം നൽകും;
എന്നിട്ട് മുള്ളു പാതയിലൂടെ ആനയിക്കും.
ഇടറിയും ഞൊണ്ടിയും അവൾ
കുതറിക്കൊണ്ടിരിക്കും,
മരണമെന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക്.

❖❖❖

30. പാലത്തിൽ ഇരുന്നുള്ള കുറിപ്പുകൾ

അരപ്പട്ട പോലുള്ള നിന്റെ
പാലത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ,
നിന്റെ പ്രഭാത സൗന്ദര്യം
എന്റെ കണ്ണുകളേയും
മനസ്സിനേയും കുളിപ്പിക്കുന്നു.
കുളിർ ജലം നിന്റെ സിരകളിൽ
കൂടി ഊർജ്ജസ്വലമായൊഴുകുന്നു;
അതെന്റെ മനസ്സിൽ ശാശ്വത
സത്യങ്ങൾ തുളുമ്പിക്കുന്നു.
കടന്നുപോകുന്ന ജീവിത
നിമിഷങ്ങളോരോന്നും,
ഒരിക്കലും വീണ്ടെടുക്കാൻ
പറ്റാത്തവയാണ്.
അദൃശ്യമായ കാലം
ഉൽക്കാ പ്രയാണം പോലെ
മിന്നി മായുന്നു.
ഞാനീ കാണുന്ന ജലവും
കാഴ്ചയ്ക്കപ്പുറത്തേയ്ക്കൊഴുകുന്നു;
മിന്നിമറഞ്ഞ കാലം പോലെ
അതൊരിക്കലും നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല;
അനശ്വരമായത് നിലനിൽക്കുന്നു.
ശാശ്വതമായ സഹ്യനിൽ ജനിച്ച നീ,
അനശ്വരമായ സാഗരത്തിൽ ലയിക്കുന്നു.
സൃഷ്ടി കർത്താവങ്ങനെ

തന്റെ സൃഷ്ടികൾക്കു മുന്നിൽ
വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ്,
തന്റെ സാർവ്വലൗകിക പദ്ധതികളും
അണമുറിയാത്ത സ്നേഹവും.
പ്രാപഞ്ചിക സത്യത്തിന്റെ
മൂർത്തീകരണമാണ്
പുഴകളും സാഗരവും.

❖❖❖

31. വാഗമൺ

വാഗമൺ;
കേരളത്തിന്റെ മനോഹരമായ
ശിരോ കവചം;
ചുറ്റിലും കൊത്തിവെച്ച
വർണ്ണ ശബളമായ
ചിത്രങ്ങളുടെ വർണ്ണ രാജി.
പെരുമ്പാമ്പു പോലെ,
വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞ ചെങ്കുത്തായ വീഥികൾ.
വലതുവശം മാനംമുട്ടെയുള്ള മലകൾ;
നരക സമാനമായ
കൊല്ലികൾ ഇടതു വശത്ത്.
മൈലുകൾ നീണ്ട ക്യാൻവാസ്:
ഇരുണ്ടതും ഉയരമുള്ളതും.
അതിൽ അവിടവിടെ പച്ചയുടെ പൊട്ടുകൾ.
ദൈവം ബ്രഷുമായി നിൽക്കുന്നു.
വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങളുടെ ഒരു നിര;
വീതികുറഞ്ഞതും, വീതിയുള്ളതും,
ഉയരത്തിൽനിന്നു പതിക്കുന്നതും
ചിലതു് സൃഷ്ടാവിന്റെ ബ്രഷിൽ
നിന്നിറ്റുവീഴുന്ന
വെളുത്ത ചായം പോലെ;
മറ്റു ചിലതു് തിരശ്ശീലപോലെ
അനന്തമായി വീഴുന്നു.
ജീവിതത്തിന്റെ തിരശ്ശീല!

കുന്നുകൾക്കപ്പുറം കുന്നുകൾ;
സ്രഷ്ടാവിന്റെ പാത്രത്തിലെ
മൃദുവായ ഇളംപച്ച മുട്ടകൾ പോലെ;
പ്രഭാതം മുതൽ പ്രദോഷം വരെ
അവ സൂര്യന്റെ ചുംബനമേൽക്കുന്നു.
കൗമുദിയും താരകളും
രാവിൽ ആലിംഗനബദ്ധരാകുന്നു.
മനുഷ്യൻ ഇളക്കിവിട്ട പൊടിപടലം,
മഴമേഘങ്ങൾ ശുചിയാക്കുന്നു.
നിസ്സഹായരായ ജനം
ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിച്ചു:
"ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിനു ശാന്തി നൽകണമേ."
പ്രകൃതിയുടെ സുഖദായക ശക്തിയിൽ
സംശയമില്ലാർക്കുമേ.

വാഗമണിലെ പൈൻ മരത്തോട്ടങ്ങൾ;
അസാധാരണ സൗന്ദര്യം;
ഉയരത്തിൽ തിങ്ങി വളർന്ന അവ
നക്ഷത്രഖചിതമാനം
താഴെ വീഴാതെ താങ്ങുന്നു.
പൈൻ മരം പൊഴിക്കുന്ന
കരിയിലകളിൽ നെയ്ത
പരവതാനി ദൈവം വിരിക്കുന്നു.
വിശ്രമ, ശയനവേളയിൽ
ജനം അപേക്ഷയെഴുതുന്നു.
പൈൻ മരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ
ഇറങ്ങിവന്ന മാലാഖമാർ,
അവയെല്ലാം ദൈവത്തിൻ
പക്കലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നു.
സൂര്യനവിടെ സൗമ്യനാണ്;

എപ്പോഴും ഇളം വെയിൽ.
മാലാഖമാരുടെ സ്തുതി ഗീതങ്ങൾ,
ചീവീടുകളുടെ സംഗീതത്തിൽ
ഏറ്റുചൊല്ലപ്പെടുമ്പോൾ,
അരണ്ട സന്ധ്യ നമ്മുടെ
മനസ്സിനെ അനശ്വരമായ
പ്രശാന്തതയിലേയ്ക്ക്
മെല്ലെ ഉയർത്തുന്നു.

❖❖❖

32. വെള്ളം, വെള്ളം സർവ്വത്ര ...

ലോക ജലദിനമായ ഇന്ന്,
എന്റെ മനസ്സ്
അടുത്ത ശതാബ്ദത്തിലേയ്ക്ക്
എത്തി നോക്കുന്നു.
ജീവന്റെ ഉറവിടമായ ജലം,
പിതാവായ ജീവവായു പോലെ
സർവ്വവ്യാപിയും സുലഭവുമാണ്.
സൗജന്യ ലഭ്യത അതിനെ അപ്രധാനമാക്കി.
എന്നാൽ അത് വിലയേറിയതാകാൻ പോകുന്നു.
ഡയമണ്ടിനേക്കാൾ, സ്വർണ്ണത്തെക്കാൾ.

വരും നൂറ്റാണ്ട്,
എന്റെ മനസ്സിന്റെ കണ്ണാടിയിൽ:
ലക്ഷങ്ങൾ മരിച്ചു വീഴുന്നു.
ആഗോളതാപനം ആക്കം കൂട്ടിയ,
വനനശീകരണവും മഴയല്ലായ്മയും മൂലം.
ആയുസ്സ് മുപ്പത്തിയഞ്ചിലേയ്ക്കു ചുരുങ്ങും.
മുപ്പത്തിയഞ്ചുകാരനെ കണ്ടാൽ
എൺപത്തഞ്ചുകാരനെപ്പോലെ;
മൃദു ചർമ്മത്തിൽ ചിരങ്ങും ചിതമ്പലും.
നീളൻ മുടിക്കാരി സുന്ദരി,
മൊട്ടത്തലയുള്ള പ്രേതം പോലെ.
ഉപ്പുരഹിത ജലം ജീവന്റെ അമൃതാണ്.
ഉറവകളുടെ ഇടത്തിൽ ധാതു എണ്ണ.
വസ്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുപേക്ഷിക്കേണ്ടവ.
എങ്ങും മാലിന്യക്കൂമ്പാരം.

വെള്ളത്തിനു റേഷൻ;
പ്രതിദിനം അര ഗ്ലാസ്സ്.
വൃക്കത്തകരാർ മുഖ്യ മരണഹേതു,
തോക്കു ചൂണ്ടിയുള്ള ജലമോഷണം,
ജല സ്രോതസ്സുകൾക്ക് സേനയുടെ കാവൽ.

അനുദിനമുയരുന്ന സമുദ്രനിരപ്പ്.
താഴ്ന്നയിടങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി
കാണാതാവുന്നു.
കോളറിഡ്ജിന്റെ വരികളുടെ
രംഗാവർത്തനം:
"വെള്ളം, വെള്ളം സർവ്വത്ര;
കുടിക്കാനൊരു തുള്ളി വെള്ളമില്ല".

❖❖❖

33. ഓരോ മനുഷ്യനും കവിയാണ്

ഓരോ മനുഷ്യനും കവിയാണ്;
അക്ഷരമറിഞ്ഞാലുമില്ലെങ്കിലും.
കവിത മനസ്സിൽ ജനിച്ച്,
മരം പോലെ വളർന്നു്,
നിഷ്കാമ കർമ്മമായ്,
ലോകത്തെയാകെ സേവിക്കുന്നു.
ലോകത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ
കവിതയ്ക്ക് വേണോ ഭാഷയും വാക്കും?
മനുഷ്യരേയും മനുഷ്യേതരരേയും
സ്വാർത്ഥരഹിതം സേവിക്കുന്നതാണു കവിത.
ഒന്നെഴുതിയതിനെതിരായ്
പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെ
കവിയെന്നു വിളിക്കാനാവില്ലൊരിക്കലും.
കവികൾക്ക് മതം, ജാതി, വംശം,
ദേശം തുടങ്ങിയ മതിലുകളില്ല.
പ്രപഞ്ച സ്നേഹമാണ് അവരുടെ
മതവും വിശ്വാസ പ്രമാണവും.

❖❖❖

34. ദയാ ബായി

സിസ്റ്റർ മേഴ്സി അധവാ ദയാബായി;
ജീവിതം നോക്കുകിൽ അന്വർത്ഥമാം നാമം.
അവളുടെ കാതിൽ ദൈവം മന്ത്രിച്ചു:
"മകളേ, പാവങ്ങളുടെ സേവയാണ്
പ്രാർത്ഥനകൾക്കും സ്തുതികൾക്കും മുകളിൽ."
നാലു ചുമരുകളെ ഉപേക്ഷിച്ച് പുറത്തേക്ക്.
മാതാപിതാക്കളുടെ, ബന്ധുക്കളുടെ, സ്നേഹിതരുടെ
ശാസനകളും കുറ്റപ്പെടുത്തുകളും അതിജീവിച്ച്.

ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞു വെച്ചതു് ആദിവാസികൾക്കു വേണ്ടി.
അവകാശങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഏകാംഗ പോരാളി;
അടിമത്വത്തിനും പെൺവാണിഭത്തിനുമെതിരെ
പോരാടി.
പോലീസിന്റെ വേട്ടയാടലും ബാരക്കുകളിലെ
പീഡനവും.
സ്വയം വാദിക്കാനെടുത്ത നിയമ ബിരുദം;
അവാർഡുകളുടേയും ബഹുമതികളുടേയും
ആലിംഗനം.
എഴുപതുകളിലും സൂര്യനെപ്പോലെ തിളങ്ങിയ മലയാളി.
മദ്ധ്യപ്രദേശിലെ ബൈക്കലിൽ ആയിരങ്ങൾക്കു
വെളിച്ചമേകി.
ജീവിതം കൊണ്ടവൾ തെളിയിച്ചു:
പാതകളിൽ വെച്ച് കർമ്മ പാതയാണ് മഹത്തരമെന്ന്.
അമൂർത്തരൂപിയായ ദൈവത്തെക്കാൾ,
മനുഷ്യരൂപിയായ ദൈവത്തിന്റെ,
ഉപാസനയ്ക്കാണു ഫലപ്രാപ്തിയെന്നും.

❖❖❖

35. വുൾഫ്ഗാംഗ് തീയൂർകൗഫ്, പ്രകൃതിയുടെ രക്ഷകൻ

വുൾഫ്ഗാംഗ് തീയൂർകൗഫ്:
പ്രകൃതിയുടെ രക്ഷകൻ.
സസ്യ-മൃഗജാല വിലാപം കേട്ട് അവനെത്തി;
ബെർലിനിൽ നിന്ന് കേരളത്തിലേയ്ക്ക്;
ഇളംപ്രായത്തിൽ, ഇരുപതു വയസ്സിൽ.
പ്രകൃതിക്കവന്റെ സമ്മാനം
അൻപത്തഞ്ചേക്കർ ചോലവനം;
നീണ്ട മുപ്പത്തിമൂന്ന് വർഷം, മരിക്കുംവരെ.
ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്നവർക്ക് അവൻ ഗുരു;
മൃഗങ്ങൾക്കും മരങ്ങൾക്കും ദൈവം;
സർപ്പവർഗം ഇരുപതെണ്ണം,
പതിനഞ്ചിനം ഉഭയജീവികൾ,
ഇരുന്നൂറ്റിഇരുപതോളം പക്ഷിവർഗം,
അറുപതിനം ശലഭങ്ങൾ,
വൃക്ഷ-ലതാദികൾ രണ്ടു സഹസ്രം.
അവനൊരു സ്വർഗ്ഗം തീർത്തു,
സഹജീവികൾക്കായി.
പാമ്പുകളവനെ ദംശിച്ചില്ല;
കുട്ടികളൊത്തവർ വിളയാടി.
കണ്ണിനും കാതിനും വിരുന്നായി പക്ഷികൾ;
അവരവനെ ഭയപ്പെട്ടില്ല.
യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ തടഞ്ഞു കൊണ്ട്,
ശലഭങ്ങൾ അവനിൽ സ്വപ്നം നെയ്തു;
പരമാനന്ദകരമായ സ്വപ്നം.

സത്യത്തെ അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു:
ദൈവവും മനുഷ്യരും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള,
അനശ്വര ബന്ധമെന്ന സത്യത്തെ.
പ്രകൃതിയുടെ ക്രിസ്തുവാണ് വുൾഫ്ഗാംഗ്;
പ്രകൃതിയെ വീണ്ടെടുക്കാൻ ജനിച്ചവൻ.
ജീവിതം ഒരു ബലിദാനം;
പ്രകൃതിയോടുള്ള മനുഷ്യന്റെ ക്രൂരതകൾക്ക് –
വനനശീകരണത്തിന്റെയും
മൃഗവേട്ടയുടേയും പ്രായശ്ചിത്തം.

❖❖❖

36. ഭക്ഷ്യ സുരക്ഷ

"ചക്കരക്കുട്ടാ, മോനേ, നിനക്കിന്ന്,
എന്തിത്ര താമസമുണ്ണുവാനായ്?"
"വയറു നിറഞ്ഞമ്മേ, ഉണ്ണുവാൻ വയ്യിനി"
എന്നു പറഞ്ഞുടൻ കുഞ്ഞുമപ്പോൾ.
"അയ്യോ നീയെന്തിനീ ഭക്ഷണമിങ്ങനെ,
എച്ചിലിൻ രൂപേ കളഞ്ഞിടുന്നു?
മോനേ, നീ പാഴാക്കും ഭക്ഷണത്തിൻ മൂല്യ-
മെത്രയുണ്ടെന്നങ്ങറിഞ്ഞിടുന്നോ?
ഇതുകൊണ്ടു സാധ്യമാണൊരു കുഞ്ഞു ജീവനെ,
മരണത്തിൽ നിന്നും പിടിച്ചു കേറ്റാൻ.
ആയിരമായിരം കുഞ്ഞുങ്ങളെന്നുമേ,
നമ്മുടെ നാട്ടിൽ, വിദേശങ്ങളിൽ.
പട്ടിണി മൂലം മരിച്ചു പോയീടുന്നു?
പട്ടിണി തന്നെ മഹാ ദുരന്തം.
പട്ടിണി രേഖയ്ക്കു മേലേക്കിടക്കുന്നോർ,
പത്തു ശതമാനമെന്നു കണ്ടാൽ,
താഴെക്കിടക്കുന്നു തൊണ്ണൂറു ബാക്കിയും;
എന്തൊരു വൈജാത്യമെന്തു കഷ്ടം!
ഉള്ളോർ കളയുന്ന ഭക്ഷണം നൽകുകിൽ,
ഇല്ലാത്തവർക്കതു രക്ഷയാകും.
നരകസമാനമീ ലോകത്തെയങ്ങനെ,
സ്വർഗ്ഗസമാനം പടുത്തുയർത്താം.
മകനേ നീ കേൾക്കണം നിത്യവും കാതോർത്ത്,
നിൻ മുന്നിൽ ഭക്ഷണമെത്തിടുമ്പോൾ,
ലക്ഷോപലക്ഷം വരുന്ന കുരുന്നുകൾ,

വിശപ്പാലുയർത്തുന്ന രോദനങ്ങൾ."
"അമ്മേ പൊറുക്കണമില്ലിനി മേലിൽ ഞാൻ,
ഭക്ഷണമേതും കളഞ്ഞിടില്ല.
ചെറുതായൊരു പങ്കു ഭക്ഷണം നിത്യവും,
കരയും കുരുന്നുകൾക്കായി നൽകാം."
"ശരിയെൻ മകനെ നീ ചൊല്ലിയതു പോലെ,
പട്ടിണിക്കാർക്കൊരു പങ്കു നൽകാം.
അങ്ങനെ ചെയ്യുകയവരുടെ രോദനം,
ശാശ്വതമായി നിലച്ചിടട്ടെ.

❖❖❖

37. ഞാൻ പിന്നോട്ടു പറന്നെങ്കിൽ!

എനിക്കു കാലത്തിന്റെ ചുമലിലിരുന്ന്,
പിന്നോക്കം പറന്ന്,
യൗവനത്തിലെത്താൻ മോഹം.
അപ്പോൾ പഴയ സഹപ്രവർത്തകർക്കും
സുഹൃത്തുക്കൾക്കുമൊപ്പം
ഞാൻ എന്തുല്ലാസവാനാകുമെന്നോ!
ഹൃദയത്തിലലതല്ലി, പുറത്തേയ്ക്കു വമിക്കുന്ന
സ്നേഹം കൊണ്ട് അവരെന്നെ കുളിപ്പിക്കും.
ഇന്നും എനിക്കു കൂട്ടുകാരുണ്ട്;
അവർ പക്ഷേ, സ്വാർത്ഥരും
കാപട്യക്കാരും കള്ളനാണയങ്ങളുമാണ്.

പിന്നെ, എനിക്ക് എന്റെ മകളേയും
മകനേയും മടിയിലിരുത്തി
ചൂടുള്ള ഉമ്മകൾ കൊണ്ട് കുളിപ്പിക്കാനാവും.
തോളിലേറ്റി നടക്കുമ്പോൾ,
അവരുടെ കൊഞ്ചൽ കേൾക്കാം.
സംഗീത സ്വരങ്ങൾ പോലുള്ള
അവരുടെ പദചലനങ്ങൾ,
ആനന്ദത്തോടെ എനിക്ക് വീക്ഷിക്കാം.
എന്റെ ചുണ്ടുകൾ വറ്റിവരണ്ടതാക്കി,
അവരിപ്പോൾ വളർന്നിരിക്കുന്നു.

എനിക്കെന്റെ അമ്മയെ അപ്പോൾ
കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കാനാവും.

വീട്ടുജോലികളിൽ സഹായിച്ച്,
മധുര വാക്കുകളാൽ സന്തോഷിപ്പിക്കും.
ക്ഷീണിച്ചു മയങ്ങുമ്പോൾ,
കൈകാലുകൾ തലോടും.
ഉത്സവ ദിനങ്ങളിൽ
പുതു വസ്ത്രങ്ങൾ വാങ്ങി നൽകും.
അവരുടെ സ്നേഹ സുനാമിയുടെ
താരതമ്യത്തിൽ, എത്ര കുറച്ചാണെനിക്കു
തിരിച്ചു നൽകാൻ കഴിഞ്ഞത്.
ഇതെല്ലാം എനിക്ക് ആഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതുമാത്രം.
കാരണം, അവർ അവരുടെ മാതാപിതാക്കളുടെ
ഗേഹത്തിലേക്ക് പറന്നു പോയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

❖❖❖

38. ബുൾബുൾപ്പക്ഷിയുടെ കൂട്

ശോഷിച്ച ഒരു തൂണിനെ
അസംഖ്യം കൈകൾ കൊണ്ട്
ആലിംഗനം ചെയ്ത എന്റെ മുല്ലവള്ളി
ഒരു കന്യകയുടെ കളേബരം പോലെ
കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടന്നു.
പ്രഭയുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലെ
പൂക്കൾ വാരിവിതറിക്കൊണ്ട്.
പൂക്കളുടെ സുഗന്ധം നുകർന്ന്
അതിൽ ആകൃഷ്ടരായി വന്ന
രണ്ടു ബുൾബുൾപ്പക്ഷികൾ,
കൂടു കൂട്ടാൻ തുടങ്ങി.
അവരുടെ ഉച്ചസ്ഥായിയിലുള്ള
സംഗീതം ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിലും
പരിസരത്തും പ്രതിധ്വനിച്ചു.
കൊല്ലപ്പെട്ട ഞങ്ങളുടെ
ഏഴു പൂച്ചകൾക്കു പകരം
ദൈവമയച്ചവരാണവർ.
അവരുടെ ഗൃഹ നിർമ്മിതി
ഉത്സാഹത്തോടെ ഞങ്ങൾ നിരീക്ഷിച്ചു.
സ്വർഗ്ഗീയാതിഥികളെ
ഭയപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ
ഞങ്ങൾ ആവുന്നതും ശ്രദ്ധിച്ചു.
ആതിഥേയരെ അവർ ഭയപ്പെട്ടില്ല.
പത്തു ദിവസംകൊണ്ട്
സുന്ദരമായ കൂടൊരുങ്ങി.
രണ്ടു ചുവന്ന മുട്ടകൾ
പന്ത്രണ്ടു ദിനങ്ങളിൽ

അടയിരിക്കപ്പെട്ടു.
കുഞ്ഞുങ്ങളെ തീറ്റിത്തുടങ്ങി.
ഞങ്ങളുടെ അനുബന്ധ വീട്ടിൽ
ഇപ്പോൾ നാലതിഥികൾ.
കാക്കകളെ വിരട്ടാൻ
ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു.
രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ
അതിഥികൾ ഞങ്ങളെ വിട്ടു പോയേക്കാം.
എങ്കിലുമാസ്വർഗ്ഗീയാനുഗ്രഹം
നിതാന്ത സന്തോഷമരുളി.
അവരുടെ അലമുറ കേട്ട്
ഞങ്ങൾ മുല്ലയ്ക്കരികിലേക്ക് ഓടി.
ഒരു ചേര കൂടിന്നരികെ!
പേടിപ്പിച്ചപ്പോൾ താഴെയിറങ്ങി;
പിന്നീട് അതിന്റെ പാട്ടിനു പോയി.
ഹോ, കുഞ്ഞുങ്ങളെ വിഴുങ്ങിയിരിക്കുന്നു!
ദുഃഖം മൂലം രണ്ടു ദിനം
ബുൾബുൾപ്പക്ഷികൾ തലതല്ലിക്കരഞ്ഞു.
പിന്നെ, എന്നന്നേയ്ക്കുമായി അപ്രത്യക്ഷരായി.
എന്റെ ഭാര്യ ഇപ്പോഴും വിയോജിക്കുന്നു,
പാമ്പിനെ വിജയശ്രീലാളിതനായി
പോകാനനുവദിച്ചതിൽ.
ഇതിനു മുൻപോ പിൻപോ
ഞാനതിനെ കണ്ടിട്ടില്ല.
ബുൾബുളുകളെപ്പോലെ അതിനേയും
"അവൻ" തന്നെയല്ലേ അയച്ചത്?
അതിഥിയെ ആതിഥേയന്,
എങ്ങനെ ദ്രോഹിക്കാൻ കഴിയും?
സൃഷ്ടിക്കുന്നവൻ തന്നെ
സംഹരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

❖❖❖

39. ജീവിത യാത്ര

പ്രഭാത സവാരിക്കവസാനം
ഞാനൊരു ചായപ്പീടികയിലെത്തി;
ശാന്തമായ ഗാന്ധി സ്ക്വയറിൽ
തുറന്നിരിക്കുന്ന ഏക സ്ഥാപനം.

തുറന്നിരിക്കുന്ന
കടകളിൽനിന്നും പുറത്തുവരുന്ന
ഇരമ്പലും കോലാഹലവും
സായാഹ്നങ്ങളിലെന്നെ
അത്ഭുതപ്പെടുത്താറുണ്ട്.

എന്റെ പ്രചണ്ഡമായ ഈ യാത്ര
അതിന്റെ തുറമുഖത്ത്
ഒരിക്കലെത്തിച്ചേരും.
അവിടുത്തെ ശാന്തതയും
കൂരിരുട്ടും എന്നെ
അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നതായിരിക്കും.

❖❖❖

40. ഞാനാരാണ്?

”നീയാരാണ്?” എന്റെ വിശിഷ്ടാന്തഃകരണം ചോദിച്ചു.
”ഞാൻ പ്രൊഫസർ കെ. വി. ഡൊമിനിക്,
എംഎ., എംഫിൽ, പിഎച്ച്ഡി” അഹം മറുപടി നൽകി.
”ശരി. അതിനപ്പുറം?”
”ആംഗലേയ കവി, കഥാകൃത്ത്, നിരൂപകൻ, എഡിറ്റർ”
”നിന്റെ നീണ്ട വാൽ കക്ഷത്തിൽ വെച്ചേരെ”.
വിശിഷ്ടാന്തഃകരണം പൊട്ടിത്തെറിച്ചു.
”നിരക്ഷരനായ ഒരു കർഷകൻ
നിന്നെക്കാൾ മഹാനാണ്.
അവന്റെ സേവനം നിന്റെ
കുത്തിക്കുറുപ്പുകളേക്കാൾ വലുതാണ്.
നിന്റെ മഷിയേക്കാൾ പ്രിയതരമാണ്
അവന്റെ വിയർപ്പ്.
അവർ പണി മുടക്കിയാൽ;
നിന്റെ എഴുത്തു നിൽക്കും.
അവസാനം നീ തന്നെ ഇല്ലാതാവും.
അതിനാൽ അവരെ പിൻതുണച്ച്
അവരെക്കുറിച്ചെഴുതു.
ഉത്ഘോഷിക്കൂ ലോകത്തോട്:
മനുഷ്യരാശിയ്ക്കുവേണ്ടി
അവർ ചെയ്യുന്ന സേവനങ്ങളെക്കുറിച്ച്.

❖❖❖

41. പേളിന്റെ ശരണമന്ദിരം

മാതാപിതാക്കൾ അവൾക്ക്
"പേൾ" എന്ന് പേരിട്ടു;
തനി പവിഴമാകുമെന്ന്
ഒരിക്കലും സ്വപ്നം കാണാതെ.
ശതക്കണക്കിന് ഏകാകികൾക്ക്
പവിഴം തന്നെയായിരുന്നു അവൾ.
പേളിന് വയസ്സ് മുപ്പത്തിരണ്ട്.
ഏഴോളം മറ്റു കുട്ടികൾക്കും
രണ്ടമ്മമാർക്കുമൊപ്പമാണ്
അവളുടെ ഏകമകൾ
"കലിംഗ" താമസിച്ചു വന്നത്.
എല്ലാവരും നിരാലംബർ.
ഒരേ ലക്ഷ്യത്തിനായുള്ള ജീവിതം.
ഒരമ്മയും വിശപ്പിനു വഴിപ്പെട്ട്
സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ വിൽക്കില്ല.
അവിഹിത ജനനമെന്ന പേരിൽ
ഒരമ്മയും സ്വന്തം കുഞ്ഞനെ
വധിച്ചു കളയില്ല.
അവളുടെ ആലപ്പുഴയിലെ
വാടക വീട് സ്നേഹത്തിന്റെയും
ഉദാരതയുടേയും വള്ളിക്കുടിലായിരുന്നു.
സമ്പന്ന കുടുംബത്തിൽ ജനനം,
സാമൂഹ്യസേവനത്തിൽ
ബിരുദാനന്തര ബിരുദം;
പ്രശാന്ത് എന്ന വ്യവസായിയുമായി വിവാഹം.

മാതൃകാ ദാമ്പത്യം.
രണ്ടു പേരും ദയാലുക്കൾ;
പരോപകാരികൾ.
ബിസിനസ്സിലെ വരുമാനം
കൊണ്ടവർ അനാഥരെ സഹായിച്ചു.
ഹാ കഷ്ടം, ദൈവം അയാളെ
കാറപകടത്തിൽ തിരികെ വിളിച്ചു.
എന്നാൽ, പേൾ ഭർത്താവിന്റെ
സ്വപ്നം സാക്ഷാത്കരിച്ചു.
"പിങ്ക്" എന്ന ചാരിറ്റി പ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങി.
അയാളുടെ ബിസിനസ്സ് പങ്കാളിത്ത വരുമാനം
പാലും ഭക്ഷണവുമായി ഒഴുകി.
നൂറു കണക്കിനു
നിരാലംബരുടെ വായിലേയ്ക്ക്.
അവരെ കൈവിട്ട പേളുമായി
ഒരു പുനഃസമാഗമം
അയാളുടെ ആത്മാവ് കൊതിച്ചില്ല
ഒന്നോ രണ്ടോ കുട്ടികളും,
നിരവധി വേലക്കാരുമായി,
മണിമന്ദിരങ്ങളിൽ,
ധൂർത്ത ജീവിതം നയിക്കുന്ന,
ഒരായിരം സമ്പന്ന മാതാപിതാക്കൾക്ക്,
പേൾ ഒരു ഉത്തമ മാതൃകയാണ്.

❖❖❖

42. ഭാഗ്യക്കുറി വിൽപ്പനക്കാർ

വിറയാർന്ന ഇടതു കൈയ്യിൽ ഭാഗ്യക്കുറി ടിക്കറ്റുകൾ;
അന്ധനും ക്ഷീണിതനും ശോഷിച്ചവനുമായ ഒരു
വൃദ്ധൻ;
ഊന്നു വടിയിലേയ്ക്കു ചാഞ്ഞു നിൽക്കുകയാണ്.
ക്ഷീണിതയും വൃദ്ധയുമായ പത്നിയാണയാളുടെ
ഏക ആശ്രയവും സംരക്ഷകയും.
അവരിലൂടെയാണയാൾ പുറം ലോകത്തെയറിയുന്നത്.
അയാളെ കൈ പിടിച്ച് മദ്യക്കടയുടെ മുന്നിലെ
വരിയിലേയ്ക്കു നയിക്കുകയാണവർ.
മറ്റൊരാൾ, അന്ധനായ യുവാവ്,
പ്രധാന സർക്കാർ ഓഫീസിന്റെ
പ്രവേശന കവാടത്തിനു മുന്നിൽ;
പോക്കറ്റിൽ ടിക്കറ്റുകളുമായി.
അതുപോലെ, മറ്റൊരു ലോട്ടറി വിൽപ്പനക്കാരന്റെ കാഴ്ച:
രണ്ടു കൈയ്യും നഷ്ടപ്പെട്ട യുവാവ്;
ബസ്സായ ബസ്സുകളിൽ കയറി നടക്കുന്നു;
പണവും ടിക്കറ്റുകളും രണ്ടു
പോക്കറ്റുകളിലായി തൂക്കിയിട്ട്,
യാത്രികരുടെ കരുണയ്ക്കായി യാചിക്കുന്നു.

അവരെല്ലാം ശ്രമിയ്ക്കുന്നത് വാങ്ങുന്നവരിൽ
ഭാഗ്യമെത്തിക്കാനാണ്.
ഹാ കഷ്ടം, അവരെ മാത്രം ഭാഗ്യലക്ഷ്മി
കടാക്ഷിക്കുന്നില്ല.

❖❖❖

43. പെൺപിറവി ദിനാഘോഷം

മഹത്തായ പെൺപിറവിയാഘോഷം:
ലോകത്തിനൊരുത്തമ മാതൃക.
ഈ ലോകമൊരു കുരുതിക്കളം;
ഓരോ ദിനവും ആയിരക്കണക്കിൽ
പെൺ ഭ്രൂണഹത്യ.
രാജസ്ഥാനിലെ
പിപ്ലാന്റ്റി വില്ലേജ് നിവാസികൾ;
അവർ ഭൂമിയിലെ മാലാഖമാരാണ്.
അവരവിടംപറുദീസയാക്കി.
ഒരു പെൺപിറവിയുടെ ആഘോഷമാണെങ്ങും.
ഭൂമിയുമാകാശവും,
മരങ്ങളും പൂക്കളും,
നദിയും കിളിയും ശലഭങ്ങളുമെല്ലാം
നർത്തനമാടുന്നു;
പുതുപ്പിറവി സ്വീകരിക്കുകയാണവർ.
സ്ത്രീകൾ ഈറ്റില്ലത്തിലെത്തിക്കുന്നു,
നൂറ്റിപ്പതിനൊന്നു മരത്തൈകൾ,
ഗ്രാമത്തിലാകെ നടുന്നതിനായി;
ജീവിതമത്രയും സംരക്ഷിച്ചു പോറ്റാൻ.
ഇരുപത്തോരായിരം രൂപാ
സമാഹരണവും സംഭാവനയും,
കുഞ്ഞിന്റെ താതനു ഗ്രാമീണർ വക.
പതിനായിരം രൂപാ സ്വനിക്ഷേപത്തിനു പുറമേ,
ഇരുപതുവർഷ സ്ഥിരനിക്ഷേപം കൂടി.

കുഞ്ഞിനു കിട്ടും മുന്തിയ പഠനം.
പ്രായപൂർത്തിക്കു മുൻപില്ലാ വിവാഹം.
രണ്ടായിരത്തിയേഴിൽ തുടങ്ങിയ ആചാരം.
ഗ്രാമ മുഖ്യൻ ശ്യാം സുന്ദർ പാലിവാൾ
തുടങ്ങിവെച്ച പരിപാടി;
മരിച്ചു പോയ സ്വന്തം
പെൺകുഞ്ഞിന്റെയോർമ്മയ്ക്ക്.
രണ്ടര ലക്ഷം ഊക്കൻ മരങ്ങൾ;
ഔഷധ-ഫല വൃക്ഷങ്ങൾ.
അവയുടെ ഇലയും പഴവും,
ഗ്രാമീണർക്ക് വൻ വരുമാനം.

❖❖❖

44. ബ്രഹ്മ കേളി

എല്ലാം ശൂന്യതയിൽ നിന്നു ജനിക്കുന്നു;
ശൂന്യതയിലേയ്ക്കു തന്നെ മടങ്ങുന്നു.
ഇതു തുടർന്നു കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.
ആദികാലത്തിൽ തുടങ്ങി,
അനന്തമായി തുടരുന്നു.
എല്ലാം ബ്രഹ്മ ലീലകൾ.
സ്വയം സമ്പൂർണ്ണ പ്രപഞ്ചത്തിന്,
സൃഷ്ടിയുടെ ആവശ്യമില്ല.
പുതുതായൊന്നും സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതില്ല.
പ്രപഞ്ചം തന്നെ സ്വയം ഭൂവാണ്.
ലീലകൾ, ലീലകൾ!
അനുഗ്രഹീത ബ്രഹ്മകേളിയിൽ,
സുഖവും ദു:ഖവുമടിയുന്നു.
ഇതറിയുന്നവനെ ഒന്നും ബാധിക്കുന്നില്ല.
സുഖദുഃഖങ്ങളറിയാതെയവർ,
ഭൂമിയിലെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കഴിയുന്നു.

❖❖❖

45. പരിവേഷമില്ലാത്ത വിട

ഒരിക്കൽ മരിച്ചാൽ പിന്നെ നാമെന്താണ്?
മറ്റുള്ളവയെപ്പോലെ ജഡം മാത്രമല്ലേ?
അതെയെന്ന് നിഷ്പക്ഷൻ സ്രഷ്ടാവറിയുന്നു.
മറ്റുള്ളവയുടെ ഉടപ്പിറപ്പു തന്നെയാണു മനുഷ്യനും.
നായക്കും പൂച്ചക്കുമാരാണ് സംസ്കാരച്ചടങ്ങു നടത്തുക?
ജീവാത്മാവ് അറിയാതെ പരമാത്മാവിൽ ചേരുന്നു.
പിന്നെയെന്തിനീയസംബന്ധങ്ങൾ മനുഷ്യന്?
ആത്മാവിന്റെ നിത്യശാന്തിക്ക്
ആയിരങ്ങൾ ചിലവാക്കുന്നു.
കപട പുരോഹിതർ വഴി സ്രഷ്ടാവിനു കൈമടക്കോ?
പച്ചപ്പരമാർത്ഥികൾ പ്രലോഭനത്തിൽപ്പെട്ട് വലയിൽ
വീഴുന്നു.
ചങ്ങാതികൾക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും ഭാരമായിക്കൊണ്ട്,
എന്റെ ജഡത്തിന്മേൽ ചൂഷണമരുത്.
പ്രാർത്ഥനയും ചടങ്ങുകളും വേണ്ട.
പള്ളി സെമിത്തേരിയിലോ,
വൃത്തിഹീനമായ കല്ലറകളിലോ സംസ്കാരം വേണ്ട.
ഒരു പൊതുശ്മശാനത്തിൽ അത് അഗ്നിക്കിരയാവട്ടെ.
ഞാൻ ഭൂമിയിൽ വന്നത് പരിവേഷങ്ങളില്ലാതെയാണ്.
പിന്നെ നീരാളിയേപ്പോലെ എന്നെയവ വരിഞ്ഞുമുറുക്കി.
പരിവേഷങ്ങളില്ലാതെ വിട പറയാനെന്നെ അനുവദിക്കൂ.

❖❖❖

46. ഭോജനം നിർവൃതിദായകം

ഭോജകന് ഭൗതിക സന്തോഷം,
ഭോജ്യ ദാതാവിന് അനശ്വര നിർവൃതി.
കുഞ്ഞിന്റെ ധൃതി പിടിച്ച ഭോജനം കാൺകെ,
അമ്മയുടെ നിർവൃതിയെത്ര വലുത്!
വളർത്തു നായും പൂച്ചയും ശീഘ്രം
പാത്രം കാലിയാക്കുമ്പോൾ,
സമാന നിർവൃതി നമുക്കും.
വിശക്കുന്ന യാചകനോ, കാലിക്കോ,
കിളിക്കോ, വീട്ടിൽ ഭക്ഷണം
വിളമ്പുമ്പോഴും നമുക്കു നിർവൃതി.
സ്വർഗ്ഗീയാനുഭവം ഇതായിരിക്കെ,
സ്വർഗ്ഗം അന്വേഷിക്കുന്നതെന്തിന്,
മറ്റൊരിടത്ത്?

❖❖❖

47. പൂക്കാരൻ

പലതരം പൂക്കളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ഒരു പൂക്കാരൻ;
സൗന്ദിര രാജൻ.
റോസാ, ജമന്തി, ബന്തി, മുല്ല, പൂവരശ്,
ഇലവർങം, ഡാലിയ, ഡെയ്സി തുടങ്ങി നിരവധി പൂക്കൾ;
രാപ്പകൽ സുഗന്ധത്തിന്റെ ഉന്മാദം;
ആകർഷക നിറങ്ങളിൽ നയനങ്ങൾക്കു സ്നാനം.
പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്ന ചന്തമുള്ള പൂക്കൾ.
പ്രകൃതി മനസ്സിനു നൽകിയ ഔദാര്യം.
എരിയുന്ന മനസ്സുകൾക്ക് ഔഷധം.
കാമാർത്ത മോഹങ്ങൾക്ക് ഉത്തേജനം.
സൗന്ദരരാജന് ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ചില അതിഥികളുണ്ട്.
വധുക്കൾക്ക് മുല്ല മാല കോർക്കുമ്പോളവനോർക്കും,
വേദനയോടെ,
അവിവാഹിതയായ തന്റെ മകളെ;
വയസ്സ് മുപ്പത്തിരണ്ട്;
ഇന്നും ഒറ്റയാൾ.
സ്ത്രീധനമെന്ന വില്ലൻ തടസ്സം.
അർബുദം കിടക്കയിലാക്കിയ ഭാര്യയുടെ ഓർമ്മയിൽ,
വിറയാർന്ന കൈകൾ കൊണ്ടവൻ റീത്തുകൾ കെട്ടുന്നു.

❖❖❖

48. അകർമ്മമാണു കർമ്മം

കർമ്മത്തിലുണ്ട് അകർമ്മകം;
അകർമ്മത്തിൽ കർമ്മവും.
ഇതറിയുന്നവൻ നേടുന്നൂ,
ജ്ഞാനത്തിന്റെ രാജപദം.
അവൻ യഥാർത്ഥ കർമ്മയോഗി.
ഇന്ദ്രിയ ബോധത്തിൽ നിന്നു കർമ്മം;
ഇന്ദ്രീയമോ പ്രകൃതിതൻ ഭാഗം.
ആത്മാവിനു കർമ്മമില്ല;
ആകയാൽ കർമ്മമകർമ്മകം.

❖❖❖

49. ഭൂമാതാവിന്റെ ഞരക്കം ഞാൻ കേൾക്കുന്നു

സ്വന്തം മക്കളാൽ മാനഭംഗം ചെയ്യപ്പെട്ട,
ഭൂമാതാവിന്റെ ഞരക്കം ഞാൻ കേൾക്കുന്നു.
മല മുലകളിലെ പാലാകെ വലിച്ചു കുടിച്ച്,
നിർമ്മാണ ഭ്രമം ബാധിച്ച്,
അവരവളുടെ ആഴങ്ങൾ തേടുന്നു.

അവരവളുടെ ഞരമ്പുകളോരോന്നും
മുറിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ;
അവളുടെ ഉറവച്ചാലുകളും
നദികളും വറ്റിക്കുമ്പോൾ;
ഞാനവളുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള
രക്ഷായാചന കേൾക്കുന്നു.

അവരവളുടെ മുടിയിഴകളൊന്നൊന്നായ്
പിഴുതെടുക്കുമ്പോൾ;
അവരുടെ സംരക്ഷക മരങ്ങളും
ചെടികളും വെട്ടി വീഴ്ത്തുമ്പോൾ;
നീ നിന്റെ മാതാവിന്ന-
ലമുറ കേൾക്കുന്നില്ലേ?

അവരവയുടെ വീട്ടിൽ നിന്നും
അവയെ അടിച്ചിറക്കുമ്പോൾ;
കാടു ചുട്ട്, അന്നം മുടക്കി,
അവയെ കൊന്നൊടുക്കുമ്പോൾ,

കരടിഃഅആന-കടുവകളുടേയും
മറ്റു ജീവികളുടേയും
കരച്ചിലെനിക്ക് കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നു.

തങ്ങളുടെ സ്വാർത്ഥ ജീവിതം
കൂടുതൽ ധൂർത്തമാക്കാനായ്,
അവരവയുടെ ഊട്ടുമരങ്ങൾ
വെട്ടി വീഴ്ത്തുമ്പോൾ,
എനിക്ക് ഓരോ കിളിയുടേയും
അന്ത്യരോദനം കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നു;

മനുഷ്യാ,
വംശ ഭീഷണിയുള്ള മൃഗങ്ങളും
പക്ഷികളും ചെടികളും
നിന്റെമേൽ വർഷിക്കുന്ന,
ശാപവചനങ്ങളുടെ കമ്പനം
നിനക്കു കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലേ?
മനുഷ്യാ,
ഭൂമാതാവു നിന്നെ ശപിക്കുന്നതെനിക്കു
കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നു;
പണ്ട് ഗാന്ധാരി ഭഗവാൻ കൃഷ്ണനെയെന്നപോൽ.

❖❖❖

50. രക്ഷകർത്താക്കളുടെ ചുമതല

രക്ഷകർത്താക്കൾക്ക് കുട്ടികളുടെമേ-
ലെന്തവകാശം?
മനുഷ്യന് പ്രപഞ്ചത്തിന്മേലും.
അസ്തിത്വത്തിനുത്തരവാദി നാമാണോ?
ഈ ഒഴുക്ക് അനാദികാലത്തു തുടങ്ങി.
ആ വമ്പനൊഴുക്കിലെ കുമിളകളാണു നാം.
ഈയൊഴുക്ക്
നിങ്ങൾക്കു തടയാനാവില്ല.
ശരത്കാല ഇലകളെപ്പോലെ ഒഴുകാനേ കഴിയൂ.
പിന്നെന്തിന് സന്തതികളെക്കുറിച്ച്
ഇത്രമേൽ വ്യാകുലത?
നിങ്ങളുടെ കുഴി സ്വയം മാന്താതിരിക്കൂ
ധൃതരാഷ്ട്രരെപ്പോലെ.
ധർമ്മ കർമ്മങ്ങളാൽ ജീവിതംകൊണ്ട് വഴികാട്ടി,
കുട്ടികൾക്കു മാതൃകയാകുന്നതാവുമുത്തമം.

❖❖❖

51. ഫലവൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പാഠം

പ്രകൃതിയാണുത്തമ ഗുരു.
എളിയവരും വിനീതരുമതിൽനിന്നു പഠിക്കുന്നു,
സനാതന സത്യം.
ചെടികളും മരങ്ങളും ആനന്ദം കൊള്ളുന്നു,
പൂക്കൾ വിരിയുമ്പോൾ.
സുന്ദര നിറങ്ങളും,
ഇതളുകളുടെ മധുരതര ഗന്ധവും,
ചെടികളെ അധിക സുന്ദരികളാക്കുന്നു;
പല വിധ പറവകളെ ആകർഷിക്കുന്നു;
മനുഷ്യരെപ്പോലും.
പക്ഷേ, ദിവസങ്ങൾക്കകം,
വിമുഖത കൂടാതെ,
എന്നാൽ സന്തോഷത്തോടെ,
ഫലങ്ങൾക്കു ജന്മമേകാൻ,
അവരീ സൗന്ദര്യം പൊഴിക്കുന്നു.
എളിയ ജീവിതത്തിനന്തിമ ഫലപ്രാപ്തി.
മനുഷ്യ ജീവിതവുമിങ്ങനെ,
അന്തിമ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള യാത്ര.

❖❖❖

52. മാതൃ ബന്ധം

ആർക്കാണ് അളക്കാൻ കഴിയുക,
അമ്മയുടെ നിർമ്മല സ്നേഹം?
അവർക്ക് സമുദ്രജലം അളക്കാനാവും;
നീലാകാശത്തിലെ നക്ഷത്രങ്ങളെ എണ്ണാനും.
കുഞ്ഞിനുവേണ്ടിയൊരമ്മ
എത്രനാൾ ജീവിക്കുന്നു;
അവളെത്രമാത്രം വേദനിക്കുന്നു;
ദുഃഖിക്കുന്നു; ഗർഭപാത്രത്തിൽ പേറി
കുഞ്ഞിനുവേണ്ടിയൊരമ്മ
എത്രമാത്രം സഹിച്ചിടുന്നു!
എന്തെല്ലാം ത്യാഗങ്ങൾ!
ദിവസേന പല കുറി
കുഞ്ഞിനെ മുലയൂട്ടാനായി
ഭോജനം പോലും ചുരുക്കുന്നു
കുഞ്ഞിനെപാൽ കുടിപ്പിക്കാനും,
താരാട്ടു പാടാനും,
ഉറങ്ങാരാവുകളിൽ സമയവ്യയം.
കുഞ്ഞിനായി അമ്മ എരിഞ്ഞു തീരുമ്പോൾ,
ആയാസരഹിത ജീവിതം പിതാവിന്.
അവൻ നീക്കിവെക്കുന്നില്ല സമയം
പൈതലുകൾക്കായി.
പരിഹാരം ചെയ്യാൻ കഴിയാഞ്ഞതിൽ
കുറ്റബോധം നിറയുന്നുയെന്നിൽ.
ജീവിതവും സ്നേഹവും,
എത്രതന്നുവെന്റെയമ്മ, എനിക്കായി!

എത്രമാത്രം അവർ ദുഃഖിച്ചു,
വേദനിച്ചു, ഊട്ടി, ജോലി ചെയ്തു;
നിദ്രാരഹിത രാവുകളിൽ,
പട്ടിണി പോലും കിടന്ന്,
എന്റെ ഓരോ അനക്കവും
ആകാംക്ഷ പൂർവ്വം വീക്ഷിച്ചു കൊണ്ട്;
ദിനം തോറുമുള്ള എന്റെ വളർച്ച
സഹർഷം ആസ്വദിച്ചു കൊണ്ട്,
അമ്മ എനിക്കുവേണ്ടി ജീവിച്ചു.
പൂജ്യത്തിൽ നിന്നു വളർന്ന് ഞാനിത്രയുമായി.
നന്ദിയറിയിക്കാൻ ഞാൻ കൊതിക്കുന്നു.
എനിക്കു നൽകിയ ഒരായിരം ഉമ്മകൾക്കു
പകരം നെറ്റിയിലൊരുമ്മ.
ഹാ കഷ്ടം, അവർ പോയി
പതിനൊന്നു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ്,
എന്റെ കടം വീട്ടലിനു കാത്തു നിൽക്കാതെ.
എന്റെ മകളേയും മകനേയും
വളർത്തുന്നതിൽ എന്റെ പങ്കെത്ര നിസ്സാരം,
ഭാര്യയുടെ വേദനയും
പ്രയത്നവുമായി തട്ടിക്കുമ്പോൾ!
രണ്ടു പേരും വളർന്നു.
മകളിപ്പോൾ ഒരമ്മ.
ഭാര്യയുടെ യാതനകൾക്കു തുടർച്ച.
കുഞ്ഞ് കരയുമ്പോഴും
ആകുലതയില്ലാതെ ഞാനുറങ്ങുമ്പോൾ,
സാമോദം മകളേയും കുഞ്ഞിനേയും നിരീക്ഷിച്ച്,
ഭാര്യയ്ക്ക് ഉറക്കമില്ലാരാവുകൾ.
അമ്മയുടെ സ്നേഹത്തെ
എനിക്കെങ്ങനെ നിർവ്വചിക്കാനാവും?
ഒരു പദപ്രയോഗത്തിനും അതുൾക്കൊള്ളാനാവില്ല.

അവാച്യമായ, അനിർവചനീയമായ,
അഗാധമായ, നിഷ്ക്കളങ്കമായ,
അനശ്വരമായ, ദിവ്യമായ ഒന്നാണ്,
മാതൃ സ്നേഹം!

❖❖❖

53. പരിത്യജിക്കപ്പെട്ട മാതാപിതാക്കൾ

പത്രവാർത്തകൾ ഞെട്ടിച്ചു:
എൺപതും തൊണ്ണൂറും
വയസ്സുള്ള മാതാപിതാക്കളെ
മക്കൾ എന്നന്നേയ്ക്കുമായുപേക്ഷിച്ച്
കടന്നു കളയുന്നു.
അവർ, കട്ടിലിൽ വിശ്രമവും
മരുന്നും വേണ്ടവരാണ്;
മക്കൾ അവരെ ആശുപത്രിയിലാക്കി
മരുന്നിന്റെ ബില്ലു വരുമ്പോൾ മക്കൾ
അപ്രത്യക്ഷരാകുന്നു.
ചിലർ പാതയോരങ്ങളിലുപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.
ചിലർ കൊടുംകാട്ടിനുള്ളിൽപ്പോലും.
നിർജ്ജനയിടത്തിലവർ മൃഗങ്ങൾക്ക് ഇരയാകുന്നു.
മക്കളെങ്ങനെയിത്ര നന്ദികെട്ടവരാകുന്നു!
ഒൻപതു മാസം ഗർഭപാത്രത്തിൽ
അവരെ ചുമന്നു;
ഒന്നിലധികം വർഷങ്ങൾ മുലയൂട്ടി;
ഭക്ഷണ-വസ്ത്ര-വിദ്യകൾ നൽകി പോഷിപ്പിക്കാൻ,
ചോര നീരാക്കി;
പട്ടിണി പോലും കിടന്നു.
ജോലിക്കായ് കഠിനശ്രമം!
ചേരുന്ന ഇണകളെ തേടിക്കണ്ടു വിവാഹം.
പണിക്കു പോകുംനേരം,
അവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു സംരക്ഷണം.
വാർദ്ധക്യം തളർത്തുമ്പോൾ,

മക്കളുടെ സംരക്ഷണമാവശ്യമാകുമ്പോൾ,
അവരെങ്ങനെ ഭാരമായ് ഗണിക്കപ്പെടും?
അവരെങ്ങനെ കറിവേപ്പിലപോൽ വലിച്ചെറിയപ്പെടും?
പ്രായം കൊണ്ട് ഉപയോഗമില്ലാതാകുന്ന
കാലികളെ അറവുശാലയ്ക്കു
വിൽക്കുന്നതിനു തുല്യം,
അതാണവരുടെ പരിത്യജനം.
ഓർക്കുക!
ജീവിതമൊരു വിഷമവൃത്തമാണ്;
ഇന്നത്തെ കുട്ടികൾ നാളത്തെ മാതാപിതാക്കൾ.

❖❖❖

54. ബാലവ്യാപാരം

ദേശീയ ക്രൈം റിക്കോർഡ്സ് ബ്യൂറോയുടെ
അസ്വസ്ഥതയും ഞെട്ടലുമുണ്ടാക്കുന്ന വെളിപ്പെടുത്തൽ:
'ഓരോ രാവിലും എട്ടു നിമിഷങ്ങൾക്കിടെ
ഓരോ കുട്ടി അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നു.'
അവരെ വീട്ടിൽ നിന്നു തട്ടിയെടുത്ത് ചന്തയിൽ
വിൽക്കുന്നു!
ആടിനേയും പശുവിനേയും പോലെ.
ചിലരെ അടിമ ജോലിക്കു വിൽക്കുന്നു.
ഭിക്ഷാടനത്തിന് അംഗഛേദം ചെയ്യുന്നു;
കണ്ണുകൾ ചൂഴ്ന്നെടുക്കുന്നു;
അല്ലത്താൽ മുഖം വികൃതമാക്കുന്നു.
അഞ്ചു വയസ്സിന്റെ കിളിന്തു പ്രായത്തിൽ പോലും
ലൈംഗിക ചൂഷണവും നിർബ്ബന്ധിത വ്യഭിചാരവും.
കുട്ടികളുടെ അവയവ വിൽപ്പനയിൽ ആയിരങ്ങളുടെ
സമ്പാദ്യം.
തട്ടിക്കൊണ്ടു പോകപ്പെട്ടവരും മാതാപിതാക്കൾ
വിറ്റവരും.
പട്ടിണി മാതാപിതാക്കളെ നിർബ്ബന്ധിതരാക്കുന്നു,
അവരുടെ ഓമനകളെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ;
രക്തം വാർന്ന ഹൃദയത്തോടെ വിട ചൊല്ലിക്കൊണ്ട്.
പൊള്ളയായ വാഗ്ദാനത്താൽ
അവരെ ചതിക്കുന്നു,
കുട്ടികളെ സന്തുഷ്ട കുടുംബങ്ങളിലേയ്ക്ക്
അയയ്ക്കുമെന്നു വിശ്വസിപ്പിച്ച്.
വർഷംതോറുമിന്ത്യയിൽ നാൽപ്പതിനായിരം

കുട്ടികൾ അപഹരിക്കപ്പെടുന്നു.
അയൽ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള
അൻപതിനായിരം കുട്ടികളും സ്ത്രീകളും
വർഷന്തോറും ലൈംഗിക ജോലികൾക്ക്
വിൽക്കപ്പെടുന്നു.
ഇന്ത്യയിൽ മൂന്നുലക്ഷം ബാലഭിക്ഷുക്കളുണ്ട്.
നാൽപ്പതിനായിരം കുഞ്ഞുങ്ങൾ,
വിൽപ്പന സംഘങ്ങളുടെ പിടിയിൽപ്പെടുന്നു.
മനുഷ്യനെങ്ങനെയിത്ര ക്രൂരനാകാൻ കഴിയുന്നു?
അന്യജീവികളെപ്പോഴും കുഞ്ഞുങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നു;
അപകടത്തിൽ നിന്നു സംരക്ഷിക്കുന്നു.
സംസ്കൃത ജീവിയായ മനുഷ്യൻ തെളിയിക്കുന്നു,
ഏറ്റവും ഹീനനായ ജീവിയാണു താനെന്ന്.

❖❖❖

55. എന്താണ് ആത്മീയത?

ആത്മീയതയെന്താണ്?
അമൂർത്താർത്ഥത്തിൽ ദൈവോപാസന?
ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ, പള്ളികളിൽ,
സിനഗോഗുകളിൽ, ഗുരുദ്വാരകളിൽ
സമയം ചിലവഴിക്കൽ?
അല്ലെങ്കിൽ,
വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും
യഥാർത്ഥ സേവനം,
മനുഷ്യർക്കും, മനുഷ്യേതര
ജീവികൾക്കും, സസ്യ വംശത്തിനും?
ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നു,
ദൈവമിഷ്ടപ്പെടുന്നത്
അവസാനം പറഞ്ഞതിനെയെന്ന്.
ആദ്യത്തേതിനെ വെറുക്കുന്നു.

❖❖❖

56. വസുധൈവ കുടുംബകം

ഭൂഗോളത്തിന്റെ സനാതന നിയമമാണ്
വസുധൈവ കുടുംബകം.
മനുഷ്യനും മനുഷ്യേതരർക്കും ബാധകം.
വിവേകശാലി മനുഷ്യൻ മാത്രം
അതു പാലിക്കുന്നില്ല.
എവിടേയും നിയമ ലംഘകർ;
അനുസരിക്കുന്നവർ വിരളം.
നടപ്പാക്കാൻ മിനക്കെടാത്ത സർക്കാരുകൾ.
സകല ജീവികൾക്കുമുണ്ട് സഹവർത്തിത്വം.
മാംസഭുക്കുകൾ സാഹസതയ്ക്കായ് വേട്ടയാടുന്നില്ല;
നിലനില്പിനുവേണ്ടി മാത്രം.
മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ കൊല്ലുന്നത് ഭക്ഷണത്തിനല്ല.
വിശേഷ ബുദ്ധി അവന്റെ
മനസ്സിനെ ഇടുങ്ങിയതാക്കുന്നു.
നിറം, ജാതി, മതം, ഭാഷ, രാഷ്ട്രീയം, രാജ്യം
തുടങ്ങിയ അവന്റെ ബുദ്ധിരഹിത വിഭജനങ്ങൾ
കറുപ്പിനെ പടർത്തുകയും
വെളുപ്പിനെ തളർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.
ലക്ഷങ്ങൾ വിശന്നു മരിക്കുമ്പോൾ,
കോടികൾ ആയുധത്തിന് ചിലവഴിക്കുന്നു.
സൗകര്യങ്ങൾക്കും ധൂർത്തിനുമുള്ള സ്വാർത്ഥ ദാഹം,
പരിസ്ഥിതിയുടെ ഒഴുക്കു തടയുന്നു;
അതിനെ നശിപ്പിക്കുന്നു.
അടുക്കളയിൽ പാകം ചെയ്തോ,
കടയിൽനിന്നു വാങ്ങിയോ നാം ഭക്ഷിക്കുമ്പോൾ,

നമ്മെയും മൃഗങ്ങളെയും തീറ്റിപോറ്റുന്ന,
സസ്യജാലത്തിന് ചൂടും വെളിച്ചവും നൽകി
അമ്പതു ദശലക്ഷം കിലോമീറ്റർ
ദൂരെ കത്തി ജ്വലിച്ചുനിൽക്കുന്ന
ആ നക്ഷത്രത്തെ നാം ഓർക്കാറില്ല.
മനുഷ്യകുലമെപ്പോഴും
സസ്യകുലത്തേയും മൃഗകുലത്തേയും
ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നു.
ഏതു ജീവജാലത്തിന്റെ വംശനാശവും
നമ്മുടെ നിലനിൽപ്പിനെ ബാധിക്കും.
പരിസ്ഥിതി നാശത്തിന്
പരിഹാരം ഒറ്റയ്ക്കസാധ്യം;
രാജ്യങ്ങളുടെ ഒരുമിച്ചുള്ള ശ്രമം വേണം.
അതുകൊണ്ട് സനാതന നിയമമായ
'വസുധൈവ കുടുംബകത്തെ'
നമുക്ക് അനുധാവനം ചെയ്യാം.

❖❖❖

57. എന്താണു കർമ്മം?

ഇരുപതു വയസ്സുകാരൻ ജോസഫ്,
ഇടവക വികാരി, ഫാദർ ഫ്രാൻസിസ്സിനോടു ചോദിച്ചു:
"എന്താണു കർമ്മം?"
"വലിയ ചോദ്യം"
ഫാദർ ഫ്രാൻസിസ് പറഞ്ഞു.
"ഇതിന്റെയുത്തരം ഒരുവൻ മനസ്സിലാക്കി,
ജീവിതത്തിൽ പകർത്തുമ്പോൾ,
അയാൾ വിവേകിയും ജ്ഞാനിയുമാകുന്നു.
ഭാരതീയ തത്വചിന്ത ഇത്തരം
പ്രഹേളികകളുടെ അമൂല്യ ഖനിയാണ്.
കർമ്മങ്ങൾ മൂന്നു വിധം:
തമസ്, രജസ്വം, സാത്വികം".
"ദയവു ചെയ്തു വിശദീകരിക്കൂ ഫാദർ".
"ഫലം അവഗണിച്ചുള്ള വാക്കും, പ്രവൃത്തിയും,
വികാരങ്ങളും സംവേദന ക്ഷമതയും
പരിഗണിക്കാതെ ഭീകരവാദിയുടേതു
പോലുള്ള പ്രവൃത്തി" അതാണ തമസ്.
നീയൊരിക്കലും അതു ചെയ്യരുത്.
ഒരാളെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനുള്ള
വാക്കും പ്രവൃത്തിയും
സ്വാർത്ഥ രജസ് കർമ്മത്തിൽ വരും.
മറ്റുള്ളവരെ സേവിക്കാനുതകുന്ന
വാക്കും പ്രവൃത്തിയും
നിസ്വാർത്ഥ സാത്വിക കർമ്മമാണ്.
അതു നിങ്ങളെ പൂണ്യാത്മാവാക്കും".

"ഫാദർ, അത്യാഗ്രഹം പിശാചിനെപ്പോലെ
പിൻതുടരുമ്പോൾ ഒരാൾക്കെങ്ങനെ
സാത്വികനാകാൻ സാധിക്കും?"
"തപസ്സിന് അത്യാഗ്രഹത്തെ
ആട്ടിയകറ്റാൻ കഴിയും.
അതിന് ഹിമാലയത്തിൽ
പോകേണ്ട കാര്യമില്ല;
സ്വന്തം മുറിയിൽ ധ്യാനിക്കുന്നതു ധാരാളം.
സാത്വിക കർമ്മത്തിൽ
അനുഷ്ഠിക്കുന്നയാളുടെ മുദ്രയുണ്ടാവില്ല.
ശുദ്ധിയുള്ള കർമ്മം
കിരണങ്ങൾ പോലെ പ്രസരിക്കും.
ഒരിക്കൽ അനുഷ്ഠിച്ചാൽ
പിന്നീടൊരിക്കലും ഓർക്കുകില്ല.
ഗുണഭോക്താവിൽ നിന്ന്
ഒരിക്കലും പ്രതിഫലം പ്രതീക്ഷിക്കയുമില്ല;
നന്ദിസൂചക വാക്കോ നോട്ടമോ പോലും.
സാത്വിക കർമ്മികൾ
വികാരങ്ങളെ അതിജീവിച്ചവരാണ്.
നിഷേധാത്മക വികാരങ്ങളായ
ദേഷ്യം, നിർവ്വികാരത, ദുരഭിമാനം,
നിരാശ, സംശയം, അസൂയ, ഭയം,
ലോഭം, വെറുപ്പ് എന്നിവ
ഒരിക്കലും ഉള്ളിലേയ്ക്കു
കടന്നു വരാൻ ധൈര്യപ്പെടില്ല.
പ്രപഞ്ചത്തിലെല്ലാറ്റിനേയും
സ്നേഹിക്കുന്നു;
മാനുഷികവും അമാനുഷികവുമായ
സകലതിനേയും;
മൃഗജാലത്തേയും സസ്യജാലത്തേയും;

അഹം ബ്രഹ്മാസ്മിയെന്ന സത്യം അറിയുന്നു;
'ഞാനാണ് ആത്യന്തിക യാഥാർത്ഥ്യം' എന്ന സത്യം.
അങ്ങിനെ ജീവിത സാക്ഷാത്ക്കാരം നേടുന്നു".
ഫാദർ ഫ്രാൻസിസ്, ജോസഫിന്റെ മനസ്സിനെ
ജ്ഞാനദീപ്തമാക്കി.
"ശരിയായ പാത ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതിനു
വളരെ നന്ദി, ഫാദർ."

❖❖❖

58. കടുവാവേട്ടയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത

എന്തിനാണാ കടുവ ഇത്ര
ക്രൂരമായി കൊല ചെയ്യപ്പെട്ടത്?
അതിനെന്തു ചെയ്യാനാവും,
കാട്ടിൽ പട്ടിണി വന്നാൽ?
കാടിനും നാടിനും വേർതിരിവുണ്ടോ?
ജീവിക്കാനവകാശം അതിനുമില്ലേ
മനുഷ്യനെപ്പോലെ?
മനുഷ്യനെന്തവകാശം,
അതിന്റെ ആവാസ വ്യവസ്ഥ തകർക്കാൻ?
അവന്റെ ജന്മവാസനയാകാം,
നാട്ടിലിറങ്ങാൻ പ്രേരണ.
മാംസഭുക്കായതു കൊണ്ട്,
അവനിരയെ തേടി.
കാലികളെ കൊന്നത്,
നിലനിൽപ്പിനായി മാത്രം.
എത്ര പൈശാചികം,
വലയിൽ കുടുക്കിയെറിഞ്ഞു കൊല്ലൽ?
വന്യമൃഗങ്ങളോടു ക്രൂരത:
വാർത്ത കേൾക്കുമ്പോൾ,
മനസ്സിൽ ചില കടന്ന ചിന്തകളുടെ തീ.
എന്തുകൊണ്ട് വനത്തിലെത്തി,
മൃഗങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണമായി,
സ്വയം സമർപ്പിച്ചു കൂടാ,
മുൻ ജന്മത്തിൽ ബുദ്ധൻ ചെയ്തതു പോലെ?
ശ്രേഷ്ഠ ചിന്തകളിങ്ങനെ വരുന്നു;

മിന്നൽ പോലെ.
പക്ഷേ, ആട്ടിയോടിക്കപ്പെടുന്നു,
സ്വാർത്ഥ മനസ്സിനാൽ,
അവ പ്രവേശിക്കും നേരത്തു തന്നെ.

❖❖❖

59. കോവിഡ്-19 ഹൈക്കു കവിതകൾ

ഭക്തജനങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു:
ദൈവമേ, ഈ പകർച്ചവ്യാധിയിൽനിന്നു രക്ഷക്കണേ.
ദൈവം: ഞാൻ നിസ്സഹായനാണ്.

മനുഷ്യൻ: അങ്ങേക്കേറ്റം ഞങ്ങളോടല്ലേ ഇഷ്ടം?
മനുഷ്യൻ: നിങ്ങളുടെ അഹംഭാവം അത് പറയിക്കുന്നു;
എല്ലാ സൃഷ്ടികളും എനിക്ക് പ്രിയങ്കരമാണ്.

മനുഷ്യൻ ദൈവത്തോട് പരാതി:
മുഖംമൂടിയുമായി ജീവിക്കാൻ ഞങ്ങൾ
വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നോ?
ദൈവം: നിങ്ങളുടെ വായുമലിനീകരണം
താങ്ങാവുന്നതിലേറെ.

കൊറോണ വൈറസ് മനുഷ്യനോട്:
നിന്റെ അഹംകാരത്തിനുള്ള ശിക്ഷ;
എളിമയുള്ളവനും ദയയുള്ളവനുമാകുക.

മനുഷ്യൻ കൊറോണ വൈറസിനോട്:
ഞങ്ങൾ നിന്നോട് എന്തുപദ്രവം ചെയ്തു?
വൈറസ്: നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചു.

ഭൂമി മനുഷ്യരോട്:
നിങ്ങൾക്കൊഴികെ മറ്റെല്ലാവർക്കും സന്തോഷം;
നിന്റെ അപരാധങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിഫലം.

ദൈവം മനുഷ്യരോട്*:*
നീ ധരിക്കുന്ന മുഖംമൂടി
നിന്റെ പൊയ്മുഖ ജീവിതത്തിനുള്ള ശിക്ഷ.

ഭൂമി മനുഷ്യരോട്*:*
നിലനിൽപ്പിനായി നിങ്ങൾ കൈകഴുകുന്നു.
എന്നാൽ അപരാധത്തിൻ രക്തം പോകുന്നില്ല.

കുഞ്ഞുങ്ങൾ മുതിർന്നവരോട് അലമുറയിടുന്നു*:*
ഈ പകർച്ചവ്യാധി നിങ്ങളുടെ സൃഷ്ടി;
ഞങ്ങളിതിൽ മുങ്ങിച്ചാവുന്നു.

മൃഗങ്ങൾ മനുഷ്യർക്കു താക്കീതുനൽകുന്നു*:*
നീ കൂടുതൽ ചൂഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ കൂടുതൽ
നശിക്കുന്നു;
സൃഷ്ട്ടാവ് ഞങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ നിർഭാഗ്യ അവസ്ഥ*:*
സാമൂഹ്യ ജീവിയിപ്പോൾ സാമൂഹ്യ ദ്രോഹി;
അവന്റെ കർമഫലം.

മൃഗങ്ങൾ മനുഷ്യരോട്*:*
നിങ്ങളിപ്പോൾ കൂടുകളിൽ, ഞങ്ങൾ സ്വതന്ത്രർ.
ഉരുളക്കുപ്പേരി; ഓർമ്മിച്ചോളു.

കിളികൾ പാടുന്നു പ്രഭാതത്തിൽ*:*
ഞങ്ങളുടെ അവകാശം പുനഃസ്ഥാപിച്ചതിൽ
നന്ദി, നന്ദി, നന്ദി, സൃഷ്ടാവേ!

❖❖❖

60. ആഫ്രിക്കൻ ദാരിദ്ര്യം

ആധുനിക ശാസ്ത്രീയ കൃഷി
ഉത്പാദനത്തിൽ വിപ്ലവം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.
മൊത്തം മനവാരാശിക്കു വേണ്ടതിലും
എത്രയോ കൂടുതൽ!
എന്നിട്ടും നാലു ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങൾ –
സൗത്ത് സുഡാൻ, സൊമാലിയ, യമൻ,
നൈജീരിയ; പട്ടിണി കിടന്നു മരിക്കുന്നു.
വേറെ പതിഞ്ചോളം രാഷ്ട്രങ്ങൾ
ഭക്ഷണ പ്രതിസന്ധി നേരിടുന്നു.
കോടാനുകോടി വിശക്കുന്ന മനുഷ്യർ:
കുഞ്ഞുങ്ങൾ, സ്ത്രീകൾ, വൃദ്ധർ
ഭിക്ഷാപാത്രങ്ങളിൽ എച്ചിലിനായി
യാചിക്കുന്നു.
എരിതീയിൽ എണ്ണ പോലെ,
ആഭ്യന്തര യുദ്ധവും ഭീകരപ്രവർത്തനവും,
അവരുടെ പ്രതീക്ഷാ കിരണങ്ങൾ,
അണച്ചിടുന്നു.
ദിവസത്തിലൊരുനേരത്തെ ഭക്ഷണത്തിനായി,
തങ്ങളുടെ ഹതഭാഗ്യരായ സഹോദരങ്ങൾ,
കരഞ്ഞു യാചിക്കുമ്പോൾ,
ധനികർക്കും ധനികരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും
എങ്ങനെ അവരുടെ മിച്ച ഭക്ഷണം
പാഴാക്കാൻ കഴിയും?
ദരിദ്രർക്കവകാശപ്പെട്ട ഭക്ഷണവും സ്വത്തും
പിടിച്ചുവയ്ക്കുന്നതിൽ ധനികർക്കു
മനഃസാക്ഷിക്കുത്തെന്നു തോന്നും?

❖❖❖

61. അഭയാർത്ഥി മാലാഖമാർ

തെക്കൻ സുഡാനിലെ
രക്തം ചിന്തും നിഷ്ക്കളങ്ക ബാലർ;
ഭൂമിയിലെ കറുത്ത മാലാഖമാർ.
നൂറോ ആയിരമോ അല്ല,
ലക്ഷോപലക്ഷങ്ങൾ.
നിസ്സാര കാര്യങ്ങൾ കൊണ്ടു പോലും,
അവിടെ ലഹളകൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നു.
പെണ്ണുങ്ങളും കുഞ്ഞുങ്ങളും,
വീടും നാടുമുപേക്ഷിക്കുവാൻ,
നിർബ്ബന്ധിതരാകുന്നു.
അമിതഭാരം അപകടകരമാക്കിയ
യാനങ്ങളിലേറാനെന്തു തിരക്ക്!
പാവം കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കറിയില്ല,
എവിടെ അവരുടെ അഭയകേന്ദ്രമെന്ന്,
ആരവർക്കാശ്രയമെന്ന്.
ഇതിനോടകം,
സമുദ്രം ആയിരങ്ങളെ രക്ഷിച്ചു,
പട്ടിണിയിൽ നിന്നും ദുരിതത്തിൽ നിന്നും,
യാനങ്ങളിൽ നിന്നിടറി വീഴുന്നവരെ,
വലിച്ചു താഴ്ത്തിക്കൊണ്ട്.
യാനങ്ങളിൽ അലമുറ; യാചന;
ഹൃദയ ഭേദകം തന്നെ!
"കരുണാമയനായ ദൈവമേ,
ഞങ്ങളെ രക്ഷിച്ചിടേണമേ,
ഇത്രമാത്രം സഹിക്കാൻ ഞങ്ങളെന്തു ചെയ്തു,

ഈ ഇളം പ്രായത്തിൽ?
മുതിർന്നവരുടെ ദുർവൃത്തികൾ മൂലം
ഞങ്ങളെന്തിനു സഹിക്കുന്നു?
സർവ്വജ്ഞനായ ദൈവമേ,
ആകാശത്തിലെ പറവകളെപ്പോലെ,
ഞങ്ങളും നിന്റെ മക്കളല്ലേ?
പറവകളെത്ര സന്തോഷവാന്മാർ?
തീറ്റയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നില്ല,
അവർക്കു വേണ്ടതു നീ നൽകുന്നു.
അവർക്കു വിലക്കുകളോ അതിരുകളോ ഇല്ല.
ഭൂമിയാകെ അവർക്കുള്ളതാണ്.
മനുജനായാലും മറ്റുള്ളവർക്കായാലും,
നിന്റെ രാജ്യവും അങ്ങനെ തന്നെയല്ലേ?
നീയെന്തേ പാപികളെ ശിക്ഷിക്കുകയും,
പാവങ്ങളാം ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നില്ല?
നിന്റെ നീതി നടത്തിപ്പിനു കാത്തിരിക്കേണമോ,
ഞങ്ങൾ മരിച്ചു പുനർജനിക്കും വരെ?

❖❖❖

62. മനുഷ്യനു മേൽ നായ്ക്കളുടെ ശാപം

മനുഷ്യാ, നിങ്ങൾക്കു മേൽ ശാപങ്ങൾ പതിക്കട്ടെ!
ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും സ്വാർത്ഥനും,
നന്ദികെട്ടവനും ക്രൂരനുമായ ജീവിയാണു നീ.
ഞങ്ങൾ നിന്നെ സ്നേഹിക്കയും സേവിക്കയും ചെയ്തു;
നിന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളെക്കാളേറെ.
നിന്റെ നിഷ്കരുണ, നിർവ്വികാര
കഠിന സ്വഭാവം കണക്കിലെടുക്കാതെ.
സേവനത്തിന്റെ പ്രതിഫലമോ?
നീ ഞങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പാതയോരത്തുപേക്ഷിച്ചു.
വിശന്നു വലഞ്ഞവ
വേഗവാഹനങ്ങൾക്കിടയിലൂടെയോടി.
ചിലവ മരിച്ചു; ചിലർ നിങ്ങളുപേക്ഷിച്ച
കുപ്പക്കൂമ്പാരങ്ങളെയാശ്രയിച്ചു.
ക്രൂരതേ, നിന്റെ പേരാണു മനുഷ്യൻ!
നിങ്ങൾ വളർത്തുനായ്ക്കളെ അലയാൻ വിടുന്നു.
അവ ജീവിതത്തോടു മല്ലിടുന്നു.
നിങ്ങളുടെ വലിച്ചെറിയൽ സംസ്കാരം:
പാതയോരങ്ങൾ മലിനം.
എങ്ങും അടുക്കള മാലിന്യം;
മത്സ്യ-മാംസാവശിഷ്ടം.
മാംസഭുക്കുക്കൾ പട്ടിണിയായാലക്രമി സംഘം!
അവർ കാൽനട യാത്രികരെ കടിക്കുന്നു.
പേപ്പട്ടികളെന്ന മുദ്രകുത്തി,
അലയുന്നവയെയാകെ നിങ്ങൾ കൊല്ലുന്നു.

നിങ്ങളിലെ നിയമ ലംഘകരും കൊലയാളികളും,
ഞങ്ങളുടെ പതിന്മടങ്ങ്.
ദയാശൂന്യനായ കശാപ്പുകാരനെപ്പോലെ,
വീഥികൾ തോറും നടന്ന് നിങ്ങളവരെ കൊല്ലുമോ?
ഓർക്കുക, ഈ ലോകം നിന്റെ പിതാക്കന്മാരുടേതല്ല.
ഞങ്ങൾക്കും അതിലവകാശമുണ്ട്;
മറ്റെല്ലാ ജീവികളേയും പോലെ;
അതിലെ സ്വത്തിന്റെ അക്ഷയ ഖനി
പകുത്തെടുത്തു ജീവിക്കുവാൻ.

❖❖❖

63. മൂകത! മൂകത!! ശ്മശാന മൂകത!!!

കൊട്ടാരം പോലൊരു വീട്.
ജനലും വാതിലും അടഞ്ഞു കിടക്കുന്നു.
പാതിരാ കഴിഞ്ഞിട്ടും ഉള്ളിൽ വെളിച്ചം.
ഉറക്കത്തിന് അകത്തു കയറാൻ ഭയം.
മൂന്നു തലമുറ താമസമുണ്ട്.
മുത്തശ്ശൻ ബൈബിൾ വായിക്കുന്നു;
മുത്തശ്ശി ഭാഗവതവും.
എട്ടും പന്ത്രണ്ടും വയസ്സുള്ള പേരക്കിടാങ്ങൾ;
ഒരിക്കലും തീരാത്ത ഹോം വർക്കിലാണവർ.
ഫേസ്ബുക്കിൽ മുങ്ങിപ്പോയ പിതാവ്.
അമ്മ വാട്ട്സ് അപ്പിൽ അടക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.
ഒരിടത്തു നിന്നും ഒരു ശബ്ദവും കേൾക്കാനില്ല.
പിശാചു ബാധിച്ച വീടുപോലെ.
മൂകത! മൂകത! ! ശ്മശാന മൂകത! ! !
ആരും ആരോടും ഭാഷണം ചെയ്യുന്നില്ല.
പൊതു പ്രാർത്ഥനയില്ല,
ഒരുമിച്ചിരുന്നുള്ള ഭക്ഷണവും.
ആശയങ്ങൾ പങ്കുവെയ്ക്കപ്പെടുന്നില്ല.
ആരെങ്കിലും നിശ്ശബ്ദത ഭേദിച്ചാലുടനെ ശകാരം:
"എന്നെ ശല്ല്യപ്പെടുത്തരുത്."
അവനവനു തോന്നുമ്പോളുറക്കം.
ഈയൊരു വീട്ടിലെന്തു സംഭവിക്കുന്നു,

അയൽപക്കക്കാർക്കറിയില്ല;
സന്തോഷമായാലും ദുഃഖമായാലും.
സാമൂഹ്യ ജീവിയായ മനുഷ്യൻ
സാമൂഹ്യ വിരുദ്ധനാകുന്ന
പരിണാമത്തിന്റെ ഭാഗമാണോ ഇത്?

❖❖❖

64. സൂര്യോപാസന

ആകാശ സമ്രാട്ട് സൂര്യന് പ്രണാമം!
അനേക ബില്യൺ വർഷങ്ങളായി
ഭൂമിയെയും സകല ജീവജാലങ്ങളെയും
സംരക്ഷിച്ചു അങ്ങ് ആകാശമണ്ഡലത്തിൽ വാഴുന്നു.
അങ്ങയുടെ ബഹുവർണ സൗന്ദര്യകിരണങ്ങൾ
കർമ്മത്തിനായി ഞങ്ങളെ
പ്രഭാതത്തിൽ ഉണർത്തുന്നു;
സായാഹ്നത്തിൽ തഴുകിയുറക്കുന്നു.
ഭൂമിയിലെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങൾക്കും
ആകാശത്തിലെ മറ്റു ഗ്രഹങ്ങൾക്കുമായി
ജീവിതം സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട്
അങ്ങ് എരിഞ്ഞടങ്ങി മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.
മറ്റുള്ളവർക്കായി ത്യാഗം ചെയ്യുവാൻ
നശ്വരരായ ഞങ്ങൾക്കങ്ങു പ്രചോദനമാകു.

❖❖❖

65. കൊതുകുകളുടേയും ആനകളുടേയും വിലാപം

"എന്തിനു ഞങ്ങളെ ശപിക്കുന്നു;
കൊല്ലാനൊരുങ്ങുന്നു?"
കൊതുകുകൾ നമ്മോടു ചോദിക്കുന്നു.
"നിങ്ങളുടെ രക്തം കുടിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ
സൃഷ്ടാവ് ഞങ്ങളെ വിട്ടിരിക്കുന്നു.
ഞങ്ങൾക്ക് വളരുവാൻ ഉതകുന്ന
പരിസരങ്ങൾ നിങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു."

"എന്തിനു ഞങ്ങളെ കാട്ടിലേക്കോടിക്കുന്നു?"
ആനകൾ നമ്മോടു പരാതിപറയുന്നു.
"ഭക്ഷണവും ജലവുമില്ലാതെ
ഞങ്ങൾക്കെങ്ങനെ ജീവിക്കാൻ കഴിയും?
പുൽമേടുകളും, കുറ്റിക്കാടുകളും നിങ്ങൾ കത്തിച്ചു.
വെള്ളവുമില്ലാതായി.
ഞങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലങ്ങൾ നിങ്ങൾ നശിപ്പിച്ചു.
അതിലൂടെ നിങ്ങൾ റോഡുകൾ വെട്ടി.
ചീറിപ്പായുന്ന വാഹനങ്ങൾ
ഞങ്ങളെ ഇടിക്കുകയു കൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്നു.
ഹോണടി ശബ്ദങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ
കാതുകളെ ഭ്രാന്തുപിടിപ്പിക്കുന്നു.
ഒരിക്കൽ ഞങ്ങളുടെ പുൽമേടുകളായിരുന്ന
നിങ്ങളുടെ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലേക്ക്
വിശപ്പു ഞങ്ങളെ ആനയിക്കുന്നു."

❖❖❖

66. ഭാരതത്തിലെ സമത്വം

സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം,
ജനാധിപത്യത്തിന്റെ കാവൽപ്പുരകൾ.
ഭുവനത്തിലെ വലിയ ജനാധിപത്യം,
ഭാരതമെന്നയെൻ രാജ്യമല്ലോ!

ഗ്രാമീണരല്ലോ ജനങ്ങളിലെഴുപതു ശതമാനം.
എഴുപത്തഞ്ചു ശതമാനം ഗ്രാമീണർക്ക്,
ദിവസം മുപ്പത്തിമൂന്നു രൂപയുടെ ജീവിതം!
സ്വത്തിന്റെ അൻപത്തെട്ടു ശതമാനം കയ്യാളുന്നു,
ഒരു ശതമാനം പണക്കാർ!
ഗ്രാമീണരുടെ മൊത്തം സ്വത്തിനു തുല്യം സ്വത്ത്,
കോടിശ്വരന്മാർ പതിനെട്ടിന്!
ഭാരതമാകുന്നു ഭുവനത്തിലെ വലിയ
ജനാധിപത്യമെങ്കിൽ,
വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന സമത്വമെവിടെ?

എട്ടു ശതമാനം ഭാരതീയർ ചേരികളിൽ;
ജനസംഖ്യയിൽ ബ്രിട്ടന്റെയിരട്ടി!
ദില്ലിയിൽ വീടില്ല മൂന്നുകോടിപ്പേർക്ക്!
മുപ്പത്തേഴു ശതമാനത്തിനഭയം ഒറ്റമുറി വീടുകൾ!
നാലു ചക്ര വാഹനങ്ങളോ,
അഞ്ചു ശതമാനത്തിനു സ്വന്തം!
വരുമാന നികുതി മുപ്പതു ശതമാനത്തിനു മാത്രം!
പിന്നെന്തു സ്വത്തു വിതരണ സമത്വം?
എന്നിട്ടും ഭാരതമാണ് ഭുവനത്തിലെ വലിയ
ജനാധിപത്യം!

❖❖❖

67. ആട്ടിൻകുട്ടിയിൽ നിന്നു ചെന്നായയിലേയ്ക്ക്

ആ ഭവനം എത്ര സന്തുഷ്ടവും ഉത്സാഹഭരിതവും,
അവൻ ജനിക്കുമ്പോൾ!
ആനന്ദത്തിരമാല മേൽക്കൂരയോളം
ഉയർന്നു പ്രതിധ്വനിച്ചു.
ചിലയ്ക്കലും കരച്ചിലും അമറലും കൊണ്ട്,
പക്ഷി-മൃഗാദികൾ അവനെ സ്വാഗതം ചെയ്തു.
ഗ്രഹ-നക്ഷത്ര വൃന്ദം അവനുമേൽ
അനുഗ്രഹം ചൊരിഞ്ഞു.
അവന്റെ സൗന്ദര്യം ഉദയസൂര്യ തുല്യം.
ഗ്രാമത്തിനുത്സവം, ഒന്നാം പിറന്നാൾ!
കുഞ്ഞാടിനെപ്പോലെ വീട്ടുമൃഗങ്ങൾക്കൊപ്പം കേളി.
അവനെ ദർശിക്കൽ സ്വർഗ്ഗാനുഭൂതിഭരം.
സ്കൂൾ-കോളേജ് പഠനം അതി സമർത്ഥം.
ധനിക-ദരിദ്രർ, മേൽജാതി-കീഴ്ജാതി,
ഹിന്ദു-മുസ്ലീം-ക്രിസ്ത്യാനി,
ഏവർക്കുമവൻ പ്രിയപ്പെട്ടവൻ.
ഗുരുക്കന്മാർക്കതിശയൻ.
ഭാവി ശാസ്ത്രജ്ഞനെന്നു ദീർഘദർശനം.
ഐ.ഐ.റ്റിയിൽ നിന്ന്
ഒന്നാം സ്ഥാനത്തിൽ എം.ടെക്.
കമ്പനികളിൽ നിന്നു ജോലി വാഗ്ദാനം,
ഉയർന്ന വേതനത്തിൽ.
ഹാ കഷ്ടം, എല്ലാം മുങ്ങി, കണ്ണീർക്കടലിൽ.
ഒരു രാത്രിയിൽ,

സൂചനകൾ ബാക്കിവെക്കാതെ,
അവന്റെ തിരോധാനം.
അടുത്തയാഴ്ച അമ്മയ്ക്കു ഫോൺ:
മനുഷ്യനേക്കാൾ ദൈവത്തെ സേവിക്കലാണിഷ്ടമെന്ന്.
തിരിച്ചു വരില്ലൊരിക്കലും വീട്ടിലേക്ക്.
പിന്നീടറിഞ്ഞു,
ഭീകരവാദികളാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന്.
രണ്ടാം മാസം ദു:ഖ വാർത്ത!
രണഭൂമിയിൽ, ബോംബാക്രമണത്തിൽ,
കൊല്ലപ്പെട്ടുവെന്ന്.
അലമുറ, തേങ്ങൽ, വീടൊരു നരകം പോലെ.
പക്ഷി-മൃഗാദികൾ ശോക മൂകം.
മനുഷ്യരെ സേവിക്കലല്ലേ ദൈവത്തെ സേവിക്കൽ?
സസ്യ-മൃഗാദികൾക്കുള്ള സേവനം
അവനിലല്ലേ എത്തിച്ചേരുക?
സ്രഷ്ടാവ് എല്ലാ മക്കളേയും
വേർതിരിവില്ലാതെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലേ,
മനുഷ്യരെ, മനുഷ്യേതരെ,
എന്തിനു പ്രപഞ്ചത്തെത്തന്നെയും?
ദൈവം സ്നേഹത്തിന്റെ സംക്ഷിപ്ത രൂപം.
അവന്റെ പേരിലുള്ള അക്രമത്തിലും,
രക്തച്ചൊരിച്ചിലിലും,
അവനെങ്ങനെ സന്തുഷ്ടനാകും?

❖❖❖

68. യുക്തിരഹിത വിവേചനം

പറയുന്നു ബ്രാഹ്മണൻ:
താഴ്ന്ന ജാതി
ശൂദ്രരുമൊത്തൊരു
ജീവിതമങ്ങസാധ്യം;
മറവിലവൾതൻ
ശയ്യാപങ്കിടൽസാധ്യം;
പ്രശ്നരഹിതം.
ഞാനൊന്നാം ഗ്രേഡോഫീസർ,
അവന്റെ ഗ്രേഡോ അവസാനം;
പിന്നെയെങ്ങിനെയിടപഴകൽ സാധ്യം?
നാണക്കേടല്ലെന്നാൽ,
അവനുമായൊരു കൈക്കൂലിക്കൂട്ട്.
മൃഗതുല്യമത്രേ കാൺമൂ പുരോഹിതൻ,
പാവങ്ങളാകും ഭക്തജനങ്ങളെ;
എന്നിട്ടു ചെയ്യും കൊള്ളയിതത്രയും
ദൈവനാമത്തിന്റെ പേരിലല്ലോ !
വെളുത്തനിറക്കാർ സ്വവർണ്ണം ദൈവ
വർണ്ണമായ്നിനച്ചല്ലോ കാണുന്നു,
കറുത്ത മനുഷ്യരെ പ്രാകൃതരായും.
"വിഡ്ഢികളേ, സാമാന്യ ബുദ്ധി
നഷ്ടമായോ നിങ്ങൾക്ക്?"
ലോകമാകെ മുഴങ്ങിയല്ലോ
മുകളിൽ നിന്നൊരു ശബ്ദം.
"മനുഷ്യർ നിങ്ങളൊരേ വർഗ്ഗം,
വേർതിരിവുണ്ടായതെങ്ങനെ?

നീയെന്റെ ലക്ഷം ലക്ഷം
സൃഷ്ടികളിലൊന്നു മാത്രം.
കാണ്മാനാവില്ല മറ്റു സൃഷ്ടികളിൽ
വേർതിരിവൊന്നും നിനക്ക്.
ആട്ടിൻ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നുമൊരാടിനെ
തിരിച്ചറിയുക സാധ്യമോ?
അങ്ങിനെയല്ലേ കാക്കക്കൂട്ടത്തിലെ
കാക്കയുടെ കാര്യവും.
പിന്നെങ്ങനെ വിവേചനം
സാധ്യമാകും നിനക്ക്?
തൊലി പൊളിച്ചീടുകിൽ
ദേഹമെല്ലാമൊന്നുപോലെ.
വെളുത്തവരിലും കറുത്തവരിലും
ബ്രാഹ്മണരിലും ശൂദ്രരിലും
ഒഴുകുന്ന നിണം,
ഒരേ നിറമാർന്നതല്ലേ?
മാനുഷരിലെല്ലാമൊന്നുപോലല്ലേ
അവയവ വ്യവസ്ഥയു-
മവയുടെ കർമ്മവും?
അധര-മുഖ കാന്തികളെ
സ്തുതിക്കുന്നു നിങ്ങൾ;
പിന്നറ്റത്തെ ബഹിർഗമന
ദ്വാരത്തിനുണ്ടോ സ്തുതി?
സമ്പന്ന ധൂർത്തിൻ ഭക്ഷണവും
ദരിദ്രക്കഞ്ഞിയുമൊരുപോലെ
വൃത്തിഹീന വിസർജ്ജ്യമായ്,
ബഹിർഗ്ഗമിക്കുമെന്നറിക നീ.
നിന്നുടെ ക്ഷീണദേഹം
രക്താവശ്യം നേരിടുമ്പോൾ,
യുക്തിരഹിത വിവേചനമെല്ലാം

പെട്ടെന്നങ്ങപ്രത്യക്ഷം.
പ്രപഞ്ചത്തിന്നടിസ്ഥാന
പ്രമാണമറിയുകനീയിന്നു ദയാപൂർവ്വം.
വൈവിധ്യം, വിവിധ സംസ്ക്കാര സമന്വയം;
ഇവയത്രേവികസ്വര പ്രപഞ്ച സൗന്ദര്യം.

❖❖❖

69. ലൈംഗിക തൊഴിലാളികളും സമൂഹവും

മദ്യവും മദിരാക്ഷിയും,
കാലാകാലങ്ങളായി,
പുരുഷന്റെ ബലഹീനത.
വിധിനിയോഗം ഒരാളെ വേശ്യയാക്കുന്നു.
അവളൊരിക്കലും ആ തൊഴിലിലാനന്ദിക്കുന്നില്ല.
സമൂഹമാണവളെ അവിടെ കൊണ്ടെത്തിച്ചത്.
പ്രലോഭിപ്പിച്ചും, ദുരുപയോഗിച്ചും,
കറിവേപ്പില പോലെ വലിച്ചെറിയുന്നു.
പുരുഷാധിപത്യം ലോകം വാഴുന്നു.
സമൂഹത്തിൻ നിയന്ത്രണം
പുരുഷന്റെ കൈകളിൽ.
അപരാധികൾ ശ്ലാഘിക്കപ്പെടുന്നു,
നിരപരാധികൾ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.
പുരുഷന്മാരാൽ പ്രലോഭിതരായി വഞ്ചിക്കപ്പെട്ട്,
ചിലർ ചുവന്ന തെരുവുകളിലേക്കു വിൽക്കപ്പെടുന്നു.
ചിലരെ കുട്ടിക്കാലത്തു തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി,
ലൈംഗികതയ്ക്കും യാചനയ്ക്കും ഉപയോഗിക്കുന്നു.
ഗർഭിണികളാക്കപ്പെട്ട് അജ്ഞാത പിതാക്കളുടെ
കുട്ടികൾക്ക് ജന്മം കൊടുക്കുന്നു.
ദയാരഹിത സമൂഹത്താൽ പുറന്തള്ളപ്പെട്ടവർ,
കുട്ടികളുമായി തെരുവുകളിൽ ഭിക്ഷ യാചിക്കുന്നു;
അല്ലെങ്കിൽ അതിജീവനത്തിനായി,
എന്തെങ്കിലും തൊഴിലെടുക്കുന്നു.
വേശ്യകളെന്നു മുദ്രകുത്തപ്പെട്ട്,
അവർ സമൂഹത്തിൽ വെറുക്കപ്പെടുന്നു.

സമൂഹത്തിനു രണ്ടു പ്രതിമാനങ്ങളുണ്ട്:
വ്യഭിചാരി സംരക്ഷിക്കപ്പെടുമ്പോൾ,
വ്യഭിചാരിണി ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു!
വേശ്യകൾ നമ്മുടെ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾ
എന്ന് മാനിക്കപ്പെടുന്ന നാളുകളെന്നു വരും?

❖❖❖

70. ബാല്യത്തോടുള്ള ഗൃഹാതുരത്വം

എനിക്ക് കൊതിയുണ്ട്;
ബാല്യത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകാൻ.
അവിടെ പ്രകൃതിയുടെ വിശാല പുൽപ്പരപ്പിൽ
അതിലേയുമിതിലേയുമോടി നടക്കാൻ.
പിടക്കോഴിയുടേയും കുഞ്ഞുങ്ങളുടേയും കൂടെ,
അവരുടെ ഭാഷയിൽ പുലമ്പിക്കൊണ്ട്,
പിച്ചവെച്ചുകളിച്ചു നടക്കാം.
നായ്ക്കൾക്കും കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുമൊപ്പം
കാൽപ്പന്തു തട്ടാം.
തള്ളപ്പൂച്ചയ്ക്കും കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുമൊപ്പം
തീറ്റതിന്നുറങ്ങാം.
കൈപ്പിടിയിലെടുത്ത പുല്ലിൻ കുടുന്ന
പശുവിനും കിടാവിനും നൽകാം.
അവരെന്നെ നോക്കി ചിരിക്കുമ്പോൾ,
തൊട്ടു തലോടാം.
കിളികൾ പാട്ടുപാടി
എന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും
മറുപാട്ടുപാടി ഞാനവരെ
അഭിവാദ്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും.
കൂടെപ്പറക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ട്,
അസംഖ്യം ശലഭങ്ങളും തുമ്പികളും
എന്റെ തലയ്ക്കു മുകളിൽ പറക്കുന്നുണ്ടാവും.
ഉത്സാഹത്തോടെ അവയെ പിൻതുടർന്നു
പിടികൂടാൻ എത്രയെത്ര ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്!
എത്രയോ തവണ മഴയിലും വെയിലത്തും
സന്തോഷമഴയിൽ ഞാൻ കുളിച്ചിട്ടുണ്ട്!

ഹാ കഷ്ടം, ആ ദിനങ്ങളൊക്കെ പോയ് മറഞ്ഞു.
പ്രകൃതിയിലെ സന്തോഷം നുകരാൻ
നിഷ്ക്കളങ്ക ബാല്യത്തിനേ കഴിയൂ.
കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു ജീവികളെല്ലാം
തുല്യരും മിത്രങ്ങളുമാണ്.
അവരെ വിയർക്കെ ജോലി ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നതും
ബലമായി കുടി കൊടുക്കുന്നതും
അവർക്കു സഹിക്കാനാവില്ല.

എന്റെ കുട്ടിക്കാലാസ്വാദനത്തിന്റെ
പത്തിലൊന്നേ എന്റെ കുട്ടികൾക്കു
ലഭിക്കുന്നുള്ളു.
എന്റെ പേരക്കുട്ടികൾക്ക് ഒട്ടുമേ കിട്ടുന്നില്ല.
അവരുടെ സന്തോഷം റ്റി.വി. യിലും
കളിപ്പാട്ടങ്ങളിലും തളച്ചിടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.
നമ്മൾ അസംഖ്യം കിളികളുടേയും
ശലഭങ്ങളുടേയും തുമ്പികളുടേയും
തിരോധാനത്തിനു കാരണക്കാരല്ലേ?
എത്ര വീടുകളിലിന്ന് നായ്ക്കളും
കാലികളും പൂച്ചകളുമുണ്ട്?
നമ്മൾ വളർത്തുന്നതു കൊതുകുകളെയാണ്;
അവയാകട്ടെ എല്ലായിടങ്ങളിലും
നമ്മെയാക്രമിക്കുന്നു.
പ്രകൃതിയേയും പരിസ്ഥിതിയേയും
നമ്മൾ നശിപ്പിക്കുകയും,
കുട്ടികളുടെ നിലനിൽപ്പിനുള്ള
പരിസരത്തിന്റെ ക്രിത്രിമസൃഷ്ടി
നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

❖❖❖

71. പുഞ്ചിരി വദനം

വൈവിധ്യ രൂപങ്ങളിലുള്ള മുഖങ്ങൾ:
ഗൗരവം, ക്രൂരം, ഭീകരം;
നയനങ്ങൾ ഭയാനകം;
മുഖം മൂടുന്ന കൊമ്പൻ മീശയും താടിയും;
നമ്മുടെ യാത്രയിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്ന,
അത്തരം മുഖങ്ങളെ ഒഴിവാക്കാൻ,
ഏവരും പരമാവധി ശ്രമിക്കുന്നു.
എന്നാൽ അത്തരം മുഖങ്ങൾ പുഞ്ചിരിക്കുമ്പോൾ,
താമര വിടർന്നപോലെ സുന്ദരം.
പല്ലുകൾ താമര ഇതളുകൾ പോലെ.
കാർമേഘങ്ങളുടെ ഇടയിലൂടെ,
സൂര്യൻ ഒളിഞ്ഞുനോക്കുന്ന പോലെ.
താമര നമ്മൾക്കാനന്ദം പകരും പോലെ,
നമ്മുടെ പുഞ്ചിരികൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരിലേക്കു
സന്തോഷ കിരണങ്ങൾ ചൊരിയുവാൻ
സൃഷ്ടാവ് നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നു.

❖❖❖

72. ആരുടെ കർമഫലം?

പിതാവായ ദൈവമേ,
എന്തുകൊണ്ട് അങ്ങയുടെ പദ്ധതികൾ
ഞങ്ങളോട് വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല?
സുഖദായകവും ദു:ഖദായകവുമായ
അങ്ങയുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ
എന്തുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്ക്
അർത്ഥം കണ്ടെത്താനാവുന്നില്ല?
ശുദ്ധാത്മാക്കളായ കുഞ്ഞുങ്ങൾ
അന്ധരും, ബധിതരും, മൂകരും,
വികലാംഗരും,
ബുദ്ധിവികാസമില്ലാത്തവരുമായി,
ജനിക്കുന്നു.
മാരകവും തീരാവ്യാധികളുമായി
ജനിച്ചിടുന്നു.
ആരുടെ കർമത്തിൻ ഫലമാണിത്?
യാചകരാൽ റാഞ്ചപ്പെട്ട്
പട്ടിണിക്കിട്ട്, പീഡിപ്പിച്ചു,
അന്ധരാക്കി, കൈകാലുകൾ
മുറിച്ചുമാറ്റി, ഭിക്ഷ യാചിപ്പിക്കുന്നു.
ആരുടെ കർമത്തിൻ ഫലമാണിത്?
സ്വന്തം പിതാവ്, സഹോദരൻ,
ബന്ധുമിത്രാദികൾ, അയൽക്കാർ,
അധ്യാപകർ, പുരോഹിതർ,
തുടങ്ങിയവർ മാനഭംഗം ചെയ്യുന്നു,
പിന്നീട് കൊല്ലുന്നു.

ആരുടെ കർമത്തിൻ ഫലമാണിത്?
ദരിദ്ര കുടുംബങ്ങളിൽ ജനിക്കപ്പെട്ടു,
പതിനയ്യായിരം കുഞ്ഞുങ്ങൾ
ദിനംപ്രതി പട്ടിണി കിടന്നു മരിക്കുന്നു.
ആരുടെ കർമത്തിൻ ഫലമാണിത്?

❖❖❖

73. മതം മേൽക്കൈ നേടുമ്പോൾ

ഓരോ പുതിയ കുഞ്ഞിന്റെ പിറവിയിലും
ഭൂമാതാവിനു സന്തോഷം;
അതൊരു ചെടിയായാലും,
ജീവിയായാലും, മനുഷ്യനായാലും.
മാതാപിതാക്കൾക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും
മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനും നവജാത ശിശു
ആനന്ദദായകമാണ്.
കരുണയും സ്നേഹവുമുള്ളതായി,
അതു വളരാനെല്ലാവരും ആഗ്രഹിക്കുന്നു.
കുടുംബവും സമൂഹവും രാജ്യവും,
മുതിരുമ്പോൾ അതിന്റെ സേവനം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.
സ്കൂൾപഠനവും മത പഠനവും
അവന്റെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവ രൂപീകരണം നടത്തുന്നു.
കുട്ടികൾക്കും യുവാക്കൾക്കുംമേൽ
മതത്തിന്റെ മേൽക്കൈ പരിതാപകരം.
മത മൗലികവാദം നശിപ്പിക്കുന്നത്,
മതേതരത്വത്തെയും ദേശഭക്തിയേയുമാണ്.
എല്ലാ മനുഷ്യരിലും മറ്റു സൃഷ്ടികളിലും
എന്നതിനു പകരം
ചിലർ സ്വന്തം വംശജരിൽ മാത്രം
ദൈവത്തെ കാണുന്നു.
എത്ര അയുക്തികമായാണ് അവർ
മറ്റുള്ളവരെ ശത്രുക്കളെപ്പോലെ
വേട്ടയാടുന്നതും,
ശാശ്വത സ്നേഹമായ ദൈവ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി
കുരുതി കഴിക്കുന്നതും?

❖❖❖

74. പേരക്കിടാവിന്റെ തറയ്ക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ

കുഞ്ഞു പേരക്കിടാവ്
ഉമ്മറ മുറ്റത്ത് പിച്ചവെച്ചു നടക്കുന്നു.
അവനിൽ നിന്ന് ഒന്നിനു പിറകെ ഒന്നായ്
തറയ്ക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ വരുന്നതായൊരു തോന്നൽ.
മുത്തച്ഛാ, എനിക്കോ പിറക്കാനിരിക്കുന്ന
സഹോദരങ്ങൾക്കോ വേണ്ടി
നിങ്ങളെന്താണ് നീക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നത്?
എനിക്ക് ശ്വസിക്കാൻ മലിനവായു,
എനിക്ക് വിളമ്പാൻ വിഷലിപ്ത ഭക്ഷണം.
നിങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കൾ
നിങ്ങൾക്ക് തെളിഞ്ഞ വാനവും,
കന്നിമണ്ണും ഇഷ്ടദാനം തന്നു.
അവർ നിസ്വാർത്ഥികളും,
പിൻഗാമികളെക്കുറിച്ച്
ചിന്തയുള്ളവരുമായിരുന്നു.
ഞാനോ, എങ്ങിനെ ജീവിക്കുമിവിടെ?
സൂര്യനു പൊള്ളുന്ന ചൂട്,
വൈദ്യുതി മുടക്കം പതിവ്.
കൊതുകിൻ കൂട്ടമാണെങ്കിൽ,
എന്റെ ഉറക്കം കെടുത്തുന്നു.
അതേസമയം, നിങ്ങളുടെ കുട്ടിക്കാലം
എത്ര സന്തോഷകരമായിരുന്നു?
വർഷാവർഷം ചൂടു
കൂടിക്കൊണ്ടേയിരിയ്ക്കുന്നു.

യുവത്വത്തിലും മധ്യവയസ്സിലും,
വാർദ്ധക്യത്തിലുമെത്തേണ്ടി വരുമ്പോൾ,
ഞാനെത്ര സഹിക്കണം?
എന്റെ യാത്ര തുടങ്ങിയിട്ടല്ലേയുള്ളു.
അറിയാത്തീരമടുക്കുവാനിനിയെത്ര ദൂരം?
എത്ര ദൂരം വഞ്ചി തുഴയാനാവുമെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ,
വിഴുങ്ങാനടുക്കുന്ന സുനാമിക്കെതിരെ.
മാതാപിതാക്കളെപ്പോലെ,
നിങ്ങളുമെത്ര ഭാഗ്യവാന്മാർ!
അവരിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി
നിങ്ങളുടെ തലമുറ,
മനുഷ്യത്വരഹിതരെന്നു തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.
ഭൂമിയിലെ വിഭവങ്ങളാകെ
ചൂഷണം ചെയ്തു കുടിച്ചു തീർത്തു നിങ്ങൾ,
വരുംതലമുറയ്ക്കൊന്നുമവശേഷിപ്പിക്കാതെ.

❖❖❖

75. നിണമാർന്ന തൊടുപുഴയാർ

വശീകരിക്കും തൊടുപുഴയാർ
എന്റെ ഉത്കൃഷ്ട ചിന്തകളുടെ ഉറവിടം.
അവളുടെ ശ്രുതിമധുരമായ ഗളഗള ഗാനവും,
മധുധാരിയായ അനന്ത പ്രവാഹവും,
നയനങ്ങൾക്കും മനസ്സിനും വിരുന്ന്.
സായാഹ്നങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മമായി
അവളെ ദർശിക്കുമ്പോൾ
ഓളങ്ങളിലൂടെ അവളുടെ തേങ്ങലുകൾ
എനിക്ക് കേൾക്കാൻ കഴിയും.
മനുഷ്യർ അവളെ ദ്രോഹിക്കുന്നതിന്റെ
പരാതിക്കൂമ്പാരങ്ങൾ.
പിതാവ് സഹ്യൻ ശുദ്ധജലം നൽകി
അവളെ യാത്രയാക്കുന്നു.
മൃഗങ്ങൾ, സസ്യങ്ങൾ, മൽസ്യങ്ങൾ,
പക്ഷികൾ, പറവകൾ, കീടങ്ങൾ, തുടങ്ങി
എല്ലാവർക്കും ജീവാമൃതം നൽകുക
അവളുടെ ജീവിത ദൗത്യം.
പ്ലാസ്റ്റിക്, അടുക്കളമാലിന്യം, മനുഷ്യ മാലിന്യം,
ഫാക്ടറികളിൽ നിന്നുള്ള വിഷങ്ങൾ, കളനാശിനി,
കീടനാശിനി, അണുനാശിനി, തുടങ്ങിയവ
അനുദിനം വർഷിച്ചു മനുഷ്യർ
അവളെ മലിനമാക്കുന്നു.
ഇരുവശങ്ങളിലുമുള്ള കണ്ടൽക്കാടുകൾ
സൂര്യതാപത്തിൽനിന്നും അവളെ സംരക്ഷിക്കുന്നു.
എണ്ണമറ്റ പക്ഷികൾക്കും മൽസ്യങ്ങൾക്കും

അഭയം നൽകിയ കാടുകളെല്ലാം വെട്ടിത്തെളിച്ചു;
അവളുടെ കൈകളെ അറുത്തുമുറിച്ചു
കൂറ്റൻ കരിങ്കൽക്കെട്ടുകൾ ഉയർന്നിരിക്കുന്നു.
രണ്ടു വശങ്ങളിൽനിന്നും ഞരിക്കപ്പെട്ടു
കണ്ണീരൊഴുക്കി, മുന്നറിയിപ്പിൻ മോങ്ങലോടെ
അവൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

❖❖❖

76. നമുക്കെങ്ങനെ ആസ്വദിച്ചു ഭുജിക്കാനാകും?

ധാന്യങ്ങൾ, പച്ചക്കറികൾ, പഴങ്ങൾ,
ഇവയുടെ വിലകൾ കുത്തനെ താഴുമ്പോൾ,
നമുക്കെന്തൊരാനന്ദം!
അവയുടെ വിലകൾ മുപ്പതോ, ഇരുപതോ,
പത്തോ, അതിലും താഴേയ്ക്കോ വരികയെങ്കിൽ
നമ്മുടെ ആനന്ദം ഇരട്ടി!
എന്നാൽ നമ്മൾ വാങ്ങുന്ന,
വിതുമ്പുന്ന ഭക്ഷണ സാധനങ്ങളിൽ,
പ്രതിധ്വനിക്കുന്ന കർഷകരുടേയും,
അവരുടെ മക്കളുടെയും,
തേങ്ങലുകളും കരച്ചിലുകളും,
നമ്മൾ ശ്രവിക്കാറില്ല.
കടത്തിൽ മുങ്ങി, പട്ടിണി കിടന്നു
ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്ന
പാവം കർഷകരെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന
മധ്യവർഗ്ഗത്തെ നമ്മൾ നേരിട്ടല്ലെങ്കിലും,
വളർത്തി വലുതാക്കുന്നു.
ആ പാവങ്ങളുടെ കണ്ണീർ രുചിക്കുമ്പോൾ
നമുക്കെങ്ങനെ ആസ്വദിച്ചു ഭുജിക്കാനാകും?

❖❖❖